

နိကာယအစောသုံးပါး

- ပြည်အောင်စုမပြိုကွဲရေး နို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး နို့အရေး
- အမျှင်အခြာအာသာတည်တံ့နိုင်ပြီရေး နို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံအော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား သုံးရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ပိတ်ဆို့၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို မနိတီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ပြစ်မှားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအဓမ္မအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးစုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

အော်လိုက်သောအသံလေးတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်ဟု ထင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ကြွေကျနေသော ခရမ်းရောင်ပွင့်ဖတ်လေးများကို မနင်းမိရအောင် တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ကွင်းလျှောက်လှမ်းခဲ့ရသည်။

ဝင်စစ်အားဖြင့် ထိုဖြစ်ရပ်ကို သူဟာသူ သံသယဖြစ်ပေါ်မိသေးသည်။ သက်မဲ့အရာဝတ္ထုတစ်ခုဖြစ်သော ပန်းပွင့်မှ ကြွေကျနေသည့်ပွင့်ဖတ်ကလေး၏ အလန့်တကြားအော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆခြင်းမှာ သူ့အနေနှင့် အတွေးခေါင်ခြင်း သို့မဟုတ် ဦးနှောက်ထဲတွင် အကန့်တစ်ကန့် ပျက်ယွင်းနေခြင်းမျိုး ဖြစ်လေမှလားဟူ၍ သံသယဖြစ်မိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုကဲ့သို့ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ကျန်းမာရေး၊ ချို့ယွင်းနေပြီလားဟူ၍ သံသယဖြစ်မိခြင်းသည်ပင်လျှင် သူ မရှူးသေးဟူ၍ သိနိုင်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စိတ်ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းသူသည် သူ့ကိုယ်သူ မည်သည့်အခါမှ ရှူးသည်ဟု လုံးဝမထင်မိကြပါချေ။

တောအုပ်ထဲမှ သစ်ပင်များအကြားမှ ဖြတ်သွားနေစဉ်အတောအတွင်း ရွှေရောင်အကွက်များနှင့် မြွေကြီးသည် သူ့နှောက်သို့ ကျော်မင်းထက် လိုက်လာဖိုမလားဟူ၍ သံသယ မရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့် မြေကြီးက နောက်သို့တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့သို့သာ တလူးလူးတလွန်လွန်နှင့် ဣန္ဒြေရရ ဆက်လက်ရွေ့လျားသွား နေဆဲပင်။ ထို့ကြောင့် သူ့နောက်သို့ ဈေးမင်းထက် သေချာပေါက် လိုက်လာရမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုင်နိုင်စွာချထားပုံရသည်။

မကြာမီ ဇော်မင်းထက်၏ နားထံတွင် ဆည်းလည်းသံလေး များကို သာယာနာပျော်ဖွယ် ကြားလိုက်ရသည်။

အပေထမတွင် သို့သို့မျှကြားမိခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အမှန် တကယ် ဆည်းလည်းသံဟုတ်လိမ့်မည်မထင်။ စိတ်တွင်းမှ ကြားမယောင် ခြင်းမျှသာဟု ယူဆလိုက်မိသည်။

သို့ရာတွင် တစ်တောင်စနှင့် ဆည်းလည်းသံ သာသာယာယာ လေးများကို ထပ်ကာတလဲလဲ ကြားရာမှ ပိုမိုကျယ်လောင်လာသော အခါကျမှ သေချာသိလိုက်ရသည်။

မကြာမီ သစ်တောသည် အဆုံးတွင် ပေသုံးရာခန့်ဖြင့်သော တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည်။ တောင်ကုန်း တည်ရှိရာ မြေပြင်၏အကျယ်အဝန်းမှာ နှစ်ကေခန့်ရှိမည်။ ထိုကဲ့သို့ တောအုပ်တွင်းရှိ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ထူးခြားသော စေတီပျက်ကလေး တစ်ဆူကို အံ့သြဖွယ်ရာ ထူးထူးခြားခြား ဖူးတွေ့လိုက်ရသည်။ မူလ

တည်ထားစဉ်ကဆိုလျှင် စေတီ၏အရွယ်အစားမှာ အတောင်နှစ်ဆယ် ခန့်မှ မြင့်မားဖွယ်ရာရှိကြောင်း ခန့်မှန်းမိသည်။

စေတီ၏လုံးပတ်သည် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ပြိုကျနေသည်။ ကျန်တစ်ပိုင်းမှာလည်း အပေါ်ယံအင်္ဂါတေများ ကွာကျလျက် အတွင်း အုတ်ရိုးများပင် ပေါ်နေသည်။ အုတ်ချပ်များသည် ကြီးများကျယ်ပြန့်နေ သောကြောင့် ရှေးခေတ်အုတ်ချပ်များဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်သည်။ ထို အုတ်ချပ်များတွင် ရေညှိများဖြင့် စိမ်းညိုနေသည်။

စောစောက ဆည်းလည်းသံကြားလိုက်ရသည်မှာ ဤစေတီမှ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ ထင်မိသော်လည်း အနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ ပြိုကျပျက်ပွင်းနေသော စေတီတော်၏ ထီးတော်တွင် ဆည်းလည်း တစ်ခုမှ မတွေ့ရပါချေ။

မည်သည့်အတွက်ကြောင့် မည်သည့်နေရာမှ ဆည်းလည်း သံထွက်ပေါ်နေကြောင်း စဉ်းစား၍ မရနိုင်။ ပို၍ အံ့သြစရာကောင်းနေ သည်မှာ စေတီပျက်ဝန်းကျင်သို့ ဇော်မင်းထက်နှင့် မြေကြီးရောက်ရှိ ချိန်မှ စ၍ ဆည်းလည်းသံကို လုံးဝ မကြားရတော့ခြင်းဖြစ်သည်။

စေတီပျက်လေးတည်ရှိရာ တောင်ကုန်းပတ်လည်တွင် ဆူးရစ် ချုံနွယ်များနှင့် အလေ့ကျ ဝီးဝင်ပင်အုံကြီးများ ဖုံးအုပ်လွှမ်းခြုံနေကြ

သည်။ မြွေကြီးသည် ထိုရံများရှိရာသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
 ဇော်မင်းထက်က မြွေကြီးပျောက်ကွယ်သွားရာ ရံပုတ်များ
 နောက်သို့ သွားကြည့်လိုက်သည်။ ရံပုတ်များဖုံးကွယ်နေသော လိုက်ဂူ
 ပေါက်တစ်ပေါက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဇော်မင်းထက်သည် လိုက်ဂူပေါက်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ
 ထူးခြားဆန်းပြားသော အကြောင်းအရာတစ်ခုခု မုချမသွေ ရှိနေလိမ့်
 မည်ဟု လေးနက်စွာ ယုံကြည်မိသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် သူ၏စိတ်ထဲတွင် ဆွဲငင်အားတစ်ခုက လိုက်ဂူ
 ထဲသို့ ဝင်ရောက်ချင်စိတ်များ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်အောင် ဆွဲဆောင်နေ
 သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂)

ဇော်မင်းထက်က ဂူပေါက်ဝမှ ဦးခေါင်းပြုလျက် ဂူတွင်းသို့
 လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ဂူထဲမှ တဖွဲဖွဲ ပျံသန်း
 ထွက်လာသော လင်းဆွဲများကြောင့် ရုတ်တရက် ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည်။

ထိုကဲ့သို့ လင်းဆွဲများ နေထိုင်ကြခြင်းမှာ ဂူတွင်း၌ တောရိုင်း
 တိရစ္ဆာန်ကြီးများ စိုအောင်းနေခြင်း မရှိသောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာသည်။
 အထူးသဖြင့် ကျား၊ မြသေ့နှင့် လူဝံ စသည့်တိရစ္ဆာန်ရိုင်းများရှိနေသော

လိုက်ဂူထဲတွင် လင်းဆွဲ၊ လင်းနီများ နေလေ့မရှိကြပါချေ။

လင်းဆွဲများ ပျံထွက်နေခြင်းမှ ကုန်သလောက်ရှိသောအခါ ဇော်မင်းထက်က လိုက်တွင်းသို့ သတိထားလျက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝင်ခဲ့သည်။ အတွင်း၌ အလင်းရောင်ဟူ၍ မှန်ရီဝိုးတဝါးမျှသာ ရှိသည်။

ထိုအလင်းရောင်သည် ပြင်ပရှိနေရောင်ခြည်မှတစ်ဆင့် ရောင်ပြန်ဟပ်လျက် ကျရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အတွင်းသို့ နက်ရှိုင်းစွာ ဝင်ခဲ့လေလေ အလင်းရောင် နည်းပါးလာလေလေ ဖြစ်သည်။ ထိုလိုက်ဂူသည် စေတီပျက်၏အောက်ခြေတွင် တည်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဇော်မင်းထက်သည် ဆန္ဒဇောတစ်ခု၏ လှုံ့ဆော်မှုဖြင့် အမှောင်မှိုန်ပျူထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ရှေ့သို့ ဆက်လက်လျှောက်ခဲ့သည်။ လိုက်ဂူတွင်းရှိ လူသွားကြွန်လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်တွင် သဲနှင့် မြေမှုန်များမှအပ အခြားလတ်တိုက်စရာ ကျောက်တုံးများဖြစ်စေ၊ ဖုထပ်ချိုင့်ခွက်များဖြစ်စေ လုံးဝမရှိပါချေ။ ကျောက်သားနံရံသည် အလိုအလျောက် တည်ရှိခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ လူသားတို့၏ ပြုပြင်မှုကြောင့် အတော်အသင့် ညီညာနေသည်။

အတွင်းသို့ ကျော်မင်းထက် ဝင်ရောက်ခဲ့သောအချိန် စုစုပေါင်း ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှကြာသောအခါတွင် ကျယ်ဝန်းသော အခန်း

တစ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ အခန်း၏အကျယ်အဝန်းမှာ ပေလေးဆယ် ပတ်လည်ခန့်ရှိသည်။

အခန်း၏ထောင့်တွင် သလွန်ညောင်စောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ထိုသလွန်ညောင်စောင်းသည် ဇော်မင်းထက်ကဲ့သို့သော လူသားတစ်ယောက်အတွက် ကြီးမားကျယ်ပြန့်နေသည်။ အမြင့်နှစ်ပေခွဲ အလျားဆယ့်နှစ်ပေ၊ အနံငါးပေသာသာဖြစ်သည်။ ထိုသလွန်ညောင်စောင်း၏ ထောင့်လေးဖက်တွင် ကနုတ်ပန်းနွယ်များသဏ္ဍာန် လက်ရာမြောက်သော ပန်းပုလက်ရာများဖြင့် သေသပ်တိကျစွာ ကွပ်ထားသည်။

တစ်ချိန်တစ်ခါက ထိုသလွန်ညောင်စောင်းတွင် ရွှေရောင် သုတ်ဆေးများဖြင့် သုတ်ခဲ့ဟန်တူသော်လည်း ယခုအခါတွင် ဆေးရောင်များ ပျက်ပြယ်မှေးမှိန်နေလေပြီ။

ဇော်မင်းထက်၏ မြေလှမ်းများက နားနားနှင့် မှန်မှန် လှမ်းလျက် သံလွန်ညောင်စောင်းအနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။ ညောင်စောင်းအခင်းပျဉ်များပေါ်တွင် ကျွန်းသေတ္တာကြီး သုံးလုံးတွေ့ရသည်။

ကျွန်းသေတ္တာကြီးတစ်လုံးက အဖုံးပွင့်လျက်ရှိပြီး ကျွန်ကျွန်းသေတ္တာနှစ်လုံးက အဖုံးပိတ်လျက်သားဖြစ်သောကြောင့် ပိတ်ထားသောအဖုံးပေါ်တွင် ဖုန်များ၊ မြေမှုန်များ ထူထပ်စွာ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

ဖွင့်ထားသော ကျွန်းသေတ္တာထဲတွင် မည်သည့်အရာများ ရှိလေသနည်း ဟူသော သိချင်စိတ်ဖြင့် သလွန်ညောင်စောင်းနှင့် သူ ပေါင်နှစ်ဖက်ထိသည့်တိုင်အောင် ရှေ့သို့တိုး၍ ပုံကြည့်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် နှစ်စက္ကန့်မျှသာ ကြည့်လိုက်ရပြီး ရုတ်တရက် ရုက်ချင်း နောက်သို့ပြန်ဆုတ်လိုက်ရသည်။

ပွင့်နေသောသေတ္တာဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ခွေနေသော မြွေတစ်ကောင်စီ တွေ့ရသည်။ ထိုမြွေနှစ်ကောင်၏ အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ စိမ်းညိုညိုအောက်ခံတွင် ရွှေရောင်အကွက်များရှိသည်။ ထုဆစ်ထား သော မြွေရုပ်တုများဖြစ်လိမ့်မည်။ အစပထမတွင် သူက ထင်မြင်ယူဆ ခဲ့သည်။

ကျွန်းသေတ္တာအနီးသို့ တိုးကပ်လိုက်သောအခါကျမှ မြွေ နှစ် ကောင်၏မျက်လုံးထဲတွင် အနီရောင် ဖျတ်ခနဲ လင်းလက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျော်မင်းထက်သည် ပွင့်နေသော ကျွန်းသေတ္တာ အတွင်းသို့ နှစ်စက္ကန့်မျှသာကြည့်လိုက်ရသော်လည်း သေတ္တာတွင်း၌ ရတနာပစ္စည်းမျိုးစုံကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုရတနာပစ္စည်းများမှာ ဘယက်၊ လည်ဆွဲ၊ ဆွဲကြိုးများနှင့် လက်ကောက်၊ လက်စွပ် စသော အဆင်တန်ဆာများ၊ လက်ဝတ်

ရတနာ အမျိုးမျိုးတို့ဖြစ်ကြောင်း လျှပ်တစ်ပြက် မြင်တွေ့သိရှိလိုက်ရ သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ပွင့်နေသော ကျွန်းသေတ္တာကြီး၏ ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ မြွေကြီးနှစ်ကောင်သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း လွန်လူး လာလေသည်။

မြွေကြီးနှစ်ကောင်သည် သူ့ဘက်သို့ ဦးတည်၍ ရွေ့လျားလာ သည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ စေ့စပ်မင်းထက်သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း နောက်ပြန်ဆုတ်ခဲ့မိသည်။

ထို့နောက် အခန်းပေါက်ဝဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ ပြေးပေါက် ရှာလိုက်သောအခါ အခန်းပေါက်ဝသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျဉ်း မြောင်းလာသည်။ ပမာဆိုရသော် ဘေးတိုက် ဆွဲတံခါးဖြင့် ပိတ်လိုက် သည့်ပမာ ဖြစ်သည်။

ဇော်မင်းထက်အဖို့ လောလောဆယ် ထွက်ပေါက်ပိတ်သွား လေပြီ။ မြွေကြီးနှစ်ကောင်သည် သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်မှ လျောဆင်း လာသည်။ ထို့နောက် ထင်မှတ်ဖွယ်ရာမရှိသော လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် မြွေကြီးနှစ်ကောင်က သူ့ထံသို့ လေထဲမှ ခုန်ပျံလာသည့်ပမာ ရောက်ရှိ လာသည်။

သူ၏လည်ပင်းကို မြွေကြီးနှစ်ကောင်၏ အေးစက်သော ကိုယ်လုံးကြီးများဖြင့် ရစ်ပတ်လိုက်သည်ကို နောက်ဆုံး သိလိုက်ရသည်။ သူ၏ ကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံထွက်ပေါ်လာပြီး အမြင်အာရုံထဲတွင် အမှောင်တစ်ခု ပိန်းပိတ်စွာဖုံးအုပ်လိုက်သည်။

သူ ဘာမှ မမြင်၊ မကြား။ မသိတော့။
အသိစိတ်သည် ဇော်မင်းထက်ထံမှ ထွက်ခွာသွားသည့်ပမာ။

“ဆရာ . . . ဆရာဇော် . . . ဆရာ”

ဟူသော ခေါ်သံသည် အဝေးတစ်နေရာမှ ထွက်ပေါ်နေသည်။ ဇော်မင်းထက်က မြန်လည်ထူးလိုသော်လည်း သူ၏နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို လှုပ်ရှား၍မရ။ လည်ချောင်းထဲမှ အသံထွက်ပေါ်မလာ။ ခန္ဓာကိုယ်ကို လည်း လွန်လူးခြင်း မပြုနိုင်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခေါ်သံက နီးကပ်လာသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အခန်းတံခါးရွက်ကို လက်သီးဆုပ်များဖြင့် တခုနဲ့တခု တဖွင့်ဖွင့် ထုရိုက်နေသလိုပင် ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဇော်မင်းထက်က ရှိရာမဲ့စွာ အင်အားများကို စုစည်းလျက်

ပိတ်ထားမိသော သူ၏မျက်လုံးအစုံကို ကြိုးစားပမ်းစား ဖွင့်လိုက်ရသည်။

မျက်စိနှစ်လုံး ပွင့်လျှင် ပွင့်ချင်း သူ ရောက်ရှိနေသော နေရာဝန်းကျင်ကို ပျာပျာသလဲ ကြည့်ရှုလေ့လာလိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှ သူသည် ကျောက်သားလိုက်ဂူထဲတွင် မဟုတ်ဘဲ သူ၏အိမ်ခန်းတွင်းရှိ ခုတင်ကြီး၏အိမ်ရာပေါ်၌ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသောအခါ အကြီးအကျယ် စိတ်ချမ်းသာသွားမိသည်။

“ဆရာဇော် . . . ဆရာဇော်”

ဟူသော ခေါ်သံသည် သူ၏အိမ်တွင် ဝေယျာဝဓ္မဆောင်ရွက်ရသော တပည့်လေး ဖိုးထူးဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသည်။ ဖိုးထူးသည် မိမိတစ်ယောက်တည်း အိမ်ခန်းထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်နေသည်ထင်၍ ဖိုးရိမ်သောကဖြင့် တံခါးရွက်ကို ထုနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဖိုးထူး ဝါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အလန့်တကြား အော်မနေနဲ့။ ဝါ နိုးပြီကွ”

ဇော်မင်းထက်က အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှ ဖိုးထူး၏ခေါ်သံနှင့် တံခါးထုရိုက်သံများ ရပ်တန့်သွားသည်။ ကျော်မင်းထက်က ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်း၍ အိမ်ခန်းတံခါးရှိရာသို့ လျှောက်ခိုးပြီးနောက် ကလန့်ဖွင့်လိုက်သည်။

ပင်းဝကြာ

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် . . .
 ဖိုးရိုင်းမကင်းဖြစ်နေသော ဖိုးထူး၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။
 “ဆရာဇော် . . . ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”
 ဖိုးထူးက အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။
 “ငါဟာငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မင်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ တံခါး
 ကို တခုနဲ့တခုနဲ့ တခိုင်းခိုင်းထုလို့ လိပ်ပြာလွင့်သွားမလား မှတ်ရတယ်”
 ဇော်မင်းထက်က အငေါ့တူးလိုက်သည်။
 ဖိုးထူး၏မျက်နှာလေး ငယ်သွားသည်။
 “ကဲ . . . ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို လာနှိုးတာလဲ။ ဘာကိစ္စအရေးကြီး
 လို့လဲ . . . ပြောစမ်း”
 ဇော်မင်းထက်က မေးလိုက်သည်။
 “ဟို . . . ဟို . . . ဆရာညီ ကိုကျော်ရောက်နေလို့ပါ”
 “ကောင်းပြီလေ။ ငါ ကိုယ်လက်မျက်နှာ ဆေးကြောသန့်စင်ပြီး
 ရင် ဆင်းလာခဲ့မယ်။ ငါ့ညီကို ထမင်းစားခန်းမှာ တွေ့မယ်လို့ ပြောထား
 လိုက်။ သူ့အတွက်ရော ငါ့အတွက်ပါ စားစရာနဲ့ ကော်ဖီတစ်အိုး အဆင်
 သင့် ဖျော်ထားလိုက်”
 “ဟုတ် . . . ဟုတ်ကို ဆရာဇော်နော်”

ပဟူရာ ဒီပါ

ဝကားဆုံးသည်နှင့် ဖိုးထူးသည် အခန်းပေါက်ဝအပြင်ဘက်မှ
 ထွက်ခွာသွားသည်။ ရှေးဟောင်းတိုက်ခံအိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်း
 သွားသံကိုပါ ကြားလိုက်ရလေသည်။
 ဇော်မင်းထက်က ကြိုးတန်းပေါ်တွင် လွှားထားသော မွေးပွ
 တဘက်ကြီးကို လှမ်းဆွဲ၍ ပခုံးပေါ်တွင် တင်ကာ ရေချိုးခန်းသို့ လျှောက်
 သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၃)

အစ်ကိုဇော်မင်းထက်နှင့် ညီ ကျော်မင်းခက်တို့သည် အမြွှာညီအစ်ကိုဖြစ်ကြသည်။ သူတို့၏မိခင်သည် အမြွှာညီနောင်အား မွေးဖွားပြီးနောက် ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

သူတို့ညီအစ်ကို၏ ဖခင် ဦးမင်းဆက်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီးတွင် အောင်မြင်သော စီးပွားရေးသမားဖြစ်သည်။ ဇနီးသည် သေဆုံးသွားခဲ့သောအချိန်တွင် အသက် နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ သို့ရာတွင် နောက်အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘဲ သားနှစ်ယောက်

လုံးကို ခရစ်ယာန်မစ်ရှင်ကျောင်းတစ်ကောင်း၏ ဘော်ဒါဆောင်သို့ အပ်၍ စီးပွားရေးကိုသာ စောက်ချလျက် ဖိဖိစီးစီးလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

သားကြီး ဇော်မင်းထက်သည် အစ်ကိုဖြစ်သော်လည်း အမြွှာညီနောင်ဖြစ်သောကြောင့် အသက်နှစ်မိနစ်မျှသာ ကြီးသည်။ ဇော်မင်းထက်ကို မွေးဖွားပြီး နောက်ထပ်နှစ်မိနစ်အကြာတွင် ကျော်မင်းခက်ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုသည် အခြားအမြွှာညီနောင်များကဲ့သို့ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ချင်း မတူညီကြပါချေ။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဇော်မင်းထက်က အသားအရေညှိမောင်းလျက် ယောက်ျားပီသသော ဥပမိရုပ်နှင့် ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသူဖြစ်သည်။

ညီဖြစ်သော ကျော်မင်းခက်သည် ဖြူဝင်းသောအသားအရေနှင့် မိန်းမချော ချောသူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ကျစ်လျစ်သန်မာသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ကျောင်းပြီးသည့်အချိန်အထိ ချစ်သူမရှိခဲ့ကြပါချေ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ပြင်ပ ဝဟိဒ္ဓသဏ္ဍာန်အားဖြင့် ကွဲပြားခြားနားကြသော်လည်း . . .

အဇ္ဈတ္တသဏ္ဍာန်တွင် ထပ်တူထပ်မျှ တူညီနေသည်။
စိတ်ချမ်းဆက်နွယ်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။

ဝင်စစ်အားဖြင့် ထိုခေတ်ထိုအခါက မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဗြိတိသျှ အုပ်ချုပ်နေစဉ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ငွေကြေးရမ်းသာကြွယ်ဝသူများ၏ သားသမီးများနှင့် အများဖြင့် ဗြိတိသျှလက်အောက်ခံ မြန်မာ အထက် တန်း အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိများ၏ သားသမီးများသာလျှင် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ကြားကြသူများဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ အများစုသည် ဝိလ်ဆန်သူ ဟူ၍ အခေါ်ခံနိုင်ရန် ဖက်ရှင်ပွဲများ၊ ပါတီပွဲများတွင် ဆတ်ကျော လင်ကျော တက်ရောက်၍ ဒန့်စ် ဟု အမည်တပ်သော ပွတ်သတင်ကပွဲ များ ဆင်နွှဲလေ့ရှိကြသည်။

ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မြန်မာဆန်ဆန် ကုမ္ပဏီကွာနှင့် ခေတ်ပညာသင်ကြားကြသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူအချို့လည်း ရှိကြ သည်။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့သော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူများသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများနှင့် ဆက်ဆံရန် ဝန်လေးတတ်ကြသည်။ တကိုသာလျှင် အပတ်တကုတ် ကြိုးစားကြသူများဖြစ်သောကြောင့် ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်သို့ အရောက်သွားရန် ဆန္ဒသာရှိကြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဝိလ်ဆန်သော ကျောင်းသူများကို မနှစ်သက်သော ဇော်မင်းထက်နှင့် ကျော်မင်းခက်တို့သည် မြန်မာစီသသော ကျောင်းသူ

များကိုလည်း အဆက်အဆံမရှိခဲ့ကြပါ။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းပြီးသွား သည်အထိ ပညာသာစုံ၍ ကြင်ယာမစုံခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့၏ ဖခင် ဦးမင်းဆက်သည် ဇနီးသည် ကွယ်လွန်ပြီးချိန် မှစ၍ သားနှစ်ယောက် အရွယ်ရောက်ခဲ့ပြီး၊ ခေတ်ပညာတတ်များ ဖြစ် သည်အထိ စီးပွားရေးကိုသာ လုံးပမ်းခဲ့သည်။ သူသည် ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ဖခင်တစ်ယောက်၏ တာဝန်ကို လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံခဲ့ပြီးသောအခါ အသက်အားဖြင့် ၅၄ နှစ်ရောက်ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်က ရောဂါဝေဒနာကို အလေးအနက်မထားဘဲ အပူပိုအပူတိုပို ဓမ္မလျော့ပေါ့ဆဲခဲ့ခြင်းကြောင့် ရုတ်တရက် နှလုံးရောဂါနှင့် သွေးတိုးရောဂါ ပြိုင်တူ အမြင့်ဆုံး အဆိုးဝါး ဆုံး အခြေအနေဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးမင်းဆက်သည် သားနှစ်ယောက်ဖြစ်ကြသော ဇော်မင်းထက်နှင့် ကျော်မင်းခက်တို့၏ မျက်မှောက်တွင် လောကကြီးမှ ထာဝရ အနားယူ စွန့်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဖခင်ကြီး ဦးမင်းဆက် ကွယ်လွန်ချိန်မှစ၍ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဇော်မင်းထက်သည် တက္ကသိုလ်ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် မသင် တော့ဘဲ ကျောင်းထွက်၍ ဖခင် ဦးခေါင်းချရာဖြစ်သော နရကီစံအိမ်ကြီး ဘွင် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဖခင်၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ဆက်

လက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ညီဖြစ်သူ ကျော်မင်းခက်သာလျှင် တွဲရသည် အထိ တက္ကသိုလ်တွင် ဆက်လက်ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

ဇော်မင်းထက်သည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဆိုင်ရာကိစ္စများ အတွက် ယုံကြည်စိတ်ချရသော ယခင်ဝန်ထမ်းများနှင့် လွှဲထားပြီး အခြေအခံအရ ကိုယ်တိုင်သွားရန် လိုအပ်မှ သွားရောက်လေ့ရှိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ညီအစ်ကိုချင်း တစ်မြို့တစ်နေရာစီ သီးခြားရောက် သော်လည်း ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ပြောဆိုခြင်းကို မည်သည့်အခါမှ မပျက် မကွက် ဆောင်ရွက်လေ့ရှိသည်။

သို့ဖြစ်ရာ တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်းကိစ္စအရ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အနေဝေးကြသည့်တိုင် တစ်ယောက်၏အခြေအနေ၊ အတွေ့အကြုံ၊ အကြောင်းအရာမှန်သမျှကို ကျန်တစ်ယောက်က ရာခိုင် နှုန်းပြည့် သိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ထက်ပို၍ ထူးခြားဆန်းပြားသည်မှာ မိခင်၏ ဝမ်းကြာတိုက် ထဲတွင် အနီးကပ်အတူတကွနေလာခဲ့ကြပြီး မွေးဖွားသောအခါကျမှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နှစ်မိနစ်ခြား၍ အပြင်လောကသို့ ရောက် လာကြသူများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတွေးအခေါ်ချင်း၊ ဆန္ဒချင်း၊ ဖြစ်စဉ်ချင်း တူညီနေကြသည်။ နေထိုင်ရုံ

နေရာဒေသ ဝေးကွာသော်လည်း တစ်ယောက်၏ဖြစ်ရပ်ကို ကျန်တစ် ယောက်က တစ်ချိန်တည်းတွင် သိရှိခံစားခဲ့ရသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဝိတ်ချင်းဆက်စပ်နေသောသဘောမျိုး ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၄)

ဖော်မင်းထက်သည် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးနောက် နို့သာ
ရောင်စပိုရုပ်နှင့် မြောက်ပြင်လုံချည်နှစ်နပ်စပ် ရေမီးရောင်စင်းကို ဝတ်ဆင်
၍ တိုက်ခံအိမ်အပေါ်ထပ်အတွင်းဘက်လှေကားမှ ဆင်းသက်လာခဲ့
သည်။ လှေကား၏အောက်ဆုံးထပ်ကို ဆင်းပြီးသောအခါ ဧည့်ခန်းထဲ
သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

ဧည့်ခန်း၏နောက်ဘက်ကပ်လျက် အခန်းသည် ထမင်းစား
ခန်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖော်မင်းထက်သည် ထမင်းစားခန်းအပေါက်
ဝတွင် စေတ္တရပ်လျက် အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထမင်းစားသောစားပွဲကြီးသည် ရှေးခေတ်အမွေအနှစ်ဖြစ်ခဲ့
သောကြောင့် ကျောက်ဖြူသားပျက်နာပြင်တွင် အပြာရင့်ရောင် လှိုင်း
ကွက်တွန့်အကြောများကို တွေ့ရသည်။ သူ့အား ကျောပေးလျက်
ကော်ဖီသောက်နေသော ကျော်မင်းစက်သည် ဝါဖန့်ဖန့်ရှင်လက်တို့နှင့်
ရေမီးရောင်စင်ကောက်လုံချည် ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အကျိုးနှင့်လုံချည် အထည်အမျိုးအစားချင်း မတူသော်လည်း
ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်ထားသော အကျိုး လုံချည်အရောင်အသွေးချင်းမှာ ကွဲ
ပြားခြားနားခြင်း မရှိပါချေ။

“ညီ . . . ရောက်နေတာ ကြာပြီလား။ တို့ညီအစ်ကို မျက်နှာ
ချင်း မဆုံရတာ နှစ်ပတ်တောင်ကြာသွားပြီနော်”

ဖော်မင်းထက်က မေးမေးပြောပြောနှင့် ကျောက်စားပွဲကြီး၏
ဘေးတွင် နေရာချထားသော ကုလားထိုင်တွင် ဝပ်ထိုင်လိုက်သည်။
ထိုအခါ ကျော်မင်းစက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြသည်။

“ညီ . . . ဒီနေ့ပဲရောက်တယ် အစ်ကို။ ရောက်ရောက်ချင်း
ဒီကို တန်းလာခဲ့တာ။ မနေ့ညက မြို့ခင်းသာမှာ ညအိပ်ခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့
အစ်ကိုကို ပြောရဦးမယ်”

ကျော်မင်းစက်၏ရှေ့တွင် စားလက်စ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်

ပန်းကန်ရှိသည်။ ကော်ဖီပန်းကန်သည် ထက်ဝက်မျှ လျော့နေလေပြီ။
ဇော်မင်းထက်က ကော်ဖီကရား၏ကိုင်းကို ဆုပ်ကိုင်လျက် သူ
ရှေ့တွင်ချထားသော ကော်ဖီပန်းကန်ထဲသို့ အပြည့်လောင်းထည့်လိုက်
ပြီးနောက် ကရားကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချလိုက်သည်။

“ညီ ပြောမယ့်အကြောင်းက မနေ့ညက မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်
အကြောင်း မဟုတ်လား”

ဇော်မင်းထက်သည် အပိုင်နိုင်ဆုံးလေသံဖြင့် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်
မေးလိုက်သည်။

ကျော်မင်းခက်က ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသော်လည်း
အံ့သြပုံမပြပါချေ။

“သိပ် . . . ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ အစ်ကိုလည်း အဲဒီအိပ်မက်ကို
မက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အဖို့ ထိုကဲ့သို့သော တိုက်ဆိုင်မှု
ကို မကြာခဏ ကြုံခဲ့ရပေါင်းများနေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျော်မင်းခက်
က သာမန်ပြောရိုးပြောစဉ်အတိုင်း ပြန်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဇော်မင်းထက်က ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်တစ်ချက်ကို ဝါး
နေရာမှ ပန်းကန်ထဲမှ ကော်ဖီကို ပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျော်မင်းခက်၏ အမေးကို ဦးခေါင်းတစ်ချက် ညီဝင်ပြလိုက်သည်။

“အစ်ကိုအနေနဲ့ အဲဒီအိပ်မက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုဆက်
လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိလဲ”

ကျော်မင်းခက်က ထပ်မံ၍ မေးခွန်းထုတ်သည်။

“ညီဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်ရမှာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ အရင်
မလိုစေချင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အိပ်မက်ဆိုတာ အမျိုးမျိုး အစား
စားရှိတယ် မဟုတ်လား။ တစ်ချို့အိပ်မက်က မက်ပြီးတာနဲ့ ဘာမှ ရေရေ
ရာရာဖြစ်မလာဘူး။ သွားရမယ့်အရပ်ဒေသဟာ ဘယ်မှာရှိမလဲ။ အစ်ကို
တို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မရောက်ဘူးတဲ့နေရာမျိုး
ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်အရပ်ဒေသဆိုတာ သေချာမသိဘဲနဲ့ သွားလို့ မဖြစ်
ဘူးနော်”

အစ်ကိုစကားကို ညီက စဉ်းစဉ်းစားစား နားထောင်နေသည်။
ထို့ကြောင့် အစ်ကို ဇော်မင်းထက်က ဆက်လက်ပြောပြန်သည်။

“တောလမ်းခရီးနဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်က ခြုံပျက်နေတဲ့စေတီ
လေး၊ နောက်ပြီး ကျောက်လိုက်ဂူတစ်ခု၊ အဲဒါတွေက ဘယ်ဒေသမှာ
ရှိတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်နော် အစ်ကို။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ညီ စဉ်းစားမိ

တယ်။ အဲဒီလိုက်ဂုထဲမှာရှိတဲ့ ကျွန်းသေတ္တာကြီးထဲက ရတနာတွေဟာ တောင်ကုန်းပေါ်က ပြိုပျက်နေတဲ့ ဝေတီနဲ့ ပတ်သက်လိမ့်မယ်ထင် တယ်။ အဲဒီရတနာတွေကို အသုံးပြုပြီး ဝေတီကို ပြန်လည်ပြုပြင်မွမ်းမံ တည်ထားစေချင်တာလား မသိဘူးနော်”

ကျော်မင်းခက်က စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် သွယ်ဝင်မြင်ယူဆချက်ကို ဖော်ထုတ်လိုက်သည်။

“ညီအတွေးက သိပ်ကိုဖြစ်နိုင်တဲ့အချက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဝေတီ ဟာ အင်မတန်နက်ရှိုင်းတဲ့တောအုပ်ကြီးတစ်ခုရဲ့ အလှူမှာ ရောက်နေ တာမျိုး တွေရတယ်။ အဲဒီတောအုပ်ကြီးက ဘယ်မှာရှိသလဲ။ ကျွန်း သေတ္တာသုံးလုံးထဲက တစ်လုံးပဲ ပွင့်နေတယ်။ ကျန်တဲ့သေတ္တာနှစ်လုံး ထဲမှာ ဘာတွေရှိမလဲ။ ရတနာတွေကို ရွှေရောင်အကွက်ကြီးတွေနဲ့ မြေ နှစ်ကောင်က စောင့်နေတာရယ်။ နောက်ပြီး လမ်းပြခေါ်သွားတဲ့မြေက ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူး။ အဖြေမသိတဲ့ ပဟေဠိတွေကို အရင်းခံ ပြီး ဘာမှဆက်လက်လှုပ်ရှားဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ တို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို ဝေတီလေး ပြန်လည်ပြုပြင်မွမ်းမံတည်ထားစေချင်တယ် ဆိုရင် ဒါထက်ပိုပြီး တိတိကျကျနဲ့ သွားရမယ့်ခရီးကို သိနိုင်မှဖြစ်မယ်”

ဇော်မင်းထက်က ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် စံအိမ်၏အပြင်ဘက် မြင်းထောင့်တွင် ရှိနေသော လက်ပံပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်မှ တောက်တဲ့ အော်မြည်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟော . . . ကြားလား အစ်ကို”

ကျော်မင်းခက်က လှမ်းပြောသည်။

ဇော်မင်းထက်သည် သူ့ညီကို လက်ဖဝါးထောင်၍ ဟန်တား လိုက်ပြီးနောက် တောက်တဲ့အော်မြည်သံအတိုင်း လက်ချောင်း ဘစ်ချောင်းကွေး၍ ရေတွက်မှတ်သားနေလိုက်သည်။ တောက်တဲ့ မြည် သံ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ . . .

“စုစုပေါင်း ကိုးကြိမ်အော်တယ်။ ဒါ . . . အဲဒီလို ကိုးကြိမ်ဖြစ်ဖို့ အင်မတန်ခဲယဉ်းတယ်။ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုပဲ။ အများ အားဖြင့် တောက်တဲ့တွေ အော်မြည်သံဟာ မြောက်ကြိမ်၊ ခုနစ်ကြိမ်၊ ရှစ် ကြိမ်ပဲ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတယ်”

ဇော်မင်းထက်က တိတိကျကျ ပြောပြသည်။

“ဒါဖြင့် အဲဒီတောက်တဲ့ကိုးကြိမ်အော်မြည်တာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ အစ်ကို”

ကျော်မင်းခက်က ရိုးရိုးသားသား သိချင်စိတ်ဖြင့် မေးလိုက်

ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အမိပွယ်က ရှင်းနေပါတယ်။ တို့ညီအစ်ကိုပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာက ပြုပျက်နေတဲ့ ဝေတီပြုပြင်မွမ်းမံဖို့ မဟုတ်လား။ တောက်တဲ့က ကိုးကြိမ်အော်မြည်တဲ့အတွက် တို့ပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ပွင့်နေတဲ့ ရတနာသေတ္တာထဲက ရတနာတွေနဲ့ ဘုရားတည်ဖို့ဆိုတာ သေချာသွားပြီ။ အဲဒီအတိတ်နိမိတ်ဟာ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးနဲ့ ပြည့်စုံတော်မူတဲ့မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အတွက် အင်မတန်မြင့်မြတ်တဲ့ ကုသိုလ်ကို ထူးထူးခြားခြား တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရရှိတော့မယ်”

ဇော်မင်းထက်က အားရပါးရ ပြောနေသည်။

ညီဖြစ်သူ ကျော်မင်းခက်သည် သူ့အစ်ကိုပြောနေသော စကားလုံးများကို အပြည့်အဝ နားမရှင်းသော်လည်း ထပ်မံမေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ချေ။ အချိန်တန်လျှင် မုချမသွေ သီရဗပလိမ့်မည် ဟူ၍ သဘောထားလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ပန်းကန်ထဲမှ လက်ကျန်ကော်ဖီကို မော့သောက်လိုက်ပေသည်။

ထိုနေ့ညတွင် တိုက်စံအိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ် ဘုရားရှိခိုးဆောင်တွင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတူတကွ ဘုရားဝတ်ပြုကြသည်။ ထို့နောက် ဘုရားရှိခိုးဆောင်၏ မြောက်ဘက်နံရံတွင် ယှဉ်တွဲလျက် ချိတ်ဆွဲထားသော မိဘနှစ်ပါး၏ သက်ရှိလူအရွယ် ဆီဆေးပန်းချီကားကြီးများကို ကန်တော့ကြသည်။

ပြီးလျှင် တိုက်စံအိမ်ကြီး၏ အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာအပေါ်ထပ်ရှိ လေသာဆောင်တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ကိုယ်စီဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်ကြသည်။ ကျော်မင်းခက်နှင့် ဇော်မင်းထက်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ထိုင်နေကြသော ပက်လက်ကုလားထိုင် နှစ်လုံး၏ အလည်ကြားတွင် စားပွဲပုလေးတစ်ခု ခြားထားသည်။

စံအိမ်၏ ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်သူ ဇိုးထူးသည် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အတွက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကရားနှင့် အကြမ်းပန်းကန်နှစ်လုံး ဖွန်းတပ်ထားသော လက်ဖက်သုပ်တစ်ပွဲတို့ကို စားပွဲပုလေးပေါ်တွင် ချပေးလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် စံအိမ်တွင်းမှ သံစုံတိုင်ကပ်နာရီကြီးမှ ဆယ်နာရီထိုးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဇိုးထူးက ရိုသေကိုင်းညွတ်စွာဖြင့်

“ဆရာတို့ကို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲခင်ဗျာ”

ဟူ၍ မေးလိုက်သည်။

“မလိုတော့ပါဘူးကွာ။ မင်း သွားအိပ်လို့ရပါပြီ။ မနက်ကျရင် တေတေထရဦးမယ်။ သွားတော့ . . . အိပ်ချည်တော့”

ဇော်မင်းထက်က ချီသာစွာပြောလိုက်သည်။

“စင်စစ်အားဖြင့် ဖိုးထူးသည် မိဘမဲ့တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မိဘများ ကပ်ရောဂါဖြင့် သေဆုံးပြီးနောက် အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ်က တည်းက ဤစံအိမ်သို့ ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏ ကြီးဒေါ်သည် ဇော်မင်းထက်တို့ မိဘများလက်ထက် ကတည်းက ဤစံအိမ်တွင် ထမင်းချက်အဖြစ် ရိုးသားစွာ လုပ်ကိုင်နေ ထိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိဘများ သေဆုံးသွားကြသောအချိန် တွင် ကလေးသူငယ်အရွယ်သာသာ အသက် ၁၂ နှစ်မျှရှိနေသော ဖိုးထူးကို သူ့ကြီးဒေါ်က ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဇော်မင်းထက်တို့၏ ဖခင် ဦးမင်းဆက်သည် ဖိုးထူး၏ စိတ်နေ သဘောထားနှင့် အမူအကျင့်စရိုက်တို့ကို လေ့လာပြီးသောအခါ ဤ စံအိမ်ကြီးတွင် ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် အဖော်အလှော်အဖြစ် ထားနိုင် ကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ယခုအချိန်တွင် စံအိမ်ကြီးသို့ ဖိုးထူး ရောက်ရှိနေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ရှစ်နှစ်မျှပင် ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။

ရိုးသား၍ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းသော ဖိုးထူးသည် ယုံကြည် စိတ်ချထိုက်သော လူငယ်တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ဤစံအိမ်ကြီးတွင် လူ ယုံတော်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလေပြီ။

ဖိုးထူးသည် ဇော်မင်းထက်တို့အနီးမှ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခါကျမှ ညီဖြစ်သူ ကျော်မင်းခက်က သူနှင့်ကျောင်းနေ ဖက် အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်သော ကိုမင်းဒင်သည် မကြာသေးမီက ငါးဖမ်း သဘောတစ်စီးဝယ်ယူပြီး ပင်လယ်ခရီးထွက်ရန် သူ့အား ခေါ်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ပင်လယ်ခရီးမထွက်ဘူးသော အစ်ကိုအား ခေါ်ရန်လာခဲ့သည်ဟု ပြောရာ ဇော်မင်းထက်က ခေတ္တမျှ စဉ်းစားပြီး နောက် ပင်လယ်ခရီးထွက်ရန် သဘောတူလိုက်လေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဆိန်ထိန်သာနေသော လမင်းကြီးသည် တိမ်ကင်းစင်သော ကောင်း ဘင်ထက်မှ အလင်းရောင်များကို ဖြန့်ကျက်ချပေးနေလေသည်။ ရှေး ဟောင်းနှောင်းခြစ်များကို စကားလက်ဆုံကျနေခဲ့သော ညီအစ်ကိုသည် ဩဆယ့်တစ်နာရီထိုးသံကြားရတော့မှ အသီးသီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၅)

နံနက်စာစားချိန်တွင် အစ်ကိုဇော်မင်းထက်နှင့် ညီကျော်မင်း
ခက်တို့သည် ခရီးထွက်ရမည့်ကိစ္စကို နံနက်အရှက်တက်ချိန်ကျမှ သိ
ကြရသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ နှိုးသံကြောင့် နိုးလာကြသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် အိပ်ခန်းတစ်ခုအတွင်း၌ သီးသန့်
စုတင်အိပ်ရာကိုယ်စီဖြင့် အိပ်ဝက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သံစုံတိုင်ကပ်နာရီမှ နံနက်လေးနာရီထိုးသံကြားလိုက်ပြီး

နောက် မနိုးတန်းအချိန်တွင် မြဲဝင်းထောင့်ရှိ ကညင်ပင်ကြီးရှိရာမှ
တောက်တဲ့မြည်သံကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။

“တောက်တဲ့ . . . တောက်တဲ့ . . . တောက်တဲ့”

ဟူ၍ ကိုးကြိမ်တိုင်တိုင် အော်မြည်သံကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်
ယောက်စလုံး အိပ်ရာမှ လူးလဲထကြသည်။ အရှက်တက်ချိန် ဘုရား
ဝတ်ပြုခြင်းကို ဖခင်ဦးမင်းဆက်က သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးကို
အလေ့အကျင့်ပြုလုပ်ထားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့ညီအစ်ကိုသည် သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်ပြီး
သည်နှင့် ဘုရားဆောင်၌ သောက်တော်ရေချမ်း၊ ဆီမီး ကပ်လျက် ငါးပါး
သီလခံယူဆောက်တည်ကြသည်။ ထို့နောက် အရပ်ဆယ်မျက်နှာသို့
ရည်မှန်းချက် မေတ္တာပို့ကြသည်။

ဝံအိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ် ဘုရားဆောင်တွင် ညီအစ်ကိုနှစ်
ယောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတိုင်နေကြစဉ် စိုးထူးသည်
နံနက်လင်းအားကြီးစာ စားသောက်နိုင်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

နောက်ထပ် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်မျှကြာသောအခါတွင် ဇော်မင်းထက်နှင့် ကျော်မင်းခက်တို့သည် "မနောသီတာ" ဟု အမည်ပေးထားသော ငါးဖမ်းသင်္ဘောနှင့်အတူ ပင်လယ်ပြင်သို့ လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။

ကျော်မင်းခက်၏ ကျောင်းနေဖက် အပေါင်းအသင်းဖြစ်သော ကိုမင်းခွင်သည် ဇော်မင်းထက်အား လှိုက်လှဲစွာ ဆက်ဆံသည်။ သူ့ကိုလည်း ညီတစ်ယောက်ပမာ တရင်းတနီးဆက်ဆံရန်နှင့် ဤသင်္ဘောပေါ်တွင် စိတ်ချမ်းသာသလိုနေနိုင်ကြောင်း ခွင့်ပြုထားသည်။

လူလတ်ပိုင်းချင်းဖြစ်သောကြောင့် တို့တောင်းဒေသာအချိန်ကာလအတွင်း ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြသည်။ ဤတစ်ခေါက်တွင် ပင်လယ်ထဲ၌ ငါးဖမ်းခြင်းနှင့်ပတ်သက်သော ဗဟုသုတနှင့် အတွေ့အကြုံတို့ကို ရရှိစေရန် အဓိက ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ပင်လယ်တွင် ကျွမ်းကျင်သော တံငါသည် ခုနစ်ယောက်ကိုသာ ခေါ်ဆောင်လာသည်။ ကိုမင်းခင်သည် မည်သည့်နေရာမျိုးတွင် မည်သို့သောငါးများ၏စားကျက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရေပြင်၏အသွင်သဏ္ဍာန်ဖြစ်သော အီနေခြင်း၊ အကွက်လိုက်လှုပ်ရှားနေခြင်း၊ လှိုင်းအိများနှင့်အတူ မည်သို့ပင်သော ပင်လယ်ငါးကြီး အမျိုးအစားများ ပါလာတတ်ကြောင်း စသဖြင့် ကျွမ်းကျင်သော ပင်လယ်ပျော်တံငါသည်ကြီး

များက ကိုမင်းခင်အား မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ လက်တွေ့သင်ကြားပြသကြသည်။

သို့ဖြင့် ပင်လယ်ထဲသို့ရောက်ပြီး ဆယ့်တစ်ရက်မျှအကြာတွင် အနောက်တောင်ဘက်မှ မည်းနက်သော မိုးသားတိမ်တိုက်ကြီးများသည် နာရီဝက်အချိန်ကာလအတွင်း ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးလိုက်သည်။ ထိုတိမ်တိုက်ကြီးများထဲတွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်များ ပါဝင်သည်။ မကြာမီ ထစ်ချွန်းရွာချသော မိုးသီးမိုးပေါက်များနှင့် လျှပ်ပြက်ခြင်း၊ မိုးခြိမ်းခြင်းတို့နှင့်အတူ မုန်တိုင်းပါလာပြီး သူတို့၏ငါးဖမ်းသင်္ဘောကို ကလေးကစားစရာ အရုပ်ကလေးပမာ လှိုင်းလုံးကြီးများဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက် နှစ်မြှုပ်လိုက်သည်။

ကိုမင်းခင်က ဇော်မင်းထက်တို့ ညီအစ်ကိုအား အသက်ကယ်လေ့ရှိရာ ပဲ့ပိုင်းသို့ခေါ်သွား၍ ထိုလှေနှင့်အတူ ပင်လယ်ထဲသို့ မျောခဲ့သည်။

အခန်း (၆)

ဖော်မင်းထက်၊ ကျော်မင်းခက်နှင့် ကိုမင်းဒင်တို့သည် ကြီးမား
သော လှိုင်းလုံးကြီးများကြားတွင် ယောက်ယက်ခတ်လှူးလွန်နေသော
အသက်ကယ်လှေပေါ်တွင် ယိမ်းထိုးခလောက်ဆန်နေကြသည်။ လွန်ခဲ့
သော တစ်ညပတ်လုံး သုံးယောက်သားသည် လှေခံရံကို တစ်ဖက်ကို
ကျောနှင့်ဖိကပ်ထားပြီး ကျန်တစ်ဖက်ကို ခြေစုံဖိကန်ထားလိုက်ကြ
သည်။ သို့မှသာ လှူးလွန်နေသော အသက်ကယ်လှေပေါ်မှ မကျဘဲ
လှေပေါ်၌ ဆက်လက်တည်မြဲနေမည်ဖြစ်သည်။

မိုးစဲသွားသည့်တိုင် တစ်ချက် တစ်ချက် ကြွတက်လာသော
လှိုင်းလုံးကြီးများ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်သည် အသက်ကယ်လှေလေးပေါ်
သို့ အုပ်စိုးလွှမ်းမိုးရန် မြောက်လှန်နေသော ရောမ မကောင်းဆိုးဝါးကြီး
တစ်ကောင်နှင့်တူနေသည်။

အသက်ကယ်လှေသည် တစ်ခါ တစ်ခါ လှိုင်းလုံးကြီးများ၏
ထိပ်ဖျားပေါ်သို့ ရောက်သွားသည့်နည်းတူ လှိုင်းလုံးကြီးများ၏ အဟိုက်
ချိုင့်ဝှမ်းထဲသို့လည်း ရောက်ရှိသွားသည်။

သူတို့အားကိုးအားထားပြုရာ အသက်ကယ်လှေကလေးသည်
ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ရေကမ္ဘာကြီးတွင် မဖြစ်စလောက် အမှိုက်သရိုက်
ငယ်လေးတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်နေသည်။

အသက်ကယ်လှေလေးပေါ်မှ လှမ်းမြင်နေရသော "မနော
သီတာ" ငါးဖမ်းသင်္ဘောသည် ဖဲ့ပိုင်းထောင်လျက်သား ဦးပိုင်းအောက်
ပိုက်အနေအထားဖြင့် ထုထည်ကြီးမားသော ရေပြင်အောက်သို့ တဖြည်း
ဖြည်းချင်း ငုပ်လျှိုးဆင်းသက်နေလေပြီ။

ထိုငါးဖမ်းသင်္ဘောသည် ဆိပ်ကမ်းမြို့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်မှာ
လေးရက်မျှသာရှိသေးသည်။ ယခုအခါတွင် ပင်လယ်ပြင်အောက် ရေ
သချိုင်းသို့ ဦးတည်နေခဲ့သည်။ ဖဲ့ပိုင်းထောင်နေသောကြောင့် ရေယာဉ်

ပန်ကာကြီး၏အလက်များသည် ခြည်းညင်းလေးကန်စွာ လည်နေဆဲပင်။

သဘော၏ပတ်ပတ်လည်ရှိ ရေပြင်သည် တိုက်ခတ်နေသော အဟုန်ကြောင့် အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားနေသည်။ သဘောတစ်စင်းလုံး လုံးလုံးလျားလျား နှစ်မြှုပ်ချိန်မတိုင်မီ အသက်ကယ်လှေကို အတော် ဝေးဝေးသို့ရောက်နေမှ ဖြစ်မည်။ သို့ရာတွင် လှိုင်းနှင့်လေနှင့် မုန်တိုင်း မာန်ဝင့်နေသောကာလတွင် အသက်ကယ်လှေကို မိမိတို့လိုရာရီးသို့ အရောက်နှင်ရန် မလွယ်ကူပါချေ။

ထို့ကြောင့် အလိုက်သင့်ထိန်း၍သာ လှော်ခတ်နေရသည်။ အရေးကြီးဆုံး သတိထားရမည့်အချက်မှာ သူတို့သုံးယောက်၏ အသက် ရှင်သန်ရေးအတွက် ဆောက်တည်ရာမရ ယောက်ယက်ခတ်နေသော အသက်ကယ်လှေ မနှစ်မြုပ်စေရေးသာဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် သုံးမိနစ်မျှအကြာတွင် "မနောသီတာ" ငါးဖမ်း သဘောသည် သူတို့သုံးယောက်၏မြင်ကွင်းထဲမှ လုံးလုံးလျားလျား ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

သဘောပိုင်ရှင် ကိုမင်းဒင်သည် သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို လေးလေးပင်ပင်ကြီး ချလိုက်လေသည်။ သဘာဝရာသီဥတု၏တေး အန္တရာယ်ကို မည်သူကမှ အံတုနိုင်စရာအကြောင်းမရှိပါချေ။ နှမြောနေ

၍လည်း ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာမည် မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် မိမိတို့၏ အသက်ရှင်ရေးသည်သာ ပဓာနအကျ ဆုံးဖြစ်လာလေပြီ။ အသက်ကယ်လှေကို ထိန်းသိမ်းလှော်ခတ်ရသည် မှာ ခက်ခဲလှသော်လည်း တစ်စ တစ်စ လေငြိမ်လာသည်နှင့်အမျှ သက် သာလာသည်။

ပင်လယ်ရေပြင်သည် စောစောက မိုးသက်မှန်တိုင်းနှင့်အတူ အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားခဲ့သော်လည်း ယခုအခါတွင် ပကတိ ငြိမ်သက် နေလေပြီ။ သူတို့သုံးယောက် လိုက်ပါလာကြသော အသက်ကယ်လှေ သည် လှိုင်းအိများနှင့်အတူ ဆွဲငင်ရာသို့ လိုက်ပါနေသည်။

မည်သည့်ရောသို့ ဦးတည်နေမှန်း မသိ။

ပင်လယ်ရေလှိုင်းများ လိမ့်လူးဆွဲဆောင်သည့်အတိုင်း မျောပါ ခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်ရှိနိုင်လိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကမ်းစပ် အနားသတ်မျဉ်းကြောင်းကို ယခုတိုင် ရေးရေးမျှပင် မမြင်ရသေး။

မည်သို့ဖြစ်စေ မိုးသက်မှန်တိုင်း၏ ဆိုးရွားသောကာလကို ကျော်လွန်ခဲ့သည်မှာ စိတ်သက်သာစရာပင်။

သုံးယောက်သား နှုတ်ဆိတ်နေကြရာမှ ဇော်မင်းထက်က

ကောင်းစသည်။

“မနောသီတာသဘော အခုလို ဆုံးရှုံးသွားတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုမင်းဒင်”

သူသည် အမှန်တကယ် စာနာစိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ တကယ်တော့ အဲဒီသဘောကို ကိုမင်းဒင် ဝယ်ပြီးတာ သုံးလလောက်ပဲရှိဦးမယ် ထင်တယ်။ နှမြောစရာပေါ့နော်”
ကျော်မင်းခက်က စိတ်မကောင်းစွာပြောသည်။

ကိုမင်းဒင်က နှုတ်ခမ်းထောင့်တစ်ဖက် တွန့်လျက် မချီမဆန် ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ညီအစ်ကိုက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ စာနာစိတ်နဲ့ အခုလိုပြောကြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မနောသီတာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကျွန်တော့်သံယောဇဉ်ဟာ မနောသီတာနဲ့အတူ ရေသချိုင်းထဲကို မြှုပ်နှံလိုက်ပြီးပါပြီဗျာ။ အရေးကြီးတာက ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံး နောက်ထပ်ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ မကြုံတွေ့ဘဲ ကမ်းခြေတစ်နေရာကို ချောချောမောမောရောက်ဖို့ပဲ”

ကိုမင်းဒင်က ယတိပြတ် သံယောဇဉ်ဖြတ်လိုက်သော အသွင် သဏ္ဍာန်မျိုး ပေါ်လွင်နေသည်။ ဇော်မင်းထက်နှင့် ကျော်မင်းထက်က

ကိုမင်းဒင်၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်နေရာမှ နှစ်ယောက်သား ဖြည်းညင်းစွာ ဦးခေါင်းညိတ်ပြုကြသည်။

“တကယ်တော့ ... ကျွန်တော့်သဘော မိုးသက်မှန်တိုင်းမိတဲ့ နေရာဟာ ပြည်တွင်း ပြည်ပ ကုန်သဘောကြီးတွေသွားနေကျ လမ်းကြောင်းမှာ ဖြစ်ခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် ကံကောင်းထောက်မရင်တော့ နောက်ထပ် နာရီပိုင်းအနည်းငယ်အတွင်း ကုန်သဘောတစ်စီးစီးနဲ့ ရပ်စည်းနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးလဲ မျှော်လင့်လို့ရတာပဲဗျာ”

ကိုမင်းဒင်က ဆက်လက်၍ သူ့မျှော်လင့်ချက်ကို ခန့်မှန်းပြောပြသည်။

“ခင်ဗျားပြောသလိုဖြစ်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ လူနေတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို ရောက်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကုန်သဘောတစ်စီးစီးနဲ့ တွေ့တာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလိုမဖြစ်ခင် အစာငတ် ရေငတ်နဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဒုက္ခခံရဦးမလဲ မသိဘူးနော်”

ကျော်မင်းခက်က ခြောက်ကပ်လာသော နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် ဘစ်ချက်သိမ်းလျက် ရျှသံပါပါ ညည်းတွားပြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကိုက ရေလမ်းခရီးကို ဒီတစ်ကြိမ် ပထမဆုံး သွားဖူးတာဆိုတော့ ကျွန်တော့်ငါးဖမ်းသဘောလို ပင်လယ်ခရီးသွား

သဘောမှာပါတဲ့ အသက်လှေအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှသိထား
မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအကြောင်းကို ကြိုတင်မပြောမိတာ ကျွန်တော့် မျှ
ယွင်းချက်ဖြစ်ပါတယ်”

ကိုမင်းဒင်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အသက်ကယ်လှေ၏ ပဲ့ပိုင်း
သို့ လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ပဲ့ပိုင်းရှိ အဖုံးတစ်ခုကို ဖွင့်၍
အတွင်းမှ ရွက်ဖျင်အိတ်ကြီးနှစ်ခုကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ထိုရွက်ဖျင်အိတ်
သည် ထူထဲနေသည်။

“ဟောဒါ . . . သောက်ရေထည့်ထားတဲ့ အိတ်တွေပဲ။ ကျွန်း
တစ်ကျွန်းရဲ့ ကမ်းခြေတစ်ခုခုကို မရောက်မချင်း။ ကုန်သဘောတစ်စင်း
နဲ့ မတွေ့မချင်း အချိန်ကာလအတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ စိတ်ချမ်းသာစွာ
သောက်နိုင်ပါတယ်”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဇော်မင်းထက်နှင့် ကျော်မင်းခက်ကို
ရေအိတ်တစ်အိတ်စီ လှမ်းပေးသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ခြောက်ကပ်နေသော အာခေါင်တွင်း
သို့ ရေများလောင်းချလိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကိုမင်းဒင်က ဆက်
လက်ပြောနေသည်။

“ပင်လယ်ခရီးသွားသဘောလှိုင်းမှာရှိတဲ့ အသက်ကယ်လှေ

တိုင်းကို အနည်းဆုံး ရက်သတ္တခြောက်ပတ်စာ ရေနဲ့ရိက္ခာခြောက်တွေ၊
ဘီစကပ်နဲ့ပေါင်မုန့်ကြွပ်၊ အသားဘူး၊ ဇော်ရည်ပုလင်းနဲ့ ရှေးဦးသူနာပြု
အရေးပေါ် ဆေးဝါး၊ ပတ်တီး၊ ပလပ်စတာ နဲ့ အသုံးလိုမယ့်လက်နက်
ကိရိယာတချို့ပါတယ်။ ဒါဟာ တကယ်လို့ တစ်လပတ်လုံး ကယ်မယ့်
သဘောမတွေ့ဘဲ ပင်လယ်ထဲမှာ မျောနေတဲ့အခါ စားသောက်ဖို့ စု
ဆောင်းထည့်ထားရတယ်။ နိုင်ငံတကာ ပင်လယ်ရေကြောင်းသွားလာ
ရေးအဖွဲ့အစည်းရဲ့ သတ်မှတ်ချက်အရ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ မြန်မာ
ဆန်ဆန်အစီအစဉ်နဲ့ ထမင်းခြောက်လှော်တွေရယ်၊ ထန်းလျက်တွေ၊
လျှာပွတ်ဆေးနဲ့ ဝန်းနီကျော် မြန်မာဘယဆေးတချို့ပါ လိုရမယ်ရ ထည့်
သားတယ်ဗျ”

ကိုမင်းဒင်က အားရပါးရ ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဟောဒီအသက်ကယ်လှေပေါ်ကို စရောက်တဲ့
အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော့်သဘောသားတွေနဲ့ ငါးဖမ်းသမားတွေကို
ကြည့်သေးတယ်။ တကယ်လို့ ပင်လယ်ထဲမှာ အသက်ကယ်ဇောနဲ့
မျောနေတာတွေရင် ဆယ်တင်မလို့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်မှမတွေ့တာ
ပဲဘူးဗျာ။ တခြားရေစီးကြောင်းထဲကို မျောပါသွားပြီနဲ့ တူပါတယ်”

ကိုမင်းဒင်က စိတ်ပျက်စွာ ညည်းတွားသည်။

“တခြားရေစီးကြောင်းဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ ကိုမင်းအင်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း နားမလည်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးဟာ ပင်လယ်ရေကြောင်းခရီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ငဟုသုတလုံးဝမရှိကြဘူး”

“ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က မေးကြသည်။

“လူတွေအနေနဲ့ သာမန်သိထားကြတာက ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ ရေပြင်ကျယ်ကြီးမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားချင်တိုင်း သွားနေတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေမျက်နှာပြင်အောက်မှာရှိတဲ့ ရေစီးကြောင်းတွေဟာ လမ်းကြောင်း တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မတူကြဘူး။ အရှေ့အနောက် တောင်မြောက် ကွဲပြားခြားနား စီးဆင်းနေကြတယ်။ ဒါတွင်မကဘူး တချို့ရေစီးကြောင်းက အထက်ကို တွန်းပို့သလို၊ တချို့ရေစီးကြောင်းက လည်း အောက်ကို ဆွဲချတယ်။ အဲဒီရေစီးကြောင်းတွေဟာ အရပ်မျက်နှာသုံးဖက်က စီးဆင်းလာပြီး ထိပ်တိုက်တွေ့တဲ့အခါမှာ ရေအောက် ဝဲကတော့ ဖြစ်ပေါ်သွားတယ်။ ဝဲကတော့ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မတူကြဘူး။ စုတ်ဝဲ၊ မှုတ်ဝဲ ဆိုပြီး ကွဲပြားခြားနားကြသေးတယ်။ အဲဒီအကြောင်းတွေကို အဖေက ကျွန်တော် လူလားမမြောက်စဉ်တည်းက မကြာခင် ပြောပြခဲ့လို့ သိခဲ့ရတာ။ အစတုန်းကတော့ အဖေ့ကိုကြောက်လို့သာ နား

ထောင်နေရတာ ဘာတွေပြောမှန်း မသိဘူးဆိုပြီး နားညည်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းပြီးလို့ ကိုယ်ပိုင်ဦးဖမ်းသင်္ဘောမဝယ်ခင် အတွေ့အကြုံရအောင် တခြားသင်္ဘောတွေနဲ့ လိုက်ခဲ့တယ်။ ပင်လယ်ရေကြောင်းဆိုင်ရာ သဘောသဘာဝတွေကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လေ့လာဆည်းပူးတော့မှ အဖေပြောခဲ့တာတွေအားလုံးဟာ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် မှန်နေတာကို သိလိုက်ရတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေ မရှိတော့တဲ့အတွက် အဖေ့ကျေးဇူးတရား အနန္တကို အောက်မေ့မရည်မှန်းပြီး ညစဉ်ညတိုင်း ကန်တော့မိတယ်ဗျာ”

ကိုမင်းအင်က ရှည်လျားစွာ ရှမ်းပြသည်။

ထို့နောက် သူ့ဖခင်ဖြစ်သူကို သတိရစွာဖြင့် မျက်နှာညှိုးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျော်မင်းခက်တို့ ညီအစ်ကိုသည် အလိုက်သိစွာဖြင့် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် နှုတ်ဆိတ်လျက် မျက်လုံးအစုံကို မှေးစင်းလိုက်ကြလေတော့သည်။

သက်ကယ်လေ့လေးသည်သာလျှင် ပင်လယ်ရေပြင်ပေးတွင် ဦးပျောနေဆဲပင်။

အခန်း (၇)

အရှေ့မှိုးကောင်းကင်မှ နေဝန်းနီနီ ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရတိုင်း ဇော်မင်းထက်က လှေနှံရုံတွင် ဓားသွားဖြင့် တစ်ချက် ထပ်လိုက်သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် သူတို့သုံးယောက် အသက်ရှင်လေ့လေးနှင့် ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် မျောနေသောရက်များကို မှတ်သားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဓားထစ်ရာ စုစုပေါင်း ကိုးခုရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

ဇော်မင်းထက်သည် အချိန်ပြည့် သမ္မုဒ္ဒေါဂါတာတောင်ကြီးကို တစ်ခေါက်ပြီးတစ်ခေါက် ရွတ်ဆိုနေခဲ့သည်။ သူတို့အနေနှင့် လုပ်စရာ

ဟူ၍ ဘာမှမရှိ။ နေထွက်ကာ နေဝင်သည့်တိုင် ခေါင်းစင်းစင်းနှင့် ငှက်တုတ်ထိုင်၍ လိုက်ပါလာကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အသက်ကယ်လှေပေါ်တွင် လဲလျောင်းလိုက်ကြသည်။ ထိုလှေသည် သူတို့သုံးယောက်စာအတွက် ချောင်ချိတ္တာနေရာရသည်။

ကိုမင်းဒင်နှင့် ကျော်မင်းခက်တို့နှစ်ယောက်သည် စကားမရှိ စကားရှာ၍ တက္ကသိုလ်ကျောင်းဘဝတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်ဟောင်းများကိုစားမြုံ့ပြန်ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုနေစဉ်အခိုက်အတန့်တွင် ကျော်မင်းခက်နှင့် ကိုမင်းဒင်တို့၏စိတ်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သန်းကျင်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလျက် မြင်ယောင်ထင်ယောင်ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုအခါ လောလောဆယ် သူတို့၏နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စက္ကန့်မလပ်နေစဉ်တွေ့မြင်နေကျ ရိုးအိနေသော ပင်လယ်ပြာနှင့် ကောင်းကင်ပြာကြီးသည် တဒင်အားဖြင့်ဖြစ်စေ ပျောက်ကွယ်နေသည်။ သို့မဟုတ် သန်းတစ်ဖျားအမြင့်ရှိသော လှိုင်းလုံးကြီးများ၏ ခြောက်လှန့်မှုကို စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်ဘလုပ်လုပ် ခံစားမှု အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိကာ နှလုံးသွေးပျက်ခန်း ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်းတစ်ကျွန်းနှင့် နီးလာသည့်အလား ရေပြင်

နှင့်မိုးကောင်းကင်ထိတွေ့နေသည့် အဝေးမြင်ကွင်းတစ်နေရာတွင် မျှော်ကြောင်းထူထူလေးတစ်ခု သဏ္ဍာန်မြင်လိုက်ကြရသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ရုတ်တရက် စိတ်အားတက်သွားလေ့ရှိသည်။

သို့ရာတွင် မကြာမီ ပင်လယ်ရေပြင်၏အမြင်အာရုံအားဖြင့် လှည့်ချားခြင်းကို ခံလိုက်ရခြင်းမျှသာဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ထိုအခါကျမှ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေတော့သည်။

မကြာခင်ဆိုသလိုပင် ပင်လယ်ပျော်စင်ရော်ကြီး တစ်ကောင် တလေကို သူတို့လိုက်ပါလာကြသော အသက်ကယ်လှေလေး၏ အထက် လေထဲတွင် ဝဲယုံနေသည်ကို မြင်ကြရသည်။

စင်ရော်ငှက်ဆိုသည်မှာ ပင်လယ်ပြင်တွင် ကျက်စား၍ ကျွန်းသောင်ယံ၌ မြူးတူးပျော်ပါးစွာ အအုပ်အဖွဲ့လိုက်နေတတ်သောငှက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မကြာမီ အချိန်ကာလတွင် ကမ်းကို တွေ့ရတော့မည်ဟူ၍ ထင်မှတ်မှားမိကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့၏ဦးခေါင်းအထက်မှ မကြာခင် ပျံလျက်လိုက်ပါလာသော စင်ရော်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ရုတ်တရက် အခြားတစ်နေရာသို့ လေဟုန်စီးလျက် ထွက်ခွာသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် စင်ရော်ကိုတွေ့တိုင်း ကျွန်းသောင်ယံနှင့်နီးလာ

လေပြီဟူ၍ ယူဆနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ ကိုမင်းဒင်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ဦးခေါင်းအထက်သို့ရောက်ရှိ ပျံဝဲနေတတ်သော စင်ရော်ကို စူးစူးချေချေ ကြည့်နေသည်။

“ပင်လယ်ပြာပြာ ကောင်းကင်ပြာပြာနဲ့ အဖြူရောင်စင်ရော်ကြီးရဲ့အလှဟာ လိုက်လျောညီထွေ အဆင်ပြေတယ်နော်”

ကျော်မင်းခက်က စိတ်ကို ဖြေသိမ့်သောသဘောမျိုးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ကိုမင်းဒင်သည် စင်ရော်ကိုသာ မကြာခင် တွေ့နေရပြီး ကျွန်းသောင်ယံကို မတွေ့ရသောကြောင့် အလိုလိုနေရင်း အခဲမကျဖြစ်နေပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် နှုတ်ခမ်းကို မှီခိုလိုက်သည်။

“စင်ရော်ဆိုတဲ့အကောင်က ဘယ်လိုကြည့်လို့မှ မလှတဲ့ ငှက်မျိုး။ သေချာကြည့်လေ မျက်လုံးတွေက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ အသွင် သဏ္ဍာန်တွေရလေ။ နှုတ်သီးကလည်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ပုံမျိုး”

ကိုမင်းဒင်က မျိုးမျိုးဖွဲဖွဲပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဇော်မင်းထက်က ကိုမင်းဒင်၏စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေရန် ဦးတည်ချက်တစ်ခုသို့ ပို့လိုက်ရသည်။

“စင်ရော်အကြောင်းထက် ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမယ့်

အကြောင်းအရာကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်ချ”

ဇော်မင်းထက်၏စကားကြောင့် ကိုမင်းဒင်က သူ၏အကြည့်လမ်းကြောင်းကို စင်ရော်ထံမှ ပြောင်း၍ ဇော်မင်းထက်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ဘာများလဲ ကိုဇော်မင်းထက်”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အခုလိုက်ပါလာကြတဲ့ အသက်ကယ်လှေရဲ့ ပဲ့ပိုင်းကအစိုးထဲမှာပါလာတဲ့ ပတ္တူဖျင်ရေအိတ် နှစ်အိတ်မှာ ရေတစ်ဂါလံလဲပါတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ”

“အဲဒီပတ္တူအိတ် နှစ်အိတ်လုံးထဲမှာ လက်ကျန်ရေ တစ်ပုလင်းလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်”

ကိုမင်းဒင်၏အာရုံက လုံးဝပြောင်းလဲသွားသည်။

သူက လှေဘောင်နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ဓားဖြင့် ထပ်ထားသော အရာများကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ဗုဒ္ဓပေါင်း ကိုးရက်တိတိ ရှိလေပြီ။

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အသက်ကယ်လှေနဲ့ မျောနေတာ ဆယ်ရက်ပြည့်တော့မယ်။ အခုထက်ထိ ကုန်သင်္ဘောတစ်စင်းမှ

မတွေ့ရသေးဘူး။ ကျွန်တစ်ကျွန်းရဲ့ အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ရသေးဘူး။ နောက်ထပ် ဘယ်နှရက်ကြာအောင် အခုလိုပဲ ဆက်ပြီး မျောနေမလဲဆိုတာ မခန့်မှန်းနိုင်တဲ့အတွက် ရိက္ခာခြောက်တဲ့ လျှော့စားကြမယ်။ တတ်နိုင်သမျှ ရေကိုရွှေတာရတော့မယ်”

ကိုမင်းဒင်က ကိုင်ပင်ဆွေးနွေးသည့်သဘောမျိုး ပြောလိုက်သည်။

နေရက်များသည် ပိုမိုရှည်ကြာလာသည်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ မုန့်ကြပ်တစ်ခု၊ ဘီစကစ်တစ်ချပ်၊ အသားခြောက်လက်နှစ်လုံးခန့်နှင့် ရေတစ်ဝံ့စာမျှကိုသာ အတိုင်းအတာဖြင့် စားသောက်ခဲ့ကြရသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ကိုမင်းဒင်သည် သူ့စားမည့် မုန့်ကြပ်ကို ပျော့သွားအောင် ရေစိမ့်၍ သူတို့ဦးခေါင်းပေါ်မှ ပျံ့ထဲလိုက်ပါလာသော စင်ရော်တစ်ကောင်ထံသို့ ပစ်ကျွေးလိုက်သည်။ စင်ရော်က ပျံ့နေရာမှ မိမိရရ သုတ်ယူစားလျက် လိုက်လာသည်။

နောက်ထပ်မုန့်ကြပ်တစ်ခုကို လေထဲသို့ မပစ်မီ ကိုမင်းဒင်က လှော်တက်ကို သေချာစွာ အသင့်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ သည်တစ်

ကြိမ်တွင် မုန့်ကြွပ်ပျော့ကို အထက်သို့ လတ်တစ်ကမ်းသာသာမျှ ပစ်လွှင့်လိုက်သည်။

စင်ရော်သည် အန္တရာယ်ကို မမြင်ဘဲ အောက်သို့နိမ့်ဆင်းပဲ့ပျံလျက် အစာကို အငမ်းမရ နှုတ်သီးဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။ ကိုမင်းဒင်၏ လှော်တစ်ရိုက်ချက်က လျှပ်တစ်ပြက်လှုပ်ရှားသွားသည်။

အသက်ကယ်လှေဝမ်းထဲသို့ သုတ်ခနဲ ကျ၍ အသက်ဖိစိန်ကြောသွားသော စင်ရော်သည် လုံးဝမလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပါချေ။ စင်ရော်၏ သွေးများကို ကိုမင်းဒင်က စွက်ဖြင့် ခံသောက်သည်။ အမွှေးနုတ်၍ ဝမ်းတွင်းကလီစာတို့ကို ဖယ်ရှားထားသော စင်ရော်အသားကို တစ်လက်မခန့် အစိတ်အပိုင်းများအဖြစ် ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။

ထိုအခါ စင်ရော်တစ်ကောင်သည် သူတို့သုံးယောက်အဖို့ တစ်နေ့တာ ဝမ်းစာအစိမ်းစားစရာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ထိုနည်းတူ တစ်ခါတစ်ရံ ပင်လယ်ရေပြင်ဘက်သို့ ထိုးထွက်ပြူးတူးလာသော ငါးပျံတစ်အုပ်သည် အကောင်သုံးဆယ်ထက်မနည်းပါဝင်သည်။ သူတို့၏ အသက်ကယ်လှေဝမ်းထဲသို့ လေးငါးကောင်မျှ ကျရောက်ခြင်းအားဖြင့် ကိုမင်းဒင်တို့အတွက် ဟင်းစားလတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရရှိသွားလေသည်။ ကိုမင်းဒင်သည် မကြာခင်က လှေပေါ်သို့ ခုန်ပျံရောက်ရှိလာ

သော ငါးအချို့ကိုလည်း ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်ခြင်း မပြုမီ ရှေးဦးစွာ သွေးများကို စုပ်ယူသောက်သုံးလေ့ရှိလာသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ စပ်လှမ်းလှမ်း ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာအဝေးမှ ဖြတ်သန်း၍ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ကို ထိုးခွဲသွားသော ငမန်းတစ်ကောင်၏ ရွှန်မြသောဆူးတောင်များကို မြင်လိုက်ရသောအခါ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ရင်ခုန်လိုက်မောကြရသည်။

“ဒါဟာလဲ သဘာဝတရားအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က ကိုယ့်ထက်သေးငယ်တဲ့ ရေသတ္တဝါလေးတွေကို နိုင်ထက်စီးနင်း စားသောက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ထက် ကြီးမားတဲ့ ငမန်းလိုကောင်မျိုးတွေနဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးရင်လည်း ကျွန်တော်တို့က အစားခံကြရမှာပေါ့ဗျာ” ကိုမင်းဒင်က ကြေကွဲစွာဖြင့် ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သုံးယောက်၏ဘဝမှာ အသက်ရှင်နေခြင်းမှ အပ မည်သည့်မျှော်လင့်ချက်မှ မရှိ။ မကြာမြင့်သော ကာလအတွင်း အသက်ကယ်လှေတွင်ပါလာသော ရေနင့် စားနပ်ရိက္ခာများ ကုန်ခန်းသွားပါက ငတ်ပြတ်လာကြတော့မည်။ ထိုအခါ အသက်ရှင်ရေးအတွက် သူတို့၏အသွေးအသားများကိုလည်း အချင်းချင်း သတ်ဖြတ်စားသောက်ကြရမည်လား မသိ။

အခန်း (၈)

ကိုးရက်ပြည့်မြောက်သောနေ့မှစ၍ ကိုမင်းဒင်သည် အသက် ကယ်လှေပေါ်တွင် ပါလာသော လက်ကျန်ရိက္ခာခြောက်အနည်းငယ် နှင့် ရေ လက်ကျန်ကို လုံးဝ မစားမသောက်တော့ပါချေ။

သူ့ဝေရာကို ဇော်မင်းထက်တို့ ညီအစ်ကိုအတွက် ခွဲဝေပေးသည်။ ထိုသက်ညှာမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ကျော်မင်းခက်က အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ဝေတာနာကတော့ အံ့မခန်းချီးကျူးစရာပါပဲ ကိုမင်း

ဒင်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူးဗျာ။ ငတ်လည်း အတူ တူ၊ သေလည်း အတူတူပေါ့။ အခုလို ခင်ဗျားရဲ့ဝေရာကို ကျွန်တော်တို့က စားကြပြီး ခင်ဗျားက အငတ်နေရတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြည့်ရက်မှာ လဲဗျာ”

“ဒီမှာ ကိုကျော်မင်းခက် ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကို အခုလို ပင်လယ် ခရီးထွက်ဖို့ခေါ်ပိတာ ကျွန်တော်အပြစ်လို့ ယူဆတယ်။ တကယ်လို့သာ ကျွန်တော်က ဆတ်ဆော့ပြီး မခေါ်ပိရင် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် စည်းစိမ် နဲ့နေကြရမှာ မဟုတ်လား”

ကျော်မင်းခက်၏စကားကို ကိုမင်းဒင်က သူ့ကိုယ်သူအပြစ် တင်လျက် ချေပသည်။

“ခင်ဗျားခေါ်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က မလိုက်ဘဲနေရင်လည်း ရတာပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဆန္ဒအရ လိုက်လာကြတာပါ။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ငါးဖမ်းသင်္ဘော မိုးသက်မှန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် နှစ်မြှုပ် ရတာ ခင်ဗျားအပြစ်မှမဟုတ်ဘဲ။ ရာသီဥတုပြောင်းလဲမှုကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စပဲ။ ဒါကြောင့် လက်ကျန်ရိက္ခာကို အရင်အတိုင်း သုံးပုံပုံပြီး အညီ အမျှခွဲဝေစားသုံးကြတာ ကောင်းပါတယ်”

ဇော်မင်းထက်က ပြေပြေလည်လည် ရှင်းပြသည်။

သို့ရာတွင် ကိုမင်းဒင်က လုံးဝမခံပါချေ။

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကိုထက် ပိုပြီး ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်တယ်။ ပိုပြီးခံနိုင်ရည်ရှိတယ်။ ပင်လယ်အတွေ့အကြုံလည်း ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားတို့လုပ်ဆောင်ကြပါ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ရေထဲ ပစ်ချရတော့မှာပဲ။ မယုံမရှိနဲ့ ကျွန်တော်က သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီးရင် တကယ် လုပ်တဲ့စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်တယ်”

ကိုမင်းဒင်က ခြိမ်းခြောက်သောစကားလုံးများဖြင့် တင်းတင်းမာမာ ပြောသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ကိုမင်းဒင်သည် ဇော်မင်းထက်နှင့်တလျှင် ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်မှုချင်း အနည်းငယ်သာသည်။ ဇော်မင်းထက်သည် သူတို့သုံးယောက်ထဲတွင် သွယ်လျှေသောကိုယ်လုံးဖြစ်သည်။

ကိုမင်းဒင်ပြောသည့်အတိုင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို ရေထဲသို့ အမှန်တကယ်တွန်းချမည်ဆိုခြင်းကို ယုံသည်။ မယုံသည်အပထာ၌ ဇော်မင်းထက်တို့ညီအစ်ကို ဆက်လက်ဖြင်းခုန်ခြင်း မပြုကြပါတော့ချေ။

ပင်လယ်ထဲတွင် အသက်ကယ်လှေတစ်စင်းနှင့် ရက်သတ္တတစ်ပတ်မက ဒုက္ခဆင်းရဲရောက်နေသူ အချင်းချင်း ပဋိပက္ခမဖြစ်လို

သောကြောင့် ကိုမင်းဒင်၏ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်နာလိုက်ကြသည်။

ဇော်မင်းထက်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ကိုမင်းဒင်နှင့်တလျှင် ခံနိုင်မည်မရှိခြင်းမှာ သေချာနေသည်။ လက်ရှိအခြေအနေတွင် မဖြစ်စလောက်မျှသာ ရရှိသော ဝေဝုလေးကို မသေရုံတမယ် စားနေရသောကြောင့် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ အင်းအားချို့ငဲ့လာသည်။ အစာအာဟာရကို ဝဝလင်လင်မစားရသောကြောင့် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြံ့ကြံ့တောက်လင်းနေသည့်အချိန်များတွင် အကွယ်အကာမှ ပူပြင်းသည့် နေရောင်အောက်တွင် အိပ်စက်ခြင်းဖြင့်သာ အားဖြည့်နေကြရသည်။ သို့ကြောင့် မျက်နှာ၊ လည်ပင်းနှင့် ခြေလက်များရှိ အရေခွံများကွဲအက်ကာ သွေးစများပင် စို့ထွက်နေလေ့ရှိသည်။

သို့ရာတွင် နေ့စဉ်အစာအနည်းမျှဖြစ်သော်၊ မသေယုံတမယ် စားနေရသော သူတို့ညီအစ်ကိုထက် အစားအစာ လုံးမစားခဲ့သော ကိုမင်းဒင်ကိုကြည့်ရသည်မှာ သူတို့ထက်ပို၍ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်နေသည်ဟု ဇော်မင်းထက်က ထင်မြင်ယူဆမိသည်။

မင်းစကြာ

အချိန်အားဖြင့် အရက်တက်ချိန်ကို လွန်မြောက်ပါစ . . .

နီရဲသောရောင်ခြည်တို့၏နေရာတွင် ရွှေရောင်၊ ငွေရောင်၊ စိန်ရောင်တို့ အစားထိုးဝင်ရောက်လာသော နေ့တစ်နေ့ အသစ်ထပ်မံဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။

ထိုနေ့နံနက် စောစောကာလတွင် ပင်လယ်ပြင်မှ လှိုင်းလုံးများသည် ယခင်အချိန်ကာလများထက် ပို၍ ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားနေသည်။ ထို့ကြောင့် လူသုံးယောက်ကို တင်ဆောင်လာသော အသက်ကယ်လှေကလေးသည် ခိုကိုးရာမဲ့ လူးလွန်းနေသည်။ လှေထဲတွင်ပါဝင်သော ဇော်မင်းထက်တို့သည် စကောထဲတွင် ဆီးဖြူသီးထည့်၍ လှိုင့်သည့်ပမာ လောက်ဆန်နေသည်။

ဇော်မင်းထက်က အခြေအနေကို လေ့လာရန် မျက်လုံးအစုံကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်လာရသည်။

ဇော်မင်းထက်သည် ညီဖြစ်သူ ကျော်မင်းခက်နှင့် ဘေးရင်းယှဉ် အသက်ကယ်လှေ၏ဝမ်းထဲ၌ ကန့်လန့်ဖြတ်လဲလှောင်းအိပ်စက်ကြသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ခြေလက်များကို ဆန့်တန်းလောက်အောင် မရှိ

မဟူရာ ဒီပါ

သောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ခြေထောက်များကို ကွေးခေါက်လျက် အိပ်ရခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏မြင်းကွင်းတွင် ကျော်မင်းခက်၏ ကိုယ်ပေါ်၌ ကိုမင်းဒင်က မိုးနေပြီး သူ့မျက်နှာကြီးက ကျော်မင်းခက်၏ လည်ပင်းနှင့် ထိကပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အစပထမတွင် အအိမ်ကြမ်းသောကြောင့် အိပ်ပျော်နေစဉ် လူးလိုမ့်လှေရှိသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခန္ဓာကိုယ်ချင်း ထိမိမိနေခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ထင်မြင်ယူဆမိသည်။ သို့ရာတွင် ဇော်မင်းထက်က လှမ်းကြည့်နေစဉ်အတောအတွင်း ကိုမင်းဒင်၏မျက်နှာကြီးက ကျော်မင်းခက်၏ လည်ပင်းမှ ခွာလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကိုမင်းဒင်၏နှုတ်ခမ်းတွင် သွေးစအချို့ကို မြင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား . . . ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဇော်မင်းထက်က ဒေါသတကြီးနှင့် မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှ ကိုမင်းဒင်က ပြူးတူးပြဲတဲနှင့် ဇော်မင်းထက်အား ညည်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့သော အမူအရာ ဟူ၍ လုံးဝမတွေ့ရ။

မင်းစကြာ

ဇော်မင်းထက်က အိပ်မောကျနေဆဲဖြစ်သော ညီဖြစ်သူ ကျော်မင်းခက်၏လည်ပင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နေလောင်၍ တွဲ အက်နေသော လည်ပင်းအရေပြားရှိ အက်ကွဲရာ အရေးအကြောင်းတွင် သွေးစလေးများ စို့နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“လက်ဝဲသတ်တော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုကို ခင်ဗျား ရဲ့ အစားအစာ ဝေဝေကို ကျွေးပြီး ကျုပ်တို့သွေးကို အာဟာရအဖြစ် ဖိုဝဲ နေတာလား”

ဇော်မင်းထက်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကိုမင်းဒင်၏မျက်နှာတို့ ညာဖြောင့်လက်သီးတစ်ချက် ပေးလိုက်သည်။ အကယ်၍သာ ကျန်းမာ ရေး ဒေါင်ဒေါင်မြဲသည်သာအချိန်ကဆိုလျှင် ဇော်မင်းထက်၏ ခြောင့် လက်သီးဒဏ်ကို ကိုမင်းဒင်အနေနှင့် မှတ်လောက်သားလောက် ခံစား သွားရပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် လောလောဆယ်ဖြစ်ပေါ်နေသော အချိန်ကာလ၌ ဇော်မင်းထက်သည် အင်အားချို့တဲ့လျက် အစာကို မသေရုံတမယ် စာ နေရပြီး လှုပ်ရှားမှု မရှိပါချေ။ ထို့ကြောင့် သူ၏လက်သီးဒဏ်သည် ကိုမင်းဒင်အဖို့ မပြောပလောက်သော ထိခိုက်မှုမျှသာ ခံလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေဦး ကိုဇော်မင်းထက်ရယ်၊ ခင်ဗျား

ပဟူကု ဒီပါ

ကျွန်တော်ထင်တာထက် ပိုပြီး သွေးထူတဲ့လူဖြစ်နေပါလား။ ခင်ဗျားညီ ရဲလည်ပင်းမှာ နေပူလောင်လို့ အရည်ပြားကွဲအက်တဲ့နေရာက သွေးစ လေးတွေ စိမ့်ထွက်နေတာကို သွေးထွက်သက်သာအောင် ကျွန်တော် က လျှာနဲ့ သုတ်သိမ်းပေးမိတာပါဗျာ။ အထင်မလွဲပါနဲ့။ ကျော်မင်းခက်နဲ့ ကျွန်တော်က ယူနီတစ်တီမှာကတည်းက တစ်တန်းတည်းတက်ခဲ့ကြတဲ့ Class Mate တွေပါ။ နောက်ပြီး တစ်ခန်းတည်း အတူတူအိပ်ခဲ့ကြတဲ့ Room Mate တွေပါဗျာ။ ခင်ဗျား ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။”

ကိုမင်းဒင်က မျက်နှာညှိုးညှိုးဖြင့် တောင်းပန်သည်။

သူ ရှင်းပြသည်မှာလည်း ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည်။ အကယ်၍ ကိုမင်းဒင်သည် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ဖြစ်နေပါက ကျော်မင်းခက်၏ လည်ပင်းတွင် ကိုမင်းဒင်၏သွားစွယ်ရာ သွေးစို့နေသောအပေါက်လေး တစ်ခုရှိနေရမည်ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် မည်သည့်သွားစွယ်ရာကိုမှ မတွေ့ရ။

နေပူလောင်၍ အရေပြားအက်ကွဲသောအခင်းအကြောင်းများ မ သွေးစအချို့ စိမ့်ထွက်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ ထိုအက်ကွဲရာကို လျှာဖြင့် သုတ်သိမ်းပေးလျှင် သက်သာသည်ဆိုခြင်းမှာလည်း ယုတ္တိ နှိုင်းသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် အက်ကွဲရာမှ စိုထွက်သောသွေးကို ကိုမင်းဒင်အနေဖြင့် လျှာဖြင့် သိမ်းပြီးလျှင် ထွေးထုတ်သင့်သည်။ သို့ရာတွင် ထွေးမပစ်ဘဲ ပျံ့ချလိုက်ခြင်းအားဖြင့် လူသားအချင်းချင်း၏ သွေးအရသာကို ခံစားခြင်းဖြစ်သည်။ ယခင်ရက်များကလည်း ကိုမင်းဒင်သည် စင်ရော်ငှက်သွေးများ၊ ဝါးပျံတို့၏သွေးများကို ခွက်ဖြင့်ခံ၍ နှစ်ခြိုက်စွာသောက်လေ့ရှိသည်။ ဇော်မင်းထက်က သံသယဖြစ်လိုက်မိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် ကိုမင်းဒင်ကို ဘာတစ်ခွန်းမှ မြန်လည်ငြင်းခုံခြင်း မပြုတော့ပါချေ။

အခန်း (၉)

ဇော်မင်းထက်သည် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကတည်းက သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ပါဝင်သော အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများနှင့် စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ရှင်ရှင်ဇာတ်ကားများကို နှစ်သက်စွာကြည့်လေ့ရှိသူဖြစ်သည်။

ထိုဇာတ်လမ်းများထဲတွင်ပါဝင်သော သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်သည် အလွန်ခေါင်သောဇနပုဒ်မှ ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းနယ်မြေဝန်းကျင်ရှိ သင်္ချိုင်းများတွင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ထားသော ခေါင်းထဲ၌နေသူဖြစ်သည်။ နေဘက်တွင် အလောင်းဖြစ်နေပြီး ညဘက်ကျမှ ခေါင်းထဲမှ ထွက်ရန် ခေါင်းဖုံးကို တွန်းဖယ်သည်။ ဖို့ထားသောမြေသားများကို ဖယ်ရှား၍ ထွက်လာလေ့ရှိသည် ဟူသောအကြောင်းအရာများကို တွေးမိလိုက်သောအခါ ဇော်မင်းထက်၏ ရင်ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်မက်ဆိုးများ မက်၍ ဇော်မင်းထက်က အလန့်တကြား အော်လိုက်မိသည်။ မိမိအော်သံကို မိမိကိုယ်တိုင် ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လန့်နိုးလာသည်။

“အစ်ကို . . . အစ်ကို ဘာဖြစ်တာလဲဟင်။ နေ့စင်းကြောင်တောင်ကြီး အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေပြီထင်တယ် ဟုတ်လား။”

ဟူသော ကျော်မင်းခက်၏ စိုးရိမ်မကင်းမေးသံနှင့်အတူ မိမိလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်နှိုးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဇော်မင်းထက်က . . .

“ဟုတ်တယ် ညီ။ အိပ်မက်ထဲမှာ အစ်ကိုက သွေးစုပ်စုတ်ကောင်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အစ်ကို့ရင်ဘတ်ကို ခရစ်ယာန်သုသာန်စောင့် အင်္ဂလိပ်ကြီးက သစ်သားတံစို့နဲ့ ရိုက်သွင်းတာခံလိုက်ရလို့ လန့်ပြီး အော်လိုက်မိတာ”

ဟူ၍ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“အစ်ကို့အိပ်မက်ကလည်း ပေါက်တတ်ကကြီးပါလား။”

ကျော်မင်းခက်က ရယ်ရယ်မောမော ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။ ထိုအစိုက်အတန့်တွင် ဇော်မင်းထက်၏အကြည့်သည် ကိုမင်းဒင်ထံသို့ ဝေ့ဝေ့ တစ်ချက် ရောက်ရှိသွားသည်။

ကိုမင်းဒင်က ဇော်မင်းထက်အား မရယ်မပြုံးမျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် အကဲခတ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဇော်မင်းထက်သည် ကိုမင်းဒင်အပေါ်တွင် သံသယရှိနေခြင်းကို ညီဖြစ်သူ ကျော်မင်းခက်အား လောလောဆယ်ပြောပြရန် မှရည်ရွယ်ခဲ့ပါချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိ၏သံသယသည် တွေးတောထင်မြင်ယူဆချက်မျှသာ ဖြစ်သည်။

အကယ်၍သာ . . . ကိုမင်းဒင်သည် ကျော်မင်းခက်အပေါ်တွင် အမှန်တကယ် စေတနာထားသူ၊ သံယောဇဉ်တွယ်တာနေသူ ဖြစ်နေခဲ့လျှင် ယခုလို မရေမရာ အထင်အမြင်လွဲမှားချက်တစ်ခုဖြင့် စွပ်စွဲရန် မသင့်ကြောင်း ဇော်မင်းထက်က သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုမင်းဒင်နှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှကို တစေ့တစောင်း လေ့လာသုံးသပ်စဉ်းမည်ဟူ၍ သူ၏ ရင်ထဲတွင် ယာယီအားဖြင့် လျှံသိပ်ထားလိုက်သည်။

“ဟော . . . ဟိုမှာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းတော့ တွေ့နေပြီ အစ်ကို။ တွေ့တယ်မဟုတ်လား ကိုမင်းဒင်”

ကျော်မင်းခက်က မှန်ပြောင်းဖြင့်လှမ်းကြည့်နေရာမှ ဝမ်းသာ

အားရ လိုက်လံစွာ ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် မှန်ပြောင်းဖြင့် တစ်
ယောက်တစ်လှည့်စီ ကြည့်ကြသည်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ပျော်သွား
သည်။ လောလောဆယ် ခံစားနေကြရသော အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းရ
တော့မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကြောင့်ပင်။

• ကနဦးအစတွင် ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်နှင့် မိုးကောင်းကင်၏
စပ်ကြားတွင် တွေ့မြင်နေရသော မျှားကြောင်းတစ်နေရာသည် သူတို့
သုံးယောက်၏ မြင်ကွင်းထဲတွင် ပို၍ ပို၍ ထူထူထဲထဲဖြစ်လာသည်။
ကုန်းမြေပို၍ အသွင်သဏ္ဍာန်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလာလေပြီ။

ကိုမင်းဒင်သည် စိတ်အားတက်ကြွလာသည်။

ထို့ကြောင့် လှော်တက်ကို ဆွဲယူ၍ အားကြီးမာန်တက် လှော်
ခတ်လေတော့သည်။ ထို့နည်းတူ ဖော်မင်းထက်သည်လည်း ကျန်လှော်
တက်တစ်ချောင်းဖြင့် အားစိုက်ခွန်စိုက် ကူညီလှော်ခတ်သည်။

ထိုအခါ သူတို့သုံးယောက် စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့ကြသော
အသက်ကယ်လှေလေးသည် ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ကို ထိုးခွဲ၍ ကျွန်း
လေးရှိရာသို့ ဦးတည်ရွေ့လျားနေလေတော့သည်။

ဖော်မင်းထက်သည် မိနစ်နှစ်ဆယ်မျှ မရပ်မနားလှော်ခတ်ပြီး
နောက် မြေကုန်လက်ပန်းကျချိန်တွင် ကျော်မင်းခက်က လှော်တက်ကို

လက်လွှဲယူ၍ လှော်ခတ်ပြန်သည်။ ထိုသို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မကြာ
ခဏ လက်ပြောင်းလက်လွှဲဖြင့် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ လှော်ခတ်ကြရ
သော်လည်း ကိုမင်းဒင်ကမူ သူ၏လှော်တက်ကို လက်ပြောင်းလက်လွှဲ
မလုပ်ဘဲ မနားတမ်း အဆက်မပြတ် လှော်ခတ်နိုင်သူဖြစ်သည်။ ထိုသို့
လှော်ခတ်နေရင်းမှာပင်။

“ရောက်တော့မယ်ဟေ့ . . . လှော်ထား . . . လှော်ထား။

ယောက်ျားဘသား ဇွဲမလျော့နဲ့”

ဟူ၍ ပါးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ် ရေရွတ်လျက် အားပေး
စကားပြောနေသေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွကာ တက်ညီလက်ညီ လှော်
ခတ်ခဲ့ကြသည်။ တစ်စ တစ်စနှင့် ကျွန်းတစ်ကျွန်း၏ အသွင်သဏ္ဍာန်က
ပိုမိုပိုင်ပြင်လာလေပြီ။

အသက်ကယ်လှေလေးသည် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ရှေ့သို့ တစ်လျား
တစ်လျားစာ တိုးလျက် လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားနေသည်။ ထိုအခိုက်
အတန်တွင် ဒုတ်ခနဲ ပင်လယ်ရေပြင်အောက်ခြေရှိ မာကြောသော
အိုင်အခဲတစ်ခုနှင့် ဆောင့်တိုက်မိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့လှော်ခတ်လာသော အရှိန်က ရုတ်တရက်

ချက်ချင်း တန်သွားသည်။ ထိုမျှမကသေးဘဲ လေ့ဦးပိုင်းနောက်ဘက် တစ်ထွာသာသာခန့်ရှိ လေ့ဝမ်းခိုက်သည် ပေါက်သွားကာ ဧရများ ဧလ ဧဟာ ဝင်လာသည်။

“ဟာ . . . မဖြစ်ဘူး။ ရိက္ခာတွေနဲ့ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ရနိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး သယ်ကြမယ်။ အသက်ကယ်ဘောကိုယ်စီ စွပ် ထားကြ။ ကမ်းကို အရောက်ကူးကြမယ်”

ကိုမင်းဒင်က သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဆောင်ရွက်သည်။

ဧဇာမင်းထက်တို့ညီအစ်ကိုအားလည်း တိုက်တွန်းသည်။

ပင်လယ်ရေပြင်အောက်တွင် ဝေပိထွက်နေသော ကျောက်အုတ် ဝှန်းကို လေ့ပေါ်မှ မမြင်နိုင်ပါစေချေ။ ထို့ကြောင့် အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဆောင် တိုက်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ကမ်းခြေနှင့် ကိုက်သုံးဆယ်မျှအကွာတွင် ဖြစ်ခြင်းပင်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေတို့၏ သဘာဝအတိုင်း ထိုမျှလောက်သော အကွာအဝေးအထိ ရေအောက်သို့ ဇောက်နက်ခြင်းမရှိဘဲ လက်တစ် ဖောင်ခန့်အနက်မျှသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဧရကူးမကျင်လည်သော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ဆယ်ကိုက်မျှသာ ဧခွေးကူးကူး၍ ကျန် ကိုက် နှစ်ဆယ်သည် လူတစ်ရပ်စာမျှနက်သောကြောင့် ရေထဲတွင် လမ်း

လျှောက်သွားခဲ့ကြသည်။

ဧရကူးကျွန်းကျင်သော ကိုမင်းဒင်သည် အသက်ကယ်လေ့ နှစ်သောနေရာနှင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ကူးလျက် နှစ်မြှုပ်နေသော အသက်ကယ်လေ့ထဲမှ ရိက္ခာများ၊ ပစ္စည်းကိရိယာများ ကို သယ်ဆောင်သည်။

ဧဇာမင်းထက်တို့သည် ကိုမင်းဒင်သယ်ဆောင်လာသော ပစ္စည်းနှင့်ရိက္ခာတို့ကို ကမ်းစပ်နှင့် မနီးမဝေးရှိ သဲပိုမိုကုန်းမြင့်သို့ ယူ ဆောင်၍ စုပုံနေရာချထားလိုက်သည်။ ကျော်မင်းခက်သည် ကမ်းခြေ တစ်ဝိုက်တွင် လှိုင်းနှင့်အတူ မျောပါလာသော သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များကို ကောက်ယူ၍ မီးပုံကြီးတစ်ပုံဖြစ်စေရန် အားထုတ်ဆောင်ရွက်သည်။

နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်မျှကြာသောအခါ မီးတောက် မီးလျှံ များဖြင့် တောက်လောင်နေသော မီးပုံကြီးအနီးတွင် သုံးယောက်သား ရေခိုအဝတ်များကို မီးကင်ကြ၍ ခြောက်သွေ့နေလေပြီ။

မီးပုံဘေးတွင် တည်သော ရေခွေးတစ်အိုးဆူနေပြီဖြစ်သော ကြောင့် ကော်ဖီကျကျတစ်ခွက်စီ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ကိုင်လျက် ဝမ်းဗိုက် အတွင်းသို့ အခွေးဓာတ်ရစေရန် တစ်ဝိုက်ချင်းသောက်နေကြလေသည်။

အခန်း (၁၀)

ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်ခဲ့ပြီး ညဘက်တွင် ဇော်မင်းထက်တို့အရင် လပေါင်းများစွာက ရောက်နေခဲ့သည်ဆိုသော ဆံရည်အဘိုးကြီးကို တွေ့ ရသည်။ သူတို့က အားရပါးရ ကျွေးခဲ့လေသည်။

ဆံပင်ဖားလျှားနှင့်အဘိုးကြီးသည် အစားအစာများ ဝဝလင် လင် စားသောက်ပြီးစီးသွားလေပြီ။ ထို့ကြောင့် မီးပုံဘေးတွင် သိပ်ခြင်မော် တွင် ကျောက်တုံးတစ်တုံး ခေါင်းအုံးလျက် လဲလျောင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပြောလက်စ စကားကို ဆက်ပြောနေသည်။

“ကျွန် ဒီကျွန်းကိုရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲလို့ သေချာမပြောနိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဟိုနားက ရေသဖန်းပင်ဟာ ကျွန် ရောက်ခါစတုန်းက ကျွန်အရပ်နှစ်ပြန်လောက်ပဲ။ အခုကြည့် ဖိုထိုးသွားပြီ”

အဘိုးကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သော ရေသဖန်းပင်မှာ သိသောင်စပ်၏အတွင်းဘက်ကျကျတွင် ပေါက်နေ သည်။ ဇော်မင်းထက်တို့ရှိရာ မီးပုံနှင့် ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်သာသာ အကွာ အဝေးတွင် တည်ရှိသည်။

ထိုရေသဖန်းပင်၏ ပင်စည်လုံးပတ်အရွယ်အစား ကော်လက် ဝေဆာစွာ သီးနှံများအမြတ်လိုက်သီးနေခြင်းနှင့် အပင်၏အမြင့်ကို ခန့် မှန်းရခြင်းအားဖြင့် သက်တမ်း ဆယ့်ငါးနှစ်ထက် လျော့မည်မထင်။

“ဒီကျွန်းကို ကျုပ်ရောက်တော့ ဒေသခံကျွန်းသူကျွန်းသား သုံးရာကျော် လေးရာနီးပါး ရှိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ တစ်ယောက် မှ မကျန်တော့ဘူး”

“အဲဒါ ဘာရောဂါကြောင့်လဲ။ ကပ်ရောဂါလိုဟာမျိုးလား”

“မဟုတ်ဘူး။ သတ္တဝါတစ်ကောင်ရဲ့အသတ်ကို ခံရတာလို့ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုထက်ထိ ဘာကောင်လဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိ ကြဘူး။ ဟောဒီကျွန်းရဲ့ တည်နေပုံဟာ ဂဝယ်ကွေ့လိုပုံပုံမျိုးဖြစ်ပြီး

သဘာဝအလျောက် ပင်လယ်ရေတိုးဝင်တိုက်စားလို့ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ဂူတွေ အတော်များများ တွေ့ရတယ်”

“ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေက သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တွေနဲ့ တံတား ပြီးနေကြတာလား”

“ကျော်မင်းခက်က မေးသည်။

အဘိုးကြီးက ဦးခေါင်းမိပြသည်။

“ရန်က ကျုပ်ပြောတဲ့ကျောက်ဂူတွေထဲမှာ မိသားစုအလိုက် နေကြတာ။ ဒီကျွန်းမှာ သဘာဝအလျောက်ပေါက်ရောက်နေတဲ့ စားဖင် သီးနှံပင်တွေ ပေါများတယ်။ ရေချိုကန်ကြီး တစ်ကန်လည်း ရှိတယ်။ ပင်လယ်အစားအစာ ငါး၊ ပုစွန်၊ ငါးလိပ်ကျောက် ပေါများပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်းသူကျွန်းသားတိုင်းဟာ နေ့စဉ်စားစရာတွေကို တာမှ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေရာမလိုဘူး။ သက်သောင့်သက်သာ ရူးဆွတ်စားစား။ ပင်လယ် ထဲမှာရှိတဲ့ ရေသတ္တဝါတွေကို ဖမ်းစားစား အဆင်ပြေတယ်။ နောက်ပြီး ကျောက်သားတောင်ကုန်းကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ ဧတီတစ်ဆူ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီဧတီကို တည်ခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မြန်မာဘုရင်လက်ထက်တုန်းက လှေသင်းမင်းကြီးဧဇယျကျော်စွာရဲ့ ဆွေမျိုးတွေလို့ ကျွန်းသူ ကျွန်းသား တချို့က ပြောကြတယ်။ အခုတော့ လေဒက်၊ မိုးဒက်နဲ့ ပြုပြင်သူမရှိ

တော့လို့ ပျက်စီးနေပြီ။ အဲဒီဧတီရှိတဲ့တောင်ကုန်းကိုလည်း ဘယ်သူမှ မသွားကြဘူး။ အသက်အန္တရာယ်စိုးရိမ်ကြလို့တဲ့”

“အဲဒီ ဘာမှန်းမသိရသေးတဲ့သတ္တဝါရဲ့ အန္တရာယ်ပေးခြင်း ခံရ တဲ့ ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေက မသေခင် နောက်ဆုံးအချိန်မှာပဲဖြစ်စေ သူတို့ကို ဘယ်လိုသတ္တဝါက တိုက်ခိုက်ပြီး သတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ် ဆိုတာလောက်တောင် ပြောပြမသွားနိုင်ကြဘူးလား”

ကိုမင်းဒင်က စိတ်ဝင်စားစွာ မေးသည်။

“သေမယ့်လူတိုင်းကို သေပြီးမှ တွေ့ရတာရည်းပဲ။ ဒါကြောင့် သူတို့ကိုသတ်တဲ့ သတ္တဝါအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူမှ ပြော မသွားနိုင်ကြဘူး။ နောက်ပြီး ထူးဆန်းတာက အသတ်ခံရသူတွေရဲ့ လည်ပင်းနဲ့ မျက်နှာမှာ ဂဇယံပုံသဏ္ဍာန်လေးတွေ တွေ့ရတယ်”

အဘိုးကြီးက စကားဝိတ်ပြောလိုက်ပြီးနောက် မျက်လုံးအစုံကို မိုတ်လိုက်သည်။ သူ့အနေနှင့် လောလောဆယ်အချိန်တွင် အိပ်ချင်စိတ် ပြင်းပြလာပုံရသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဆက်လက်ပြောဆိုချင်သောဆန္ဒ ကုန်ခန်းသွားသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ကိုမင်းဒင်က အဘိုးကြီး အိပ်မပျော်မီ နောက်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးဖြစ်အောင် မေးလိုက်သေးသည်။

“အဲဒီကျွန်းသူကျွန်းသားတွေအားလုံး တစ်ယောက်မကျန်
 သေးသွားတာတောင် အဘိုးကြီးက ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း ကျန်
 နေသေးတာလဲ။ အခုလို ကျွန်းပေါ်မှာ နောက်ဆုံးအသက်ရှင်နေတဲ့သူ
 ဟာ အဘိုးကြီးဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေကို သတ်တဲ့
 သတ္တဝါဟာ နောက်ဆုံးအသက်ရှင်ကျန်နေသူလို့ သံသယဖြစ်စရာ
 မကောင်းဘူးလားဗျာ”

ကိုမင်းဒင်၏မေးခွန်းသည် အဘိုးကြီးကို ပြင်းထန်သော ဆွဲဝင်
 မှုတစ်ခုအလား လဲလျောင်းမေးခက်နေသော အဘိုးကြီးက ရုတ်တရက်
 ဆတ်ခနဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို အဲဒီသတ္တဝါက ဘာကြောင့်သတ်မသွားလဲဆိုတာ
 တော့ ကျုပ် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသတ္တဝါရဲ့ အသတ်ကို ခံလိုက်ရတဲ့
 ကျွန်းသူကျွန်းသားတိုင်းဟာ စိစိပြည်ပြည်နဲ့ သန်သန်စွမ်းစွမ်းတွေရည်း
 ပဲ ဖြစ်နေကြတယ်။ ကျုပ်လို့ ပိန်ပိန်လို့လို့နဲ့ အရိုးပေါ်အရေတင် အမျိုး
 အစား တစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ မင်းတို့လို ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ပြည့်
 ပြည့်ဖြိုးဖြိုးတွေဆိုရင်လည်း အသတ်ခံရသူတွေထဲမှာ ပါတာတယ်။
 ကျုပ် မင်းတို့နဲ့ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ သွားမယ်”

အဘိုးကြီးသည် ဒေါသတကြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြောလိုက်

ဦးနောက် ထိုင်ရာမှထလျက် သုတ်သုတ်ပျာပျာ လျှောက်သွားသည်။
 သူ၏ ခြေလှမ်းများမှာ ကျွန်း၏အတွင်းပိုင်းသို့ ဦးတည်နေသည်။

“ဗျို့ . . . ဘကြီး တစ်ယောက်တည်း လျှောက်မသွားနဲ့လေ။
 အန္တရာယ်နဲ့တွေ့နေဦးမယ်။ ကျွန်တော် ကောင်းပြောမှားသွားတာ ခွင့်
 လွှတ်ပါဗျာ။ ဘကြီးကို ထိခိုက်မယ်မထင်လို့ ပြောလိုက်မိတာပါ။ စိတ်
 ဆိုးပါနဲ့”

ကိုမင်းဒင်က အဘိုးကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရ
 သည်။ ထို့ကြောင့် အဘိုးကြီးနောက်သို့ အပြေးအလွှားလိုက်၍ တောင်း
 မှန်သည်။ အဘိုးကြီး၏လက်ကို ဆွဲသည်။

သို့ရာတွင် အဘိုးကြီးက ဆောင့်ရုန်းလျက် အပြေးထွက်သွား
 သဖြင့် မကြာမီ အတောအတွင်း အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွား
 တော့သည်။

ကိုမင်းဒင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် နှေးကွေးလေးကန်စွာ
 အမင်းထက်နှင့် ကျော်မင်းခက်တို့ရှိရာသို့ ပြန်လှည့်လျှောက်လာသည်။

ဖီးပုံအနီးသို့အရောက်တွင် ကိုမင်းဒင် ရုတ်တရက် လဲကျသွား
 သည်။

ဇော်မင်းထက်နှင့် ကျော်မင်းခက်တို့က အံ့အားသင့်နေကြ

သည်။ ကိုမင်းဒင် မတော်တဆ ဂေဟတ်တိုက်မိခြင်းများလား။ သို့တည်းမဟုတ် ရှိနှင့်ဝမ်းငယ်တစ်ခုခုအတွင်းသို့ ခြေကွဲကျသွားခြင်း ဖြစ်လေမလား။ ဟူသော အတွေးဖြစ်ပေါ်နေကြသည်။

“ကိုမင်းဒင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကျော်မင်းခက်က မီးပုံကြီးနဲဘေးတွင်ထိုင်နေရာမှ ထလျက် ကိုမင်းဒင်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် လဲကျနေသော ကိုမင်းဒင်၏ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလျက် လက်မောင်းတစ်ဖက်တို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ကိုမင်းဒင်ထံမှ မည်သို့သောတုံ့ပြန်မှုကိုမှ မရပါချေ။
“ဟေ့လူ . . . ကိုမင်းဒင် . . . ကိုမင်းဒင်”

ကျော်မင်းခက်၏အသံထဲတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုပါလာသည်။ ကိုမင်းဒင်၏နာမည်ကို ထပ်ကာတလဲလဲခေါ်လျက် လက်မောင်းထိ ဆက်လက်လှုပ်ယမ်းနေသည်။ ထို့နောက် ကျော်မင်းခက်သည် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဇော်မင်းထက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်၍ . . .

“ကိုမင်းဒင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး၊ အစ်ကို၊ လုံးဝ မလိုပေတော့ဘူး”

ဟူ၍ ဝမ်းနည်းသံကြီးဖြင့် အကူအညီတောင်းလိုက်လေသည်။

ဇော်မင်းထက်သည် သူညီ ကျော်မင်းခက်၏ စကားမဆုံးမီ သူတို့အနီးသို့ သွတ်လက်စွာလျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ကိုမင်းဒင်၏နဲဘေးတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် သူ၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် သွေးကြောကို လက်မဖြင့် ဖိကြည့်သည်။

ဆက်လက်၍ သူ့လက်ကို ကိုမင်းဒင်၏နာခေါင်းနှစ်ပေါက်နှင့် ထိလှထိခင်အထိတိုးကပ်၍ ခေတ္တမျှငြိမ်သက်စွာ အာရုံခံကြည့်နေသည်။ နာခေါင်းတွင်းမှ ထွက်သက်လေ တိုးမတိုး၊ ဝမ်းကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ တတ်သမျှ မှတ်သမျှလေးဖြင့် ကိုမင်းဒင်၏ အခြေအနေကို လေ့လာစစ်ဆေးဆုံးသပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင် ဇော်မင်းထက်သည် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထလိုက်သည်။

ညီဖြစ်သူ ကျော်မင်းခက်က သူ့အစ်ကိုအား ဝေးကြည့်နေသည်။

သူ့အစ်ကို ဇော်မင်းထက်က ကိုမင်းဒင်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့မှ ကောက်ချက်မချမီ ကြိုတင်ထိနှင့်နေသောသဘောမျိုး ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ကျော်မင်းခက်က စကားဦး မသန်းချင်သောကြောင့် ဇော်မင်းထက်၏ စကားကို နားစွင့်နေသည်။

“ညီရဲ့မိတ်ခေတ္တ ကိုမင်းဒင်ဟာ နှလုံးလည်း မရန်တော့ဘူး။

အသက်ရှူရပ်သွားပြီ”

မင်းစကြာ

ဇော်မင်းထက်က ဘစ်ခွန်းချင်း နှေးနှေးမှန်မှန်ပြောသည်။

“ဒါဆို . . . သူ သေပြီပေါ့နော်”

ကျော်မင်းခက်က အသံ ကတုန်ကယင်ကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဇော်မင်းထက်သည် နှုတ်ဖြင့် မဖြေတော့ဘဲ ဦးခေါင်းကို အသာအယာညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် စောစောက မံပင်ရှည် ရှည်နှင့် ပိန်ညောင်ညောင် လူကြီး သွားရာဘက်ရှိ သိပ်သည်းသော အမှောင်ထုထဲသို့ ဝေးကြည့်နေလိုက်သည်။

ကျော်မင်းခက်သည် ကျောင်းနေစဉ်ကတည်းက ကိုမင်းဒင်နှင့် သံယောဇဉ်ကြီးသူများ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အခင်းဆုံး ကျောင်းနေဖက်များဖြစ်သကဲ့သို့ ကျောင်းပြီး၍ ကျောင်းမှ ထွက်ကာ ကိုယ့်ပီးပွားရေးကိုယ်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော်လည်း အဆက်အသွယ် မပြတ်ကြပါချေ။ အနည်းဆုံး တစ်လတွင်တစ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်၍ အချင်းချင်း လက်ရှိအခြေအနေကို ပြောခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းနေစဉ် ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရသော ရှေးဖြစ်နှောင်းဟောင်းများကို စားပြုပြန်ခြင်း စသဖြင့် သံယောဇဉ် နောင်ကြီးများဖြင့် ရည်နှောင်းခဲ့ကြသည်။

သူတို့ညီအစ်ကို ယခုကဲ့သို့ ပင်လယ်ခရီးထွက်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း ကိုမင်းဒင်က သူငါးဖမ်းသင်္ဘောဖြင့် လိုက်ပါရန် တစုတ်အား

မဟူရာ ဒီပါ

စိတ်ခေါ်ခိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စားရေးသောက်ရေး၊ နေရေးထိုင်ရေး အစစအရာရာ ကိုမင်းဒင်က တာဝန်ယူခဲ့သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ရာသီဥတုဆိုးရွားမှုကြောင့် သင်္ဘောနှစ်၍ ဤ ကျွန်းသို့ရောက်ခဲ့ရသည်အထိ သူတို့ညီအစ်ကိုနှင့် ကိုမင်းဒင်တို့ ရေစက် မကုန်သဖြင့် ပြန်လည်ဆုံဆည်းရသည် ဟူ၍ ထင်မြင်ယူဆခဲ့မိသေးသည်။

ယခုအခါတွင် ဤကျွန်းသို့ရောက်ပြီး တစ်ရက်မပြည့်မီ ရုတ်တရက်ကြီး သေဆုံးသွားသောကြောင့် ကျော်မင်းခက်အနေနှင့် ရင်ထု မနာ ဖြစ်နေရရှာသည်။

သူညီသည် အမှတ်မထင်သေဆုံးသွားသော အပေါင်းအသင်း၏ သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်နံဘေးတွင် စိတ်ဓာတ်ကျလျက် ငူငူကြီးထိုင်နေသည်။ ထိုမြစ်ရပ်ကိုကြည့်၍ ဇော်မင်းထက်အနေနှင့်လည်း ကိုမင်းဒင် ဆိုသူနှင့် တွေ့ဆုံရသည်မှာ ရက်သတ္တတစ်ပတ်ပင် မပြည့်သေးသော်လည်း ခင်မင်စရာကောင်းသော လူတစ်ယောက် ဟူ၍ အလေးအနက် မှတ်ချက်ချခဲ့မိသည်။

ယခု . . . သူသေလေပြီ။

တာကြောင့် သေရသလဲ ဟူ၍ လောလောဆယ် အဖြေမရှာနိုင်သေး။

အခန်း (၁၁)

နောက်တစ်နေ့နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်ခဲ့ပြီ။

လွန်ခဲ့သောညက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး ကိုမင်းခင် အတွက် ဝိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် အတွေးဖြာစေခဲ့ကြသောကြောင့် တစ်ကြောင်း။

ထံပင်ရည်ရည် ပိန်ညောင်ညောင်အတိုးကြီး၏ ပြောပြချက် အရ ဤကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးရှိ ကျွန်းသူကျွန်းသားများအားလုံး တစ်ယောက်မကျန် သေဆုံးခဲ့ရသည်မှာ မည်သို့သောသတ္တဝါ၏လက်ချက် ဖြစ်ကြောင်း အဖြေမထုတ်နိုင်သေးသောကြောင့် တစ်ကြောင်း။

အကယ်၍ ထိုသတ္တဝါကြီးက ရန်ပြုရန် လာရောက်ခဲ့သော် ပြန်လည်စုစုံတိုက်ခိုက်နိုင်ရန် နီးနီးကြားကြား အိပ်သင့်သည်ဟု ယူဆထားကြသည်။ ညီအစ်ကိုအချင်းချင်း မတိုင်ပင်ဘဲနှင့် ထိုကဲ့သို့ ဝိတ်တူသဘောတူ သန့်ဋ္ဌာန်ချထားကြသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဇော်မင်းထက်နှင့် ကျော်မင်းခက်တို့သည် ရုပ်ရည်ရူပကာချင်း မတူသော အမြှာညီအစ်ကိုဖြစ်လင့်ကစား ဝိတ်သဘောထားချင်း ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်နေကြသည်။

နံနက်နေရောင်ဖြည့်သစ်နှင့် ထိတွေ့လိုက်ရခြင်းနှင့် ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေကောင်းလေသန့်၏ သန့်စင်မှုကြောင့်တစ်ကြောင်း အိပ်ချိန်နည်းပါးသော်လည်း အိပ်ရာမှ နိုးထလာသောအခါ၌ ပကတိ လန်းဆန်းနေကြသည်။

စော်စောစီးစီး ဦးခေါင်းနှင့်မျက်နှာအပါအဝင် ဓမ္မာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပင်လယ်ရေဖြင့် ဆေးကြောသန့်စင်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် သက်ကယ်လှေထဲတွင်ပါလာသော ပစ္စည်းများထဲမှ မှန်ကြွပ်အချို့ကို ဝါးစားနေကြသည်။

“ရေတူးမပါတာ ပြဿနာပဲ။ အစ်ကို ကျွန်းပေါ်မှာ ရေသွားရှာ လိုက်ဦးမယ်။ ဒါမှ ရေခန်းကြီးပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်ဖို့ဖြစ်စေ

ဆင်းချက်ရှိခြင်းပေ အသုံးပြုရတာပေါ့

ဇော်မင်းထက်က ရေထည့်သော ပတ္တမြားအိတ်ကြီးနှစ်ခုကို ဆွဲယူ၍ ပြောလိုက်သည်။

“လက်နက်လည်း ဆောင်သွားမှဖြစ်မယ် အစ်ကို၊ ညီတော့ ညတုန်းက အဘိုးကြီးကို သိပ်မသကာဘူး။ သူပြောတဲ့အကြောင်းအရာထဲက ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေအားလုံး သေသွားတယ်ဆိုတာ သူ ဖြစ်နိုင်တယ် အစ်ကို”

ကျော်မင်းခက်က သတိပေးလိုက်သည်။

“ညီ ပြောတာ သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွ။ ကိုမင်းဒင်ရဲ့စကားထဲမှာ ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေ တစ်ယောက်မကျန် သေသွားတာတောင် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်တည်း အသက်ရှင်ကျန်နေသေးတဲ့အတွက် သူ့ကို သံသယဖြစ်ကြောင်းပြောလိုက်လို့ အခုလို သတ်ခဲ့တာဖြစ်ရမယ်”

ဇော်မင်းထက်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလိုက်သည်။

“စောစောက အစ်ကို ကမ်းစပ်သွားနေတုန်း ကိုမင်းဒင်နဲ့ အလောင်းကို ညီ သေချာကြည့်မိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာလုံးဝမတွေ့ရဘူး အစ်ကို။ အဲဒါ အတော့်ကိုထူးဆန်းတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ညီရဲ့မိတ်ဆွေ ကိုမင်းဒင်ဟာ ကျောင်းနေတုန်းက

ရှုတ်တရက်သေနိုင်တဲ့ ရောဂါတစ်ခုခုရှိတယ်လို့ ကြားဖူးသလား။ ဥပမာ နှလုံးရောဂါ၊ ဒါမှမဟုတ် သွေးတိုးရောဂါလိုဟာမျိုးပေါ့ကွာ”

ဇော်မင်းထက်က မေးလိုက်သည်။

ကျော်မင်းခက်က ဦးခေါင်းကို ခါပြသည်။

“ကျောင်းမှာတုန်းက ကိုမင်းဒင်က ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ ဘက်ဒိမ်တန်ကစားဖက်ကစားဖက်ပဲ အစ်ကို။ သူ့ကျန်းမာရေးက ကျွန်တော်နဲ့ ထပ်တူတပ်မျှပဲ။ ဘာရောဂါဝေဒနာမှ ရှိတယ်လို့ မကြားဖူးဘူး”

ကျော်မင်းထက်က အခိုင်အမာပြောပြသည်။

“ကောင်းပြီဇီလ။ လောလောဆယ် သူတစ်ကိုယ်လုံး စောင်နဲ့ ဖြူလွှမ်းထားလိုက်။ အစ်ကို ရေသွားရှာပြီး စပ်နဲ့မယ်။ အဲဒီတော့မှ သူ့ကို မြေမြှုပ်ရကောင်းမလား။ ဖောင်လေးတစ်ခုလှုပ်ပြီး ပင်လယ်ထဲ ပျောရကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားကြတာပေါ့”

ဇော်မင်းထက်က ကောင်းဆုံးသည်နှင့် ကျွန်း၏အတွင်းဘက်

သို့ ခြေဦးလှည့်သွားသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ကျော်မင်းခက်က ငါးဖမ်းရာတွင် ထိုးသော ပိုန်းသေနတ်တစ်လက်ကို ဆွဲလျက် ကမ်းစပ်တစ်လျှောက် တောင်အရပ်မျက်နှာသို့ လျှောက်သွားခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင် ဝေါထွက်

နေသော ကျောက်ဆောင်အချို့ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု နီးကပ်စွာတည်ရှိနေကြသည်။ သဘာဝအလျောက် ကျောက်သားစွယ်များဖြင့် ဘောင်ခတ်ထားသည့်ပုံမှာ ပတ်ပတ်လည် ဝန်းရံနေသော အတွင်းဘက်တွင် ရေသတ္တဝါ အငယ်စားလေးများနှင့် အလတ်စားအချို့ ရှိအောင်းနေနိုင်သည်။

ကျော်မင်းခက်တို့၏ ပစ္စည်းအချို့ စုပုံရာနေရာနှင့် မီးသေနေပြီ ဖြစ်သော မီးပုံတေးတွင် ဦးခေါင်းမှ ခြေဖျားအထိတိုင်အောင် သတ္တလုပ်စောင်ကြီးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားခဲ့သည့် ကိုမင်းဒင်၏သက်ပဲ့ခန္ဓာကိုယ်သာ လျှင် ထီးထီးကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုနေရာသည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်နှင့် ကိုက်ငါးဆယ်သာသာမျှ ဝေးသည်။ ပင်လယ်ရေလှိုင်းများသည် ကျွန်း၏နှုတ်ခမ်းသတ်ဖြစ်သော သဲသောင်ကမ်းစပ်သို့ အရိုက်အဟုန်ဖြင့် ပြေးတက်လာကြသည်။ ထို့နောက် မြန်လည်လျှောဆင်းသွားကြသည်။ လှိုင်းအိများသည် ထိုကစားနည်းကို မမောတန်း မရိုးတန်း ကစားနေသည့်ပမာ မှတ်ထင်ရသည်။

ကျော်မင်းခက်သည် ကျောက်ဆောင်ကျောက်စွယ်များဖြင့် ဝန်းရံထားသော ရေသတ္တဝါတို့ ရိုလှုံမြူတူးရာ သဘာဝနေရာလေးတွင်

ကမာကောင်အချို့နှင့် ပင့်လယ်ငါးရှဉ့်သုံးကောင်ကို စုစုပေါင်း အချိန်တစ်နာရီအတွင်း မပျင်းမရိ ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည်။

ကျွန်းအတွင်းပိုင်းရှိ ရေကန်သို့ ရေချိုသွားခပ်နေသော အစ်ကိုဇော်မင်းထက်သည် ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ပစ္စည်းများစုပုံထားရာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေလောက်ပြီ ဟု ကျော်မင်းခက်က ယူဆလိုက်မိသည်။

ကျော်မင်းခက် ထင်မြင်ယူဆလိုက်သည့်အတိုင်းပင် သူ့အစ်ကိုပြန်ရောက်နေသည်ကို အဝေးမှပင် မြင်လိုက်ရသည်။ အစ်ကိုဇော်မင်းထက်သည် ရေထည့်သော ပတ္တမြားအိတ်ကြီးနှစ်ခုသောတွင် ခါးထောက်လျက် ခြေနှစ်ဖက်ကား၍ ရပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ပင်လယ်လေ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေသောကြောင့် ဇော်မင်းထက်၏ ဆံပင်များနှင့် ဝတ်ဆင်ထားသောအင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတို့သည် တလွင့်လွင့်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ကျော်မင်းခက်က သူ ညာလက်ထဲမှ မိုန်းနှင့် ဘယ်ဘက်တွင် စုကိုင်းထားသော ပင်လယ်ငါးရှဉ့်နှင့် ကမာကောင်အချို့ကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို ဇော်မင်းထက်က ဝမ်းသာအားရဖြစ်ရမည့်အစား ထူးခြားစွာ မျက်နှာကြောတင်းနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် နီးလာလေလေ ဇော်မင်းထက်၏ နဖူးကြော

ကြီးက တင်းလာလေလေ။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ကျော်မင်းခက်၏ မြင်ကွင်းတွင် တစ်ခုခု လိုနေသည်ဟု စိတ်ထဲမှ ဖွဲ့စည်းလိုက်မိသည်။ သို့ရာတွင် ကြာရှည်စဉ်း စားစရာ မလိုပါချေ။

“စောစောက သတ္တလင်စောင်ကြီးဖြင့် သူ ခြံလွှမ်းထားခဲ့သော ကိုမင်းဒင်၏ သက်ဆုံးခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျော်မင်းခက်သည် ဇော်မင်းထက်အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် . . .

“ကိုမင်းဒင်ကို ရေမျှောလိုက်ပြီလား အစ်ကို။ တကယ်ဆို ညီကိုတော့ စောင့်ဖို့သင့်ပါတယ်”

ဟူ၍ ဘဝင်မကျွှာ ပြောလိုက်မိသည်။

“ဘာပြောတယ်။ အဲဒီစကားက ညီကို အစ်ကိုက မေးရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဇော်မင်းထက်က မကျေမနပ်နှင့် ပြန်မေးသည်။

“ဒါ . . . ဒါဆို ကိုမင်းဒင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ကျော်မင်းခက်က တအံ့တဩမေးလိုက်သည်။

“အဲဒီအကြောင်းကို အစ်ကိုလည်း သိချင်နေတာပဲ . . . ညီ”

ဇော်မင်းထက်၏ အမူအရာက ပကတိစိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး မရှိနိုင် ညဉ့်ဦးယံက သူတို့အနီးမှ ထွက်ခွာသွားသော ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်အဘိုးကြီးသည် တစ်ကြော့ပြန်လည် ရောက်ရှိကာ တိတ်တဆိတ်သယ်ဆောင်သွားခြင်း ဖြစ်ရမည် ဟု ကျော်မင်းခက်က တွေးလိုက်သည်။

“အေး . . . ဟုတ်တယ်။ ညီ တွေးသလို အစ်ကိုလည်း စဉ်းစားမိတယ်။ ကိုမင်းဒင်ရဲ့အလောင်းကို တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရေမျှောတာဖြစ်စေ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်တာဖြစ်စေ မလုပ်ခဲ့တာ သေချာရင် အဲဒီဆံရှည်နဲ့အဘိုးကြီး ဘယ်သွားတာများ ဖြစ်မလား မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့”

ဇော်မင်းထက်က ပြောလက်စ စကားကိုပျက်လျက် သဲပြင်ကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဆက်လက်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအဘိုးကြီးဟာ သူထက်နှစ်ဆလောက်လေးတဲ့ ကိုမင်းဒင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ထမ်းပြီး သယ်နိုင်လောက်တဲ့ ခွန်အားမရှိဘူး။ အလွန်ဆုံး သူ့အနေနဲ့ တရွတ်ဆွဲယူသွားဖို့ပဲရှိတယ်။ ဒါဆိုရင် သဲပြင်ပေါ်မှာ တရွတ်ဆွဲတဲ့ စွတ်ကြောင်းရှိရမယ်။ ဒါပေမဲ့ စွတ်ကြောင်းရာလုံးဝ မတွေ့ရဘူး။ အဲဒါ အင်မတန် အစဉ်းစားရခက်တဲ့ ပြဿနာတစ်ခု နောက်ထပ်ဖြစ်ပေါ်လာပြန်ပြီ”

ဖော်မင်းထက်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းတွားလိုက်သည်။
ကျော်မင်းခက်အနေနှင့်လည်း သူ့အစ်ကိုနည်းတူပင် အခြေ
မရှိသော ပဟေဠိတစ်ခုပမာဖြစ်နေရလေတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . တို့ ဒီကျွန်းကိုရောက်လာတာဟာ ငါးဖမ်း
သင်္ဘောပျက်လို့ ဆိုးဆိုးရွားရွား အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာပဲ။
ဒါပေမဲ့ အသက်ကယ်လေ့နဲ့ ပါလာတဲ့အတွက် လိုအပ်တဲ့ ရိက္ခာခြောက်
အစားအစာ၊ အသုံးဝင်မယ့်ပစ္စည်းတချို့နဲ့ လက်နက်ကိရိယာအနည်း
အကျဉ်းဟာ တို့အတွက် အဆင်ပြေနေတယ်”

ဖော်မင်းထက်က လက်ရှိအခြေအနေကို သုံးသပ်လျက် စဉ်း
စဉ်းစားစား ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် လောလောဆယ် နံနက်စာ စားပြီးလေပြီ။ ထို့ကြောင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းခွက်ကိုယ်စီဖြင့် တဖြုဖြု စုပ်သောက်နေကြသည်။ နံနက်စာဆိုသည်မှာလည်း ရိက္ခာခြောက်ဘူး ထဲရှိ ထမင်းခြောက်လှော်နှင့် ကျော်မင်းခက်ဖမ်းလာသော ပင်လယ် ငှက်ရေများကို ကပ်၍ ဝမ်းဗိုက်ဖြည့်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤကျွန်းတွင် နောက်ထပ်မည်မျှကြာအောင်နေရမည်ကို မသိ နိုင်။ ထို့အတူ ကျွန်း၏အတွင်းပိုင်းတွင် ရေချိုကန်တစ်ကန် ရှိနေသော ကြောင့် သောက်ရေအတွက် ပူပင်စရာမလိုသော်လည်း နောက်ထပ် ဆက်လက်နေထိုင်စဉ်ကာလအတွင်း ကျွန်းပေါ်မှ အစားအစာများ ရရှိနိုင် မည့်နေရာကို မရှာဖွေရသေး။

ထို့ကြောင့် နောက်ထပ်အစားအစာများကို ရှာဖွေဖြည့်ဆည်း ခြင်းမပြုနိုင်မီ ထိခိုက်မှုတွင် ရှိနေသေးသော လက်ကျန်ရိက္ခာများကို မြို့မြို့ရွှေတာစားရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“နောက်တစ်ချက်က တို့နဲ့အတူပါလာတဲ့ ကိုမင်းဒင်ဟာ ဒီကျွန်းကိုရောက်ပြီး နှစ်ဆယ့်လေးနာရီမပြည့်ခင် ရုတ်တရက် သေဆုံး သွားခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး သူ့အလောင်းကို ဖြေရှင်းသဖြိုဟ်ရမလား။ ဒါမှ မဟုတ် ပင်လယ်ထဲကို ဖောင်နဲ့မျှော်ရမလား သေချာမဆုံးဖြတ်နိုင်သေး

တဲ့အချိန်အတောအတွင်းမှာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်”

ဇော်မင်းထက်က ဆက်လက်ပြောလိုက်သည်။

သူ့စကား ခေတ္တရပ်တန့်စဉ် ညီဖြစ်သူ ကျော်မင်းခက်က . . .

“ဟုတ်တယ်နော် . . . အစ်ကို။ ကိုမင်းဒင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ညီ

တို့အနေနဲ့ ဘာမှမဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့အတွက် အတော်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်။ နောက်ပြီး ညီတို့ တာဝန်မကျသလိုမျိုး ခံစားနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီတို့အိမ်မက်ထဲမှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကုန်းမြင့်ပေါ်က ပြိုပျက်နေတဲ့ ရှေးဟောင်းစေတီလေးဟာ ဒီကျွန်းပေါ်က အဘိုးကြီးပြောတဲ့ စေတီပျက် လေးဖြစ်နေရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ အစ်ကို”

ဟူ၍ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ညီ အစ်ကိုလည်း ညီလို့ပဲတွေးမိတယ်။

သဘောနှစ်ပြီး အခု ဒီကျွန်းပေါ်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာ ဘာဟာ အဲဒီစေတီလေးနဲ့တွေ့ဖို့များ ဖြစ်နေမလားလို့ သံသယဖြစ်မိ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သေချာတော့ပြောလို့မရသေးဘူး။ ပထမအချက် အဲဒီ စေတီပျက်ကလေး ဟုတ်မဟုတ် ရှာဖွေကြည့်ရှုပြီးမှ သိနိုင်မယ်”

ဇော်မင်းထက်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောသည်။

“တကယ်လို့ အိမ်မက်ထဲက စေတီပျက်လေးဆိုတာ သေချာ

ရင်တောင်မှ သုရားတည်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေအားလုံး ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ရလိမ့်မယ် မထင်ဘူး အစ်ကို”

ကျော်မင်းခက်က သူထင်မြင်ချက်ကို တင်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ ညီ။ ဒါပေမဲ့ စေတီရဲ့အောက်ခြေက လိုက်ရုံထဲမှာ ရတနာသေတ္တာတွေရတဲ့အိမ်မက်ထဲကအတိုင်း အမှန်တကယ် ဖြစ်ခဲ့ရင် စေတီတည်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ စေတီတည်မယ့် ပညာ သည်တွေကို တစ်ခါတည်း ခေါ်လာဖို့ရယ် ဒါတွင်မကဘူး စေတီတည် မယ့်အကြောင်းအရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆောင်ရွက်ရမယ့်ကိစ္စတွေကို ဆရာတော်၊ သံဃာတော်တွေနဲ့ တွေ့ဆုံပြီး ညွှန်ကြားချက်တွေကို တသွေမတိမ်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ဖို့ကိုပါ ဆောင်ရွက်ရတော့မယ်”

ဇော်မင်းထက်က ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှင်းပြသည်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိစ္စတွေကို ဆောင်ရွက်ဖို့အတွက် ဒီကျွန်းပေါ်က နေ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ငြို့ကို ပြန်သွားကြမှာလဲ အစ်ကို”

ကျော်မင်းခက်က ပဓာနကျသော စဉ်းစားရမည့်အချက် တစ် ချက်ကို မေးသည်။

“ပထမ အရေးအကြီးဆုံးက အိပ်မက်ထဲမှာတွေ့ခဲ့ကြတဲ့ စေတီပျက် ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာရယ်၊ စေတီပျက်အောက်ခြေက လိုက်

ဂူထဲမှာ ရတနာတွေရှိမရှိ ဆိုတာ သေချာမှတ်ခြင်းမရှိဘဲ အဲဒါတွေရှိတာ သေချာရင် စေတီတည်ဖို့အတွက် တို့ညီအစ်ကိုဟာ ပဓာနကျသူတွေ ဆိုတာ သေချာသွားပြီ။ ဒါဆိုရင် သာသနာပြုဖို့ကိစ္စအတွက် ငြို့ကို ပြန် ရမည့်အကြောင်းဟာ အလိုအလျောက် အဆင်ပြေပြေဖြစ်လာမယ်လို့ အစ်ကို ပြောခဲ့တယ်။ ဥပမာ . . . ဆိုပါတော့ကွာ ဒီကျွန်းနဲ့ဘေးက ဖြတ်သန်းသွားမယ့် သဘောတရားစဉ်းဟာ သာသနာရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အစ်ကိုတို့ရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ ရောက်လာနိုင်စရာ အကြောင်း ရှိပါတယ်။ ဒါဟာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုရဲ့နောက်မှာ နောက်ထပ် ဖြစ်ရပ်တွေဟာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု အဆင်သင့်ရှိနေတတ်တယ်။ သာမန် လူသားတွေအတွက် ကြိုတင်မမြင်နိုင် မသိနိုင်ပေမယ့် သူ့အကြောင်း ဆက်တွေ့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ရတဲ့အကြောင်းဆက်တွေဟာ အဆင်သင့် ရှိ နေကြတယ်”

ဇော်မင်းထက်က နက်နက်သောသဘောတရားကို ပြောပြသည်။
သို့ရာတွင် ကျော်မင်းခက်က သဘောပေါက်နိုင်ခြင်းမရှိ။ သိ သလိုလိုနှင့် မရှင်းပါချေ။

“တို့ညီအစ်ကိုဟာ ငြို့ပျက်နေတဲ့စေတီလေးတစ်ဆူနဲ့ လိုက်ရုံ တစ်ခုကို အိပ်မက်ထဲမှာ မက်ကြတယ်။ ဒီကျွန်းမှာလည်း တိုက်တိုက်

ဆိုင်ဆိုင် စေတီပျက်လေးတစ်ဆူနဲ့ လိုက်ဂူတွေရှိနေသတဲ့။ အစ်ကိုတို့ အတွက် “ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်” ဆိုတာမျိုးလို ဒီကျွန်းကိုမှ ဆိုက် ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား”

ကျော်မင်းခက်က အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
ထိုအခါ ဇော်မင်းထက်က ဆက်လက်ပြောပြနေသည်။

“ဒါပေမဲ့ မွန်မြတ်တဲ့ ကုသိုလ်ရေးနဲ့ပတ်သက်ဆက်နွယ်တဲ့ ကောင်းမှုလုပ်ငန်းတွေကို ဆောင်ရွက်ဖို့ စီစဉ်ကြသူတိုင်းဟာ တစ်ကြိမ် တည်းနဲ့ ချောချောမောမော လျောလျောလူလူဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိဖို့ အတော်ခဲယဉ်းတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို ဖျက်လေ့ဖျက်ထရှိတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အကုသိုလ်သမားတွေကြောင့်ပဲ။ ဒါတွေဟာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ဆရာတော်၊ သံဃာ တော်ကြီးတွေကိုယ်တိုင် မိန့်ကြားခဲ့တာ။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာ ရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ၊ အဖျက်သဘောမျိုးဆန့်ကျင်ဘက်တွေဟာ ရုပ် လောကမှာရော နာမ်လောကမှာပါ အသွင်သဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ ရှိနေကြ တယ်။ အဲဒီအဆင့်တွေကို လွန်ပြောက်နိုင်ဖို့အတွက် ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယ နဲ့ ပါရမီရှိမှဖြစ်မယ်။ ကောင်းတာလုပ်တာပဲ အနှောင့်အယှက် အဖျက် အဆီးရှိမှာမဟုတ်ဘူး လို့ တထစ်ချ သတ်မှတ်ထားလို့ မရဘူး။

အကောင်းနဲ့အဆိုးဟာ အစဉ်သဖြင့် ဒွန်တွဲပြီး လွန်ဆွဲနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာထားပြီး မဖြစ်မနေ ဆောင်ရွက်ဖို့ သန့်ရှင်းချထားကြမှဖြစ်မယ်”

ဇော်မင်းထက်က သူ့စကားကို ရပ်နားလိုက်လေသည်။
ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေသည်

အကွယ်အကာကင်းမဲ့သော သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှတစ်ဆင့် ကျွန်း၏ အတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြသည်။ ထိုလေထဲတွင် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ခါတစ်ရံ ဆားနွံများ ပါလာသည်ဟူ၍ မှတ်ထင်ရသည်။

နေရောင်ခြည်သည် တစ်စ တစ်စ မြင့်တက်လာသည်နှင့်အမျှ သောင်ပြင်ရှိ သဲပွင့်လေးများကို ငွေမွန် စိန်မွန်များပမာ တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပနေစေသည်။

အခန်း (၁၃)

ဇော်မင်းထက်နှင့် ကျော်မင်းခက်တို့ အမြွှာညီအစ်ကိုသည် သူတို့အတွက် အသုံးဝင်သော ရိက္ခာနှင့်ပစ္စည်းအချို့တို့ကို ပတ္တမြားစိတ်ကိုယ်စီဖြင့်ထည့်၍ သိုင်းကြိုးဖြင့် လွယ်ပိုးသည်။

သူတို့တွင် လက်နက် ဟူ၍ ပွိုင့်တူးတူး ပြောင်းရှည်တစ်လက် နှင့် ကျည်ဘူးအပြည့်တစ်ဘူး၊ အမဲလိုက်ခားမြှောင်ကိုယ်စီ၊ ခူးလေးနှင့် မြားတံ စသည်တို့ပါစင်ကြသည်။

ဇော်မင်းထက်က ပွိုင့်တူးတူးပြောင်းရှည်ကို ကျည်ထည့်၍

မောင်းထိန်းလေ့တတ်သိတ်လျက် ပန်းပေါ်တွင် ထမ်းလာသည်။ ကိုင်းစုတ် တားရှည်တစ်လက်လည်း ပါသေးသည်။ ကျော်မင်းခက်သည် မြားတံ တစ်ချောင်းကို အသင့်အနေအထားဖြင့် ခူးလေး၏လေးညှို့တွင် တင် လျက် ကိုင်လာသည်။

“အခုလို လက်နက်တွေကအစ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းလေးတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ အသက်ကယ်လေ့ရှိ ပဲ့ပိုင်းအံ့ထဲမှာ ထည့် ဖို့ စီစဉ်တဲ့ ကိုမင်းခင်ကိုတော့ ချီးကျူးစရာကောင်းနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု သူ တယ်ရောက်နေသလဲ မသိဘူးနော်”

ညီဖြစ်သူ ကျော်မင်းခက်က တမ်းတမ်းတတပြောလိုက်သည်။

“သူက . . . ပင်လယ်ရေလုပ်သားတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ ခဲ့ဖူးတော့ တကယ်လို့ ငါးဖမ်းသင်္ဘောပျက်လို့ရှိရင် ရောက်တဲ့ကျွန်းမှာ တစ်လ ကိုးသီတင်း အခြေချနေနိုင်အောင် ကြိုတင်ထည့်ထားတာပေါ့ ညီ။ နောက်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံရဲ့တောင်ပိုင်း ရေပိုင်နက်ထဲမှာ စုစုပေါင်း ကျွန်းပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်လောက်ရှိနေတာဆိုတော့ လူမနေတဲ့ ကျွန်းတွေ အတော်များများမှာ အန္တရာယ်ပေးတတ်တဲ့ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်တွေ ရှိတယ်လို့ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ ပင်လယ်ရေလုပ်သားတွေ ဆီက သူ သိထားမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် အသက်ကယ်လေ့ထဲမှာ လက်နက်

တစ်ချို့ကို လိုရမယ်ရ ထည့်ထားတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဇော်မင်းထက်က သူထင်မြင်ယူဆချက်ကို စဉ်းစဉ်းစားစား မှတ်ချက်ချသည်။

“ဒါပေမဲ့ ညီ အစဉ်းစားရမက်တာက သူ ဘာကြောင့် အသက် ရှူရင်သွားပြီး တစ်ညလုံးလုံး မလှုပ်မရှားဘဲ လူသေတစ်ယောက်ဖြစ် သွားတဲ့ ကိုမင်းဒင်ဟာ မနက်မိုးလင်းတော့မှ ရုတ်တရက် ပျောက်သွား တာရယ်၊ အဲဒီဖြစ်ရပ်ဟာ ဆံပင်ရှည်ရှည်လူကြီးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက် နေသလဲဆိုတာရယ်”

ကျော်မင်းခက်က ပြောလက်စ စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ဘာမှ ဦးနှောက်ခြောက်ခံပြီး စဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့ ညီရယ်၊ အခု တို့ညီအစ်ကိုနစ်ယောက် ကျွန်းရဲ့အတွင်းပိုင်းထဲကို သွားကြမယ်၊ တို့အတွက် တည်းခိုဖို့ သင့်တော်မယ့်နေရာတစ်ခုခုကို ရှာကြမယ်၊ ပြဿနာရဲ့အခြေအနေဆုံ ဆံပင်ရှည်ရှည်လူကြီးရယ်၊ နောက်ပြီး ကိုမင်းဒင် အမှန်တကယ် သေမသေ ဆိုတာရယ် အဲဒီဖြစ်ရပ်တွေဟာ ကျွန်းရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာ အခြေရှိနေလိမ့်မယ်၊ လာ . . . သွားစို့”

စကားအဆုံးတွင် ဇော်မင်းထက်သည် ရှေ့မှဦးဆောင်လျက်

လျှောက်သွားသည်။ ဇော်မင်းထက်သည် အသက်ကယ်လှေပေးတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ကိုမင်းဒင်၏အပြုအမူကို မပြောဖြစ်သေးချေ။ ညီဖြစ်သူ ကျော်မင်းခက်က နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားသည်။

ကမ်းစပ်သောင်ပြင်ကို ကျော်လွန်ခဲ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်စ တစ်စ သစ်ပင်အုပ်များက ပိုမိုထူထပ်သိပ်သည်းလာသည်။ မှတ်သုံသစ်တောပမာ စိမ်းလန်းစိုပြေသော်လည်း သစ်ပင်များ၏ ခြေရင်း တွင် ရွံနွံများဖြင့် ဖွတ်စိုနေသည်။ ချုံနွယ်များကိုလည်း အစုလိုက် အပြုံ လိုက် တွေ့ရသည်။

“ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိရှင်ရှင်နဲ့ကြည့်သွားနော်၊ ရွံနွံတွေကို လွန်မှ ကုန်းမြေခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ကို ရောက်မှာ၊ အဲဒီခြောက်သွေ့ တဲ့နေရာကိုမရောက်ခင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေရဲ့အောက်မှာ မိချောင်း အသိုက်တွေ ရှိတတ်တယ်။ သစ်ပင်ခွကြားတွေမှာလည်း ဝန်းပုပ်မြွေ အသိုက်တွေ ရှိနိုင်တယ်”

ဇော်မင်းထက်က သတိပေးစကား ပြောသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့ ညီအစ်ကိုသည် ရှေ့မျက်နှာမူရာအရပ်သာ မက အထက်အောက် ဘေးဘယ်ညာကို မျက်ခြည်မပြတ် သတိထား၍ ကြည့်လာခဲ့ကြသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် သဘောပျက်၍ ကျွန်းတစ်ကျွန်း

ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းမှာ ပျော်စရာဖြစ်ရပ်မဟုတ်ပါချေ။

တစ်ခါတစ်ရံ အသက်အန္တရာယ်နှင့် ဆံခြည်တစ်မျှင်စာမျှ နီးနီးကပ်ကပ် ဧကန်ရှိသွားတတ်သည်။ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော ပင်စည်ကြီး တစ်ချို့၏ အကိုင်းအခက်များပေါ်တွင် မြွေပတုပ်၏အသိုက်၊ ငန်းပုပ်မြွေ သိုက် စသည်တို့ ရှိတတ်သည်။

အထူးသဖြင့် မြွေသိုက်ထဲတွင် အကောင်ငယ်လေးများ ပေါက် ဖန်ချိန်တွင် မိခင်မြွေမကြီးသည် သားသမီးဧကဖြင့် အသိုက်ရှိရာ အပင်၏အနီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သို့ ရောက်လာသမျှသော မည်သည့် သက်ရှိသတ္တဝါတို့ကိုမဆို ဂရုစိုက်ပျော်ရွှင်စေရသည်။

အဆိပ်ပြင်းသော ငန်းပုပ်မြွေမကြီးသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျပ်ကျပ်ပါအောင် ရစ်စွေလျက် ရန်သူဟု ယူဆရသူထံသို့ အရိန်အဟုန်ဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက် ပစ်လွှတ်လေ့ရှိသည်။

ရန်သူ၏လည်ပင်းဖြစ်စေ အခြားဟစ်နေရာရာသို့ဖြစ်စေ ထိထိချင်း သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သို့ ဆန့်လျက် ရစ်ပတ်ဖျပ်ညှစ်တတ်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူမအစွယ်တဆုံး ရန်သူ၏ အရေပြားကို ထိုးဖောက်လျက် အဆိပ်ရည်များကို သွေးကြောထဲသို့ ထည့်သွင်းပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် မည်မျှခန္ဓာကိုယ်ကြီးမားသော သတ္တဝါဖြစ်စေ ငန်းပုပ်မြွေ၏ပြင်းထန်သောအဆိပ်ကြောင့် ထွန်ခိုင်းအတွင်းမှာပင် တုံးခဲ လဲကျသေဆုံးသွားလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် မြွေဆိုးနှင့်ပတ်သက်၍ဖြစ်စေ၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ၏သဘောသဘာဝ စသည်တို့ကို စာတွေ့ ဗဟုသုတအဖြစ်နှင့်သာ ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ဖူးသော ဇော်မင်းထက်သည် သူ၏ဖတ်ရှုလေ့လာမှုများကို ယခုအခါကျ လက်တွေ့အသုံးချရတော့သည်။

သစ်တောအုပ်ကို ဖြတ်သန်းနေစဉ် အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တဖိုဖိုအချိန်များဖြင့် ပြည်လျှမ်းခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသစ်တောထဲမှ ထွက်လိုက်သောအခါ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး သက်ပြင်းမောကိုယ်စီ ချလိုက်ကြရသည်။

သူတို့ဦးတည်ရာ ရှေ့ငါးကိုက်ခန့်အကွာရှိ သရက်ပင်အုပ်အုပ်ကြီးတစ်ပင်၏ ကန်လန်ဖြတ်ကိုင်းပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် သူတို့အား လှမ်းကြည့်နေသော မျောက်မကြီးတစ်ကောင်ကို ကျော်မင်းက က ဖျတ်ခဲနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် လှမ်းလက်စခြေလှမ်းကို ရစ်တန့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ထဲ၌ အသင့်ရှိနေသော ခူးလေးဖြင့် ရုတ်တရက် လှမ်း

ပင်းစကြာ

ချိန်လိုက်သည်။ မြားတံကို လေးညှို့တွင် အဆင်သင့် တပ်ဆင်ပြီးသား ဖြစ်နေသောကြောင့် ခလုတ်ဆွဲလိုက်ရုံသာ ကျန်တော့သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ဇော်မင်းထက်သည် သူ၏နောက်ကျော ဘက်ရှိ ညီဖြစ်သူ ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ခြင်းကို သတိထားမိသည်။ ဇော်မင်းထက်က ကယျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်၍ ညီ၏မျက်နှာမှရာ အရပ်ကိုပါ လျှင်မြန်စွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ညီ . . . မလှမ်းနဲ့။ မပစ်နဲ့”

ဇော်မင်းထက်၏ တားမြစ်သံက တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်း ကျင်၌ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျော်မင်းခက် သည် သူ၏လက်ထဲရှိ ခူးလေးကို မျောက်မကြီးထံသို့ ထိုးချိန်ထားရာမှ အောက်သို့ တွဲလောင်းချ၍ အစ်ကိုအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“သူ့ခမျာ ပိန်ဖိုခြောက်ကပ်ဖြစ်နေပါပြီကွာ။ အသားလည်း များများစားစားရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဟာသူ သက်တမ်းစေ့နေသွားပါစေ” ဇော်မင်းထက်က ကရုဏာကောင်း ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မျောက်မကြီးသည် ဇော်မင်းထက်တို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်၏ အခြေအနေကို မျက်လုံး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်ဖြင့် သဘော ပေါက်သွားပုံရသည်။

ပဟူရာ ဒီပါ

မျောက်မကြီးက လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် ရှိနေသော သစ်ပင်ခွဆုံသို့ လက်လှမ်း၍ တစ်တစ်ရာကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်သည်။

ဇော်မင်းထက်တို့က မျောက်မကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုကို လှမ်းကြည့် ခဲ့ကြသည်။ မျောက်မကြီး၏လက်ထဲတွင် တွဲလောင်းပါလာသောအရာ မှာ အမွှေးအမှင်များပင်လျှင် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ထူထူထဲထဲ သိပ်သိပ်သည်း သည်း မပေါက်သေးသော မျောက်နီတာရဲလေးထစ်ကောင် ဖြစ်သည်။

မျောက်မကြီးသည် ထိုမျောက်နီတာရဲလေးကို သူ့မ၏ရင်နှင့် ကပ်လိုက်သောအခါ မျောက်ကလေးက တပြုတ်ပြုတ်နှင့် အငမ်းမရ နို့စို့ ခဲ့သည်။

ထိုဖြစ်အင်ကိုမြင်လိုက်ရသောအခါ မျောက်မကြီးအား ပပစ် လိုက်မိခြင်းအတွက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး၏ စိတ်ဘဝင် ချမ်းမြေ့ သွားကြသည်။ အကယ်၍သာ မျောက်မကြီးကို လက်မြန်ခြေမြန် ပစ် လိုက်မိပါက အသက်သေဆုံးရမည့်သူမှာ မျောက်မကြီးသာမက မွေးခါစ လသားအရွယ် မျောက်ငယ်ပိစိကျေးပါ မိခင်နိုင်တံ့၍ သေဆုံးရပေလိမ့် မည်။ ထိုအတွေးကြောင့် မျောက်မကြီးအား ခူးလေးဖြင့် မပစ်မိလိုက် ခြင်းကို စိတ်ဖြစ်နေကြသည်။

အခန်း (၁၄)

ဇော်မင်းထက် ဦးဆောင်လျက် ကျွန်းအလယ်ပိုင်းရှိရေကန်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ရေကန်ထဲတွင် ကြာဖြူ ကြာနီများ ပေါက်ရောက်နေကြသည်။ ကြည်လင်နေသော ရေကန်၏ အောက်ခြေ၌ လူးလားခေါက်ပြန် ကူးစတ်ဖြူးတူးနေကြသော ရွှေငါးကလေးများသည် အရောင်အဆင်းအမျိုးမျိုး အသွင်သဏ္ဍာန်အစုံစုံတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်လှပနေသည်။ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ရေကန်စပ်တွင် ထိုင်၍ ဝေတ္တအနားယူလိုက်ကြသည်။ သူတို့တွင်ပါလာသော ထမင်းခြောက်လှော်

များနှင့် ပုစွန်ခြောက်များကို အဆာပြေငါးစားလျက် လက်ဖက်ခြောက် ခပ်ထားသော ရေခွေးကြမ်းဖြင့် လည်ချောင်းမှ မျှောချလိုက်ကြသည်။

ရေကန်ထဲသို့ တသွင်သွင်စီးဆင်းလာသော စမ်းရေစီးချောင်းလေးကို တွေ့နေရသည်။

“အဲဒီစမ်းချောင်းလေးဟာ အဲဟိုကျောက်လားတောင်ကုန်းရှိတဲ့ လိုက်ခေါင်းတွေဘက်က စိမ့်ထွက်စီးဆင်းလာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုလူကြီးပြောခဲ့တဲ့ စေတီပျက်လေးတစ်ဆူကို ဒီနေရာက မမြင်နိုင်သေးဘူး”

ဇော်မင်းထက်က စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့်ပြောနေသည်။

“ဒါဆိုရင် . . . ညီရေ အဲဒီလိုက်ခေါင်းတွေရှိတဲ့နေရာအထိ ဘစ်ဆက်တည်းသွားကြမလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီနေရာမှာ နက်စာ စားသောက်ပြီး ဓဏလောက်နားပြီးမှ သွားရင် တောင်းမလား”

“ကောင်းတာက ဒီကန်စပ်မှာပဲ မနက်စာ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြမယ်။ ရှေ့ဆက်သွားရမယ့်နေရာမှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေ ရှိမလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ မရသေးဘူး။ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်ပြီးမှ သွားကြတာပေါ့”

ဇော်မင်းထက်က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

သူ့အနေနှင့် ဤရေကန်စပ်သည် အေးအေးစေးစေး ရျက်
ပြုတ်စားသောက်လျက် အနားယူနိုင်သောနေရာတစ်ခု ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ညီအစ်ကို ရောက်ရှိနေသော ရေကန်စပ်
၏ တစ်ဖက်စမ်းချောင်းအဆုံး၌ ထူထပ်သိပ်သည်းအုပ်ဆိုင်းသော ချုံ
နွယ်ပိတီပေါင်းများ ရှိသည်။

ထိုချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ၏ အကွယ်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်
ရှိနေသည်။ ထိုသူသည် ချုံနွယ်တို့အကြားမှ မြင်နေရသော ဇော်မင်း
ထက်တို့ ညီအစ်ကို၏ လှုပ်ရှားမှုများကို မျက်ခြည်မပြတ် လေ့လာကြည့်
ရှုနေသည်။

ထိုသို့ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေသည်ကို ဇော်မင်းထက်တို့က
လုံးဝ မရိပ်မိကြပါချေ။

ဆံပင်ရှည်ရှည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ဂူတွင်းရှိ ရုပ်တု၏ရှေ့မှောက်
တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ရုပ်တုနှင့် သူ၏
အကွာအဝေးမှာ ဆယ်ပေမျှဖြစ်သည်။

ထိုသူသည် ရှေ့သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလျက် ကျောက်

သားကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်လျက်သား မှောက်ချ
လိုက်သည်။ ထိုလက်ဖဝါးများနှင့် သူ၏ နဖူးကို ထိတပ် မှောက်နေ
လိုက်သည်။

သူသည် ခါးအထက်မှစ၍ ကိုင်းညွတ်လျက်သား မျက်လုံးအစုံ
ကို တင်းကြပ်စွာ ဗိုတ်ထားသော်လည်း ရုပ်တု၏အသွင်သဏ္ဍာန်ကို
သူ၏အမြင်အာရုံထဲတွင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေလျက်ရှိသည်။

ရုပ်တု၏အရွယ်အစားမှာ အရပ်အားဖြင့် ငါးပေ လေးလက်မ
ခန့်မြင့်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အတိုင်းအတာဖြစ်သည်။ သို့ရာ
တွင် နဖူးဆံစပ်မှ ခြေဖျားအထိ ပကတိ မည်းနက်နေသည်မှာ ထုထည်
ကြီးမားသော ကျောက်မီးသွေးတစ်တုံးကို ပန်းပုပညာရှင်တစ်ယောက်
က လက်ရာမြောက်အချိုးအစစ်ကျနစွာ ထုဆစ်ထားသည့်အလား မှတ်
ထင်ရသည်။

သို့ရာတွင် စင်စစ်အားဖြင့် မီးခိုးရောင်ကျောက်သား အခိုင်အခံ
ဘစ်ခုကို ရုပ်လုံးကြွ ထွင်းထုပြီး ကတ္တရာဆေးသုတ်ထားခြင်းမျှသာ
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နက်မှောင်ရုံမျှမက ပျားဖယောင်းတိုင်ကြီး ၄ တိုင်
တွင် ထွန်းညှိထားသော မီးစွယ်မီးတောက်၏ အလင်းရောင်ထဲတွင်
မဟူရာရောင် တောက်ပြောင်နေသည်။

ထိုရှင်တုကြီး၏နဖူးပြင်နှင့် ပါးပြင်နှစ်ဖက်၊ မေးခေနှင့်လည်ပင်းများကို အဝါရောင် အကြားအကြားများဖြင့် ခြယ်မှုန်းထားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျားမျက်နှာနှင့် ဆင်ဆင်တူနေသည်။

အထူးသဖြင့် နီရဲသော မျက်လုံးအစုံထဲမှ မီးတောက်မီးလျှံများ ထွက်နေသည့်အလား မှတ်ထင်ရသည်။ ထိုမျက်လုံးနီနီ၏အကြည့်ကို သာမန်လူတစ်ယောက်အနေနှင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မျက်လုံးချင်း မဆိုင်ရဲပါချေ။ စိတ်ရောက်ချားစရာအကြည့်မျိုး အသက်ဝင်နေသည်။

ထိုရှင်တု၏ဦးခေါင်းထက်တွင် သွယ်လျှံတွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေသော မြွေစိမ်းပြီးခြောက်များက ဆံပင်အဖြစ် နေရာယူထားကြသည်။

ရှင်တု၏ပန်းထစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လက်မောင်း ငါးချောင်းစီ ပေါက်နေသောကြောင့် ပရုံးနှစ်ဖက်တွင် လက်ဆယ်ချောင်းဖြစ်နေသည်။ ထိုလက်တစ်ဖက်စီတွင် သွေးစွန်းသောမားကောက်ရှည်ကြီးများ လှံတံ၊ သုံးစွမိုန်း၊ မားမြောင်များ၊ ရဲတင်းများ၊ ပုဆိန်၊ ပဲကွပ်၊ သံဆူးစသော လက်နက်များ ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

ရှင်တုလည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော ဆွဲကြိုးမှာ လူဦးခေါင်းနဲ့ များကို သီထားသော လည်ဆွဲတန်ဆာဖြစ်သည်။

ရှင်တု၏ကိုယ်တွင် အနီရောင်ဝတ်ရုံကို ရစ်ပတ်မြဲလွှမ်းထား

သည်။ ထိုရှင်တု၏အမည်မှာ ကျွန်းပိုင်မဟူရာအရှင်မဟူ၍ အမည်ပေးထားသည်။ လွန်ခဲ့သော ရှေးပဝေသကီကာလများက ဤကျွန်းတွင် ဝခန်းချခဲ့ကြသော ပင်လယ်ဓားပြများ ကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ပင်လယ်ဓားပြများခေတ် ကုန်ဆုံးသွားသောအခါတွင် ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်လာလေ့ရှိသော လူဆိုးများနှင့် ဒုစရိုက်သမားများက ကိုးကွယ်လေ့ရှိကြသည်။

မဟူရာအရှင်မအား ကိုးကွယ်လျက် သူမဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းကြသော လူဆိုးများကို နတ်ဘုရားမက ကောင်းချီးပေးလျက် ဆက်လက်၍ အကန်အသတ်မရှိ အသက်ရှည်ခွင့်ပေးထားသည် ဟူ၍ ဆိုရိုးကားရှိသည်။

မဟူရာအရှင်မ၏ဆန္ဒမှာ သူမကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ခြင်း မပြုသော လူသားမှန်သမျှကို သတ်ရန်ပင်ဖြစ်သည်။ မဟူရာအရှင်မကို ကိုးကွယ်သူတစ်ယောက်သည် အခြားလူတစ်ဦးတစ်ယောက်အား သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့်အခါတိုင်း မဟူရာအရှင်မ၏ သြဘာပေးခြင်းကို စံရသည် ဟူ၍ ကိုးကွယ်သူများက အလေးအနက် ယုံကြည်ကြသည်။

ထိုကဲ့သို့သတ်ဖြတ်ပြီးသူက ဝတ်ပြုသောအခါမျိုး မဟူရာအရှင်မရှင်တု၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော နှုတ်ခမ်းသည် အပြုံးသဲ့သဲ့

တစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာကြောင်း ယုံကြည်သူများက မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ပြောဆိုလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် မဟူရာအရှင်မအား ကိုးကွယ်သူများသည် သူတို့ကိုယ်တိုင် ဆိုးရွားသောလုပ်ရပ်တစ်ခုကို လုပ်တော့မည့်အချိန်တွင် မဟူရာအရှင်မထံတွင် ဆုတောင်းခြင်းအားဖြင့် မဟူရာအရှင်မက ထိုသူအား အကူအညီပေးလေ့ရှိသည် ဟူ၍ ယူဆကြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ယခုအခါ၌ မဟူရာအရှင်မ၏ရုပ်တုရှေ့တွင် ပျပ်စပ်ရိုက်ပြီးလျက် ဂါရဝပြုနေသော ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်လူသည် သူ ပြုလုပ်တော့မည့် မကောင်းမှုအတွက် ကျွန်းပိုင်မဟူရာအရှင်မထံတွင် အကူအညီတောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

အစဉ်အလာအတိုင်းဆိုလျှင် လူသတ်မည့်သူသည် သူ၏မကောင်းမှုကို မပြုလုပ်မီ မဟူရာအရှင်မအား ကြိုတင်၍ ပူဇော်တိုင်တည်ခြင်း ပြုလုပ်ရသေးသည်။ မဟူရာအရှင်မရုပ်တု၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပုတ်သင်ညှိတစ်ကောင်နှင့် ကင်းလိပ်ချောတစ်ကောင်ကို တင်ပေးထားသည်။

ထို့နောက် ဤကျွန်းတွင် သိုးဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ဖြစ်စေ မရနိုင် (အစားထိုး)ခြေပါရှိသော လိပ်တစ်ကောင်ကို ရုပ်တုရှေ့တွင် ပက်လက်

လှန်၍ ချထားလိုက်သည်။ ထိုအခါ လိပ်သည် ခြေလက်လေးဖက်ကို ယက်ကန် ယက်ကန်ဖြင့် အတော်ကြာကြာ လှုပ်ရှားနေရာမှ ငြိမ်သက်သွားသည်။

ထိုအခါ ဆံရှည်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရုပ်တုနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဒူးထောက်ထိုင်လျက် သူ့လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော တစ်ထွာသာသာ အဆစ်ဆစ်ဖက်ပိတ် ဝါးကျည်တောက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်မြှောက်လိုက်သည်။ ထိုဝါးကျည်တောက်ထဲတွင် ယစ်မူးစေသော သစ်ရွက်တစ်မျိုးကို အရည်ညှစ်၍ ထည့်ထားသည်။

“သခင်မဖုရား သားတော်နန္ဒိယ မကြာမီပြုတော့မည့်ကိစ္စသည် သခင်မဖုရား၏ ဆန္ဒတော်အတိုင်း ဖြည့်ဆည်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ခြေလက်လေးချောင်းသတ္တဝါအား ဆေးတိုက်ပါတော့မည်။ အကယ်၍ သခင်မခွင့်ပြုတော်မူပါလျှင် ဤလိပ်၏ခြေလက်လေးချောင်းစလုံး တစ်ဦးတည်း လှုပ်ပြပါ။ သိသာထင်ရှားစွာ ပြသတော်မူပါ။”

ဟူ၍ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

ထို့နောက် လိပ်၏ပါးစပ်ကို ဟ၍ ဝါးကျည်တောက်ထဲမှ သစ်ရွက်ညှစ်ရည်ကို လောင်းထည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အနည်းငယ်နောက်ဆုတ်၍ လိပ်၏လှုပ်ရှားမှုကို မျက်တောင်မမတ် စောင့်ကြည့်နေသည်။

လိပ်သည် သူ၏ပါးစပ်ထဲသို့ သစ်ရွက်ညှစ်ရည်များ ဝင်သွားသည့်အချိန်မှစ၍ လုံးဝ လှုပ်ရှားမှုမရှိ ပကတိငြိမ်သက်နေလေသည်။ ထိုအခါ ဆံရှည်ပုဂ္ဂိုလ်နန္ဒိယ၏မျက်နှာကြီးက အသည်းအသန် မတော့နပ်မှုကြောင့် ရှုံ့တွသွားသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာပျက်မိခြင်းကို ဖြန်လည်၍ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်သည်။

“စင်စစ်အားဖြင့် ဤကျွန်းပေါ်တွင်ရောက်လာသော လူသား သုံးယောက်စလုံးသည် သခင်မကို ယုံကြည်ကိုးစားသူများ မဟုတ်ကြပါ။ ထို့ကြောင့် သခင်မအား ဆန့်ကျင်သူများဖြစ်၍ ထိုအချက်တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် သေသင့်သူများဖြစ်နေကြပါသည်။ ပင်လယ်ကြောတွင် ရက်ပေါင်းများစွာ မျော၍ ဇီဝိန်မကြော့ဘဲနှင့် ဤမဟူရာကျွန်းသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ မဟူရာကျွန်းပေါ်တွင် သူတို့၏ သုသာန်ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ၌ သခင်မဖုရား ယခု သားတော်နန္ဒိယ၏ခွင့်တောင်းမှုကို သခင်မ မကြားမသိနိုင်သော အခြားဦးပတ်ကမ္ဘာတစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေသည် ဟူ၍ ထင်မြင်ယူဆမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် လိပ်၏ခြေလက်လေးချောင်း သိသာထင်ရှားစွာ လှုပ်ရှားမပြုခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်

ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စကို ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်စေရန် ပြတ်သားစွာ ဆောင်ရွက်ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးပါသည် သခင်မဖုရား”

ဆံရှည်ပုဂ္ဂိုလ် နန္ဒိယသည် မဟူရာအရှင်မ ခွင့်ပြုသည်ဖြစ်စေ မပြုသည်ဖြစ်စေ ရှေ့သို့ ဇွတ်တိုးရန် သန့်ဋ္ဌာန်ဝကားကို ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၁၅)

အချိန်အားဖြင့် နေ့မွန်းတည့်အချိန်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် နေ့လယ်စာ စားသောက်ပြီး တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ တစ်မှေးမှေးကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူအနားယူအိပ်စက်ပါက သူတို့ မျှော်လင့်မထားသော ရန်သူတစ်ယောက် ယောက်၏ အန္တရာယ်ပြုခြင်းကို ခံရမည်စိုးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဤကျွန်းပေါ်တွင် ပထမဆုံးတွေ့ခဲ့ရသော ဆံရှည်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သူတို့နှင့် ရန်သူ မဟုတ်သော်လည်း မိတ်ဆွေမဖြစ်နိုင်ပါချေ။ ကိုမင်းဒင်

၏ အမှတ်မထင်ပြောလိုက်သော စကားကို အဓိပ္ပာယ်အယူအဆလွဲမှားစွာ ကောက်ယူ၍ သူတို့အား ကျောခိုင်းသွားသူဖြစ်သည်။

ထိုသူကြောင့် ကိုမင်းဒင်တစ်ယောက် သေသည် ရှင်သည် မသိ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တစ်ညလုံး သတိလစ်၍ မြောနေသည်ဟု သဘောထားလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် နံနက်မိုးလင်းချိန်တွင် သူတို့ညီအစ်ကိုမရှိခိုက် တစ်ယောက်တည်း ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

ကိုမင်းဒင်ကို ကျွန်းအတွင်းပိုင်း တစ်နေရာတွင် တွေ့နိုင်လိမ့်မည် ဟူ၍ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးက ထင်မြင်ယူဆထားလိုက်ကြသည်။

အကယ်၍များ ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်လူကြီးကို တွေ့ခဲ့ပါက သတိထား၍ဆက်ဆံရမည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်ထားကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရေကန်စပ်တွင် အနားယူရာမှ ထွက်လာခဲ့ကြသောအခါ ရေကန်ထဲသို့ စီးဝင်နေသော စမ်းချောင်းကလေး၏ နှုတ်စမ်းစပ်အတိုင်း အထက်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်စ တစ်စ မြေပြင်အနေအထားက ဆင်ခြေလျှောဆန်ဆန် မြင့်တက်လာခဲ့သည်။

သူတို့လျှောက်လာသော မြေပြင်မှာ သက်ရင့်ပဲသူအမျိုးအစား

ဖြစ်၍ ပကတိကျောက်သားပမာ မာကြောနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုမြေသားပေါ်တွင် အမြစ်တွယ်လျက် ပေါက်ရောက်နေကြသော အလေ့ကျအပင်များသည် လက်ဖြင့် ဖယ်ရှား၍ ရှေ့ညှိဆက်လှမ်းခဲ့ရာ တွင် တစ်ခါတစ်ရံ ရုတ်တရက် အရှိန်ဖြင့်ပြန်လည်တွန်းကန်လျက် သူတို့၏မျက်နှာဆီသို့ ရိုက်ခတ်လေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနေသော ဇော်မင်းထက်က ကိုင်းစုတ်စားအဆင်သင့်ကို စောင့်လျက် စားသွားကို ဘေးဘယ်ညာ ယမ်းလျက် ခုတ်ဖြတ်လမ်းထွင်ခဲ့ရသည်။

ယင်းသို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှေ့နောက်ကပ်လျက် သွားနေကြစဉ်အတောအတွင်း ဇော်မင်းထက်၏စိတ်ထဲတွင် မသိမသာ စနိုးစနောင့် ခံစားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့နောက်သွားနေသော ညီဖြစ်သူ ကျော်မင်းခင်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် လျှောက်ခဲ့သည်။

“သတိထားကြည့်။ တို့သွားလေရာကို တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်ယောင်ခံလိုက်နေသလိုမျိုး စိတ်ထဲမှာ အလိုလို ခံစားမိတယ်”

ဇော်မင်းထက်က နှစ်ယောက်ချင်း ကြားလောက်ရုံမျှလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ ညီလည်း အဲဒီလိုပဲခံစားရတယ်။ အဲဒီ

အစ်ကိုကို ပြောရရင်ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှ ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေအားလုံး သေဆုံးကုန်ပြီလို့ ဆံပင်ရှည်ရှည်လူကြီးက ပြောသွားတော့ ညီဘာသာ စိတ်ထင်နေတာလို့ မှတ်နေတာ”

ကျော်မင်းခင်က ပြန်လည်ရှင်းပြလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး တဖြည်းဖြည်းနှင့် အနည်းငယ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာလေပြီ။ စင်စစ်အားဖြင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံးသည် မွေးဖွားချိန်မှစ၍ ယခုအချိန်ထိ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အောင်မြင်ထွန်းကားသော ဖခင်၏ အထောက်အပံ့ဖြင့် မတောင့်မတ မကြောင့်မကျ နေလာခဲ့သူများ ဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ပင်ပန်းသောအလုပ်ကို မည်သည့်အခါမှ မလုပ်ခဲ့ကြဘူးချေ။ သို့ရာတွင် ပစ္စက္ကကာလ၌ သူတို့သည် သဘောပျက်၍ အသက်ကယ်လေ့ဖြင့် ရက်ပေါင်းများစွာ ပင်လယ်ထဲတွင် မျောနေခဲ့ရသည်။ အစာအာဟာရကိုလည်း လက်တစ်ဆစ်စာမျှ စားခဲ့ရသည်။ ရေကိုလည်း တစ်ဝိုက်ထက် ဝိုက်မသောက်ခဲ့ရပါချေ။

ထိုကဲ့သို့ အစားဆင်းရဲ အနေဆင်းရဲသောဒဏ်ကို လူ့ဘဝရောက်ကတည်းက ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရေရေလည်လည် ခံခဲ့ကြရ

သည်။ ဤကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ၌လည်း (ပင်လယ်ထဲတွင် လှေတစ်စင်းနှင့် မျောပါနေသည်ထက်) အနည်းငယ်မျှသာ အပြောင်းအလဲဖြစ်ခဲ့သည်။

အစားအစာနှင့်ရေကို ဝင်လင်လင် စားသောက်နိုင်ခြင်းနှင့် ကျွန်းမြေပေါ်တွင် လွတ်လပ်စွာဖြင့် သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်ခြင်းသာလျှင် တိုးတက်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ချောက်ချားမှုသည် သူတို့၏ရင်ထဲသို့ အလိုအလျောက် တိုးဝင်လာသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့စိုးရိမ်မကင်း သံသယဖြစ်မှုကို ရေရေ ရာရာ ခိုင်ခိုင်မာမာနှင့် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြုနိုင်သော်လည်း မုန်းဆီမှု ဖြင့်သာ သံသယဖြစ်နေကြရသည်။

သူတို့သည် အခြားညီအစ်ကိုအရင်းအခြာများထက်ပို၍ရင်းနှီးသော အမြှာညီနောင်ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်းပေါ်တွင် တွေ့ရမည့် အန္တရာယ်မှန်သမျှကို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကျောချင်းကပ်လျက် အသက်ပေးတိုက်ခိုက်ကြရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပြီးဖြစ်သည်။

“ဟော . . . ကြားတယ် မဟုတ်လား အစ်ကို”
ကျော်မင်းခက်က တီးတိုးလေသံဖြင့် သတိပေးသည်။
သူတို့၏လက်ျာဘက် မလှမ်းမကမ်းရှိ ရှုနွယ်များထဲမှ သစ်

ရွက်၊ သစ်ခက်ချင်း ပွတ်တိုက်သံလိုလို တစ်စုံတစ်ယောက်၏ တိုးဝင် ဖြတ်သန်းမှုကြောင့် လှုပ်ရှားသံဖြစ်ပေါ်လာသလိုလို ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့အသံများကို တစ်ချက် တစ်ချက် ကြားနေရသည်။

ထူးခြားသောအချက်တစ်ခုမှာ ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် ထီးထီးမားမားဖြင့် ကုန်းမြင့်ကျောက်သားမြေပြင်ပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်ပါလျက် လေငြိမ်နေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် လေတဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေရမည့်နေရာမျိုးတွင် လေငြိမ်နေသည်မှာ မိုးကောင်းကင်မှ နေရောင်ခြည်၏ အပူရှိန် လွန်ကဲမှုကြောင့်များ ဖြစ်လေမလား ဟူ၍ သံသယဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်။

သူတို့နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သိပ်သည်းထူထပ်သော ချုံပုတ်များထဲမှ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ထွက်နေသော မြင့်မား၍ လုံးပတ်အားဖြင့် ကြုံလိုသွယ်လျသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်တည်း ထူးထူးခြားခြား ယိမ်းညွှတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုကျွန်းပေါ်တွင် သူတို့ညီအစ်ကိုမှတစ်ပါး အခြားဖြစ်နိုင်ခြေရှိသူမှာ ဆံပင်ရှည်နှင့်လူကြီးပင်။ နောက်တစ်ဦးဖြစ်နိုင်သူမှာ ကိုမင်းဒင်။ သို့ရာတွင် ကိုမင်းဒင်ကို အသက်ရှင်နေသည်ဟူ၍ ကျိုးသေမပြောနိုင်။ ထိုနည်းတူ သေသွားပြီဟုလည်း ယတိပြတ် ပြော၍မရသော

အခြေအနေမျိုးဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူတို့ညီအစ်ကိုအား ဧချောင်းမြောင်း၍ နောက်ယောင်ခံလိုက်နေသည်ဆိုလျှင် ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်လူကြီးမှအပ တခြားလူ မဖြစ်နိုင်ဟူ၍သာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ဇော်မင်းထက်က လက်ဦးမှုအရယူလျက် သူ့လက်တွင်းရှိ ဝိုင်တူးတူးပြောင်းရှည်သေနတ်ကို ထိုးချိန်လျက် ယိမ်းနွဲ့နေသော သစ်ပင်ရှိရာသို့ ခြေသံလှုပ်ဖြင့် ဦးတည်လျှောက်ခဲ့သည်။ ညီကလည်း သူနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်လျက် လိုက်ပါလာသည်။

မျှပတ်ကြားမှ သေနတ်ပြောင်းထိုးသွင်းလျက် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေသော သစ်ပင်ရှိရာသို့ ချိန်လိုက်သည်။ ထိုအခါ နွားပေါက်အရွယ် အစားမျှရှိသော ဆတ်တစ်ကောင်သည် သူ၏နံစောင်းဖြင့် ပင်စည်ကို ပွတ်တိုက်လျက် အယားဖြေနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

မျှပတ်ကြားမှ တိုးထွက်လာသော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သော ဆတ်ကြီးက အသည်းအသန် ခြေကန်သုတ်၍ထွက်ပြေးသွားသည်။

“ဒီလိုမှန်းသိရင် ညီရဲ့ ငှားလေးစာမိသွားနိုင်တာပေါ့”

ကျော်မင်းခက်က အားမလို အားမရ ညည်းတွားလိုက်သည်။ ထိုဆတ်ကြီးကိုသာ အသေရလျှင် သူတို့ညီအစ်ကိုအတွက် ရက်သတ္တတစ်ပတ်စာ ရိက္ခာဖူးလုံနိုင်ကြောင်း စဉ်းစားမိလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“မပစ်မိတာ ပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ။ အကုသိုလ်နည်းတာပေါ့။ သားကောင်များများရတဲ့ မုဆိုးနဲ့ ငါးများများပါအောင် ကွန်ဆွဲနိုင်တဲ့ တံငါသည်တွေဟာ အကုသိုလ်အကျိုးပေးတာပဲလို့ သဘောထားလိုက်ရင် ညီ စိတ်သက်သာရာ ရနိုင်တာပေါ့”

ဇော်မင်းထက်က နှစ်သိမ့်စကား ပြောလိုက်သည်။

စုစုပေါင်း တစ်နာရီကျော်ကျော်မျှ ဆက်လျှောက်ခဲ့သောအခါ တစ်စ တစ်စ ကုန်းမြေမြင့်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြရသည်။ ကုန်းမြင့်သည် ဝကတိ မာကြောနေသည်။ ထိုကုန်းမြင့်ထိပ်မှ ကျွန်းပတ်ပတ်လည်ကို လှမ်းကြည့်နိုင်သည်။

“ဟိုး . . . ရှေ့ဘက်က တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဝေတီပျက်တစ်ဆူ နဲ့တူတယ်နော် အစ်ကို”

ကျော်မင်းခက်က လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍ ပြောလိုက်သည်။

အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် အဝေးမြင်ကွင်းတွင် မြင်လိုက်ရသည် မှာ စေတီပျက်နှင့်ပင်မတူတော့ပါချေ။ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ထီးထီးမားမား တစ်ခုတည်း သီးသန့်ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်နေသည်။ သို့ရာတွင် ခွဲခြား၍မရနိုင်။

ထို့ကြောင့် ဇော်မင်းထက်က ကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် အသင့်ရှိ နေသော မှန်ပြောင်းကို ဆွဲထုတ်၍ သေချာသဲကွဲစွာ ချိန်ကြည့်လိုက်သည်။ အကယ်၍ စေတီပျက်ဖြစ်နေလျှင်လည်း ထီးထော်နှင့်ငှက်ပျောဖူးတို့သာမက ဖောင်းရစ်များပါ ပြိုကျပျက်စီးနေသောကြောင့် စေတီပုံသဏ္ဍာန်ပင် မပေါ်တော့ပါချေ။ လူတစ်ရပ်စာမျှသာမြင့်သော ဘုရားငုတ်ဘုံကြီးဖြစ်နေသောကြောင့် မြင်ရသည်မှာပင် စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်မိသည်။

“တို့အိပ်မက်ထဲမှာတွေ့ရတဲ့ စေတီက ဒါထက်ပိုပြီးစေတီပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ပီပီပြင်ပြင် မြင်ခဲ့ရသေးတယ်။ အခု မြင်ရတာက အင်မတန် ကွာကျပြီး အုတ်ရိုးခေတ္တ တစ်ခုပေါ်တစ်ခု ထပ်ထားသလိုမျိုးဆိုတော့ ကြည့်ရတာ ရင်ထဲမှာ မချိုမဆန်ဝေဒနာတစ်ခု ခံစားမိတယ်။ ရော့ ... ညီ သေချာကြည့်လိုက်ပါဦး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျော်မင်းခက်အား မှန်ပြောင်းလှမ်းစေ

လိုက်သည်။

ကျော်မင်းခက်က အချိန်ယူ၍ သေချာစွာ စေ့စပ်စွာ ကြည့်နေလျက်ဖြင့် ...

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို။ ညီအိပ်မက်ထဲမှာမြင်ခဲ့တဲ့ စေတီပျက်လေးအတိုင်းပါပဲ။ အစ်ကိုအိပ်မက်ထဲမှာတုန်းက စေတီပီပီသသမြင်ရတာက အခုလောက် ပြိုပျက်မနေခင်က ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ကျော်မင်းခက်က ပြေပြေလည်လည် ရှင်းပြသည်။

အခန်း (၁၆)

ကျော်မင်းခက်နှင့် ဇော်မင်းထက်တို့သည် ဇောဇောက အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရသော ကျောက်တောင်ကုန်းကြီးတစ်ခုပေါ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ တက်ခဲ့ကြသည်။ ကျောက်သားဖြင့် သဘာဝအတိုင်း ဖြစ် တည်နေသောကြောင့် မိုးဒဏ် လေဒဏ်များကို ခံရဖန်များသည်။

ထို့ကြောင့် ပကတိ ပြောင်ချောနေသည်။

ခွဲကိုင်တွယ်တက်စရာ အပင်များများစားစား မရှိပါချေ။ အလေ့ကျပေါက်ရောက်လျက်ရှိသည့် ဆင်ငိုမြက်ကဲ့သို့သော အပင်

အချို့သာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်ရန် ခရီးထက် ဝက်အရောက်တွင် သူတို့၏အထက်မှ သပိတ်လုံးခန့်အရွယ်အစားရှိ ကျောက်တုံးကြီးများ တစ်တုံးပြီးတစ်တုံး ကျလာသည်။ သူတို့က ရင်ဘတ် နှင့် တောင်ကုန်းနံရံကို ဖိကပ်ထား၍သာ အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ သည်။ ဇော်မင်းထက်က သေနတ်ပြောင်းကို အထက်သို့ထောင်၍ ပစ် လိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ မမြင်ရသောရန်သူက လက်လျှော့ရှောင်တိမ်း သွားတော့သည်။

ကျောက်တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသောအခါ နီးကပ်စွာ ဖူး လိုက်ရသော ပြို့ပျက်နေသည့်စေတီတော်သည် အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ဖြစ်နေသည်။

စေတီ၏ လက်ရှိအမြင့်မှာ ငါးပေခွဲမျှသာ။ လုံးပတ်တော်မှာ အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ် ပုဆိုးတစ်ပတ်သာသာမျှ ဖြစ်သည်။ သူတို့ ညီ အစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးသည် ဖောင်းရစ်များရှိရာမှစ၍ အထက်တစ်ပိုင်း လုံး ပြို့ပျက်နေသော စေတီငုတ်တိုကိုကြည့်ရင်း ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့ လွမ်း ဖောတာသရသည့် ခံစားမှုဝေဒနာကို နှစ်ယောက်စလုံး ခံစားနေကြရသည်။

ထို့ကြောင့် စေတီပျက်ကို ငေးမောကြည့်ရှုလျက် မျက်ရံညီ များ ပြည့်လျှမ်းသော မျက်ဝန်းအင်္ဂုဖြင့် ရိုသေကိုင်းရှိုင်းစွာ ပျပ်ဝပ်ရိုက်ရှိုး

လျက် လေးကြိမ်တိုင်တိုင် ဦးချကန်တော့လိုက်ကြသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ပွင့်တော်မူခဲ့ကြသော ကောက္ခသံ၊ ကောဏဂုံ၊ ကဿပ၊ ဂေါတမ ဟူသော ဘုရားလေးဆူအား ရည်စူးလျက် ကန်တော့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတိုင်မင်ကြဘဲနှင့် အလိုအလျောက် လက်ျာရစ်တစ်ပတ်ပတ်လျက် လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ စောစောက ရန်မူသူ၏အရိုင်းအယောင်မှ မဝေခွာပါချေ။ ထို့နောက် စေတီတော်၏ ပရိဝုဏ်အတွင်း၌ အရွက်အသီးမရှိ ရိုးတံကျဲကျဲနှင့် သစ်ခြောက်ပင်ကြီး၏အမြစ်ဆုံပေါ်တွင် အိတ်ဖျားချ၍ ကျောမီလျက် လဲလျောင်းလိုက်ကြသည်။

ထိုအခါကျမှ . . .

“ညီတို့ကို စေတီရှိရာမရောက်အောင် အပေါ်က ကျောက်တုံးတွေနဲ့ ပစ်ချတာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။ အစ်ကို ခန့်မှန်းလို့ရသလား။”

ကျော်မင်းခက်က ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုထင်တာက တကယ်လို့ ဆံ့ရှည်လူကြီးနဲ့ ကိုမင်းဒင်ပဲ ဒီကျွန်းပေါ်မှာရှိနေတာဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်မယ်လို့ ထင်တယ်”

ဇော်မင်းထက်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကိုမင်းဒင်က ဘာကြောင့် ညီတို့ကို အဲဒီလိုအန္တရာယ် ပေးစရာအကြောင်းရှိမှာလဲ အစ်ကို”

ကျော်မင်းခက်က ပြန်မေးသည်။

“ညီတို့ အစ်ကို မပြောရသေးတဲ့အကြောင်းတစ်ခု ရှိတယ်” ဟူ၍ အစချီကာ . . .

“ကိုမင်းဒင်ဟာ ဝါးဖမ်းသင်္ဘောပေါ်မှာတုန်းက ကိုမင်းဒင် မဟုတ်တော့ဘူး။ အသက်ကယ်လှေပေါ်မှာ အစာငတ်ရေငတ်ဖြစ်နေချိန်မှာ သူ့ရဲ့ဝေဝစုဖြစ်တဲ့ ရိက္ခာခြောက်နဲ့ ရေကို အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက် စားသောက်ဖို့ ခွဲပေးခဲ့တာ ညီ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

ဇော်မင်းထက်၏အမေးကို ညီဖြစ်သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အဲဒီအချိန်ကတည်းက ကိုမင်းဒင်ဟာ အစ်ကိုတို့စားသောက်ကြတဲ့ အစာရေစာကို မမက်မောတော့ဘူး။ ဇင်ဇော်တစ်ကောင်ရဲ့ခွေးနဲ့ ဒမ်းမိတဲ့ငါးတွေရဲ့ခွေးတို့ကို ပိုပြီး နှစ်သက်ခဲ့တယ်”

ဇော်မင်းထက်က သူ့စကားကို ရပ်၍ သူ့ညီကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ကျော်မင်းခက်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဖျက်လုံးဖြူး ဖျက်ဆန်ဖြူးလျက် အကြီးအကျယ် အံ့ဩနေသည်။

“ဒီအကြောင်းကို တခြားလူတစ်ယောက်ဆီက ကြားရတာ”

မင်းကြာ

ရင် ညီ လုံးဝမယ့်ဘူး။ အခုတော့ အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်ရဲ့ စကားဆို သာ ယုံလိုက်ရတာ။ ကိုမင်းဒင်က သာမန်အစားအစာထက် သားငါး ဓမ္မာရုံသွေးကို ပိုပြီး နှစ်သက်တယ်ဆိုတာ လုံးဝ ယုံကြည်စရာတောင် မကောင်းဘူး။

“ထားပါတော့ကွာ။ ကံ . . . ညီရေ ညနေစောင်းတော့မယ်။ တို့အတွက် ညစာအဖြစ် တစ်ခုခုစားရအောင် ဖန်တီးပေးတော့ကွာ။ ပင်ပန်းလွန်းလို့ ဆာလှပြီ။ အိပ်မက်ထဲက လိုက်ဂူကိုတော့ မနက်ကျမှ ပဲ ရှာကြစို့”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို။ ညီလည်း တစ်ခုခုချက်ပြုတ်ဖို့ စဉ်းစား နေတာ။ ဇီဟာဒီအပင်ကြီးမှာ ဘာအသီးအရွက်မှ မတွေ့ရပေမယ့် သစ်ကိုင်းခြောက်တွေကတော့ ထမင်းတစ်အိုး ရေဇွေးတစ်အိုးအတွက် အဆင်ပြေပါတယ်”

ကျော်မင်းခက်သည် သစ်ကိုင်းခြောက်များကို အနေတော် ချီး လျက် မီးဖွေးလိုက်သည်။ မကြာမီ မီးတောက်လာသောအခါ သတ္တုခွက် ကြီးထဲတွင် အသားခြောက်အချို့နှင့် ဆန်တစ်စလယ်နှင့်ရော၍ ပတ္တမြား အိတ်ထဲမှ ရေဖြင့်ရောကာ ကြိုလိုက်လေသည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ပွက်ပွက်ဆူလာသည်။ အသား

ပဟူကု ဒီပါ

ခြောက် နူးမနူး စမ်းသပ်၍ နူးလာသောအခါ ဆားအနည်းငယ်ခတ်၍ ကြော်ရည်သုတ်သံခွက်တစ်ခွက်စီထဲသို့ ငွဲ့ထည့်လိုက်လေသည်။

“မင်း ချက်လိုက်တဲ့ အသားဆန်ပြုတ်က စားလို့တော့ အကောင်းသားပဲကွ။ ငိုညီလက်ရာ မဆိုးဘူး”

ဇော်မင်းထက်က မြည်းစမ်းကြည့်၍ ချီးကျူးလိုက်သည်။

ထိုနောက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် အစာအာဟာရဖြင့် ဝမ်းဗိုက်ကို ဖြည့်တင်းပြီးနောက် ရိုးတံကျဲကျဲ သစ်ခြောက်ပင်အောက် တွင် ပက်လက်လှန်၍ လဲလျောင်းလိုက်ကြသည်။ သူတို့၏မျက်နှာမှ ရာ အထက်မိုးကောင်းကင်တွင် ရောင်နီများ ပျောက်ကွယ်ကာ အမှောင် ဇာပဝါးပါး လွှမ်းမိုးလိုက်သည်။

မကြာမီ အရှေ့မိုးကောင်းကင်မှ ငွေလရောင်ခြည်ဖြင့် ပဝင်း သော လမင်းသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အထက်သို့ မြင့်တက်လာလေပြီ။ ထိုသို့ လထွက်ချိန်တွင် သူတို့ရှိနေကြသော ကျော့အိတ်တောင်ကုန်း၏ အောက်ခြေရှိ သစ်တောအုပ်အတွင်းမှ ဝံ့မှလွတ်ကောင်၏ ဆွဲဆွဲငင် ငင် အူသံကို သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ်ရာ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဖြစ်သောကြောင့် ပင်လယ်လေသည် တောအုပ်ကို ဖြတ်သန်း၍ သူတို့ ညီအစ်ကိုရှိရာတောင်ကုန်းထက်သို့ ရောက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် တသုန်သုန် ပင့်၍တိုက်ခတ်နေသောကြောင့် သူ ဝတ်ဆင်ထားသော ရှမ်းဘောင်းဘီပွေ့ကြီးက တဖြုတ်ဖြုတ် လှုပ်ရှားနေသည်။

အနည်းငယ်အေးလာသဖြင့် ပင်နီတိုက်ခုံရင်ဘတ်ကို ဆွဲစေ့၍ ကြယ်သီးတစ်လိုက်မိသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် မမျှော်လင့်သော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကျော်မင်းခက်သည် သူ ကြားလိုက်ရသောအသံကို သူ့ဘာသာပင် မယုံချင်။ ဤကဲ့သို့ ပင်လယ်ပြင်တစ်နေရာရှိ လူနေအိမ်ခြေကင်းမဲ့သော ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်၌ တိတ်ဆိတ်သော အကာလ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ဖြစ်သောကြောင့် . . .

ရှုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသောအသံကို မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆလိုက်သည်။ သူ နားကြားလွှဲခြင်းဖြစ်လိမ့်မည် ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေသောလေသံကို သီချင်းသံ ဟူ၍ အမှတ်မှားခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်ဟု သဘောထားလိုက်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ . . .

ကျော်မင်းခက်သည် သီချင်းသံကြားလိုက်မိသည်ဟူ၍ ထင်မိသော ကျောက်တောင်ကုန်း၏ အစွန်အဖျားသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်သွားမိသည်။ မဖြစ်နိုင် ဟူ၍ ဦးနှောက်က ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း လူပျိုလူရွယ်တစ်ဦး၏နည်းသား စိတ်ကူးယဉ်မှုသဘောမျိုးဖြင့် . . .

“အမှန်တကယ် ကြားခြင်းများ ဖြစ်လေမလား”

ကျော်မင်းခက်က သံသယအတွေ့ဖြင့် နားစွင့်နေသည်။

“ညတစ်ည လသာသာ၊ ချမ်းအေးတဲ့အချိန်အခါ၊ တစ်ကိုယ်တည်းသာ ဖြေမရှင်ပါ။ အဖော်ကင်းမဲ့နေသူပါ။ ကြင်နာမယ့်သူကို မျှော်မှန်းတမ်းတနေမိတာ”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် သီချင်းသံထွက်ပေါ်လာရာနေရာက ဝေးလွန်းသောကြောင့် သဲ့သဲ့မျှ ကြားခြင်းဖြစ်သော်လည်း သီချင်းစာသားများကို ဝီဝီပြင်ပြင် ကြားနေရသည်။ သီဆိုသူ သီချင်းရှင်မှာ မိန်းမငယ်တစ်ဦးဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုမိန်းမပျို၏ အသံသည် ကရုဏာသက်ဖွယ်၊ ကြေကွဲစရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ခံစားနေပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် မိန်းမပျို၏ သီချင်းစာသားထဲတွင် ပါဝင်ဖော်ပြထားသည့်ပမာ ကြားနေရသည်။

မိန်းမပျို၏သီချင်းစာသားမှာ လက်ရှိဖြစ်တည်နေသော အချိန်

ကာလအတိုင်း လသာသောညနှင့် ချမ်းအေးသော အချိန်အခါကို ထပ်
တူထပ်မျှ ဖော်ပြထားသည်။ ထိုကဲ့သို့သော အချိန်ကာလတွင် မိန်းမပျို
နည်းတူ မိမိသည်လည်း တစ်ကိုယ်တည်း အဖော်မဲ့သူပမာ ကျော်မင်း
ခက်က ခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် သူ၏နောက်ကျောဘက် မလှမ်းမကင်း
တွင် နှစ်ဦးကွဲစွာ အိပ်မောကျနေသော အစ်ကို ဇော်မင်းထက်ကိုပင်
တအိပ်အားဖြင့် မေ့လျော့နေသည်။ ကျော်မင်းခက်သည် ကျောင်းသား
ဘဝတွင် ဓာကိုသာ ဖိဖိစီးစီး ကြိုးစားခဲ့သူ။ ထိုအချိန်က သူ၏ပတ်ဝန်း
ကျင် စာသင်ခန်း၌ဖြစ်စေ၊ ကျောင်းပရိဝုဏ် အတွင်းအပြင်တွင်ဖြစ်စေ
တွေ့ကြုံဆက်ဆံရသော အမျိုးသမီးများကို ရင်းရင်းနှီးနှီး စွဲစွဲလမ်းလမ်း
မဖြစ်ခဲ့ပါချေ။

ကြံကြိုက်၍ ဆက်ဆံရသော အမျိုးသမီးများအပေါ်တွင်
ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား အချင်းချင်း သဘောမျိုး ထားလိုက်သည်။
အခြားမည်ခိုသော တွေ့လီကာလီစိတ်မျိုးမှ မရှိ။ ပကတိကင်းရှင်းသည်။

ကျောင်းတက်ချိန် ကျောင်းတက်၊ ကျောင်းဆင်းချိန် အဆောင်
ပြန် ဓာကျက်၊ ကျောင်းဝိတ်ရက်တိုင်း အိမ်ပြန်၊ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ချိန်ကျမှ
ကျောင်းပြန်၊ ကျောင်းသားအချင်းချင်းသာ အပေါင်းအသင်းထားသည်။

ထိုကဲ့သို့သော ကျောင်းနေဖက် အဆောင်တွင် အတူနေ
အပေါင်းအသင်းများထဲတွင် သူထက် တစ်နှစ်ခန့်အသက်ကြီးသော
ကိုမင်းဒင်နှင့်သာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းသင်းခဲ့မိသည်။ ကျောင်းပြီးသော
အခါ ကိုမင်းဒင်၏မြို့သို့ အလည်အပတ် လိုက်သွားဖူးသည်။

ယခုအချိန်တွင် သူ့ရောက်ရှိနေသော ကျွန်းတစ်ကျွန်း၏ ပတ်
ဝန်းကျင်နေရာဒေသကြောင့်ဖြစ်စေ သန်းခေါင်ယံအချိန်ကာလ၏ တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုနှင့် ကြည်နူးဖွယ်ရာ ငွေလရောင်ရွန်းပြသော ညတစ်ည
၏ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့်ဖြစ်စေ။

သာယာနာပျော်ဖွယ်၊ ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ် ညှို့ဓာတ်ပါသော
သီချင်းသံ၏ ဆွဲငင်မှုကြောင့်ဖြစ်စေ ကျော်မင်းခက်၏ စိတ်နေသဘော
ထားသည် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ယာယီပြောင်းလဲခဲ့ရလေသည်။

ပစ္စက္ခကာလတွင် ကျော်မင်းခက်သည် သူ၏ခြေလှမ်းများ
သယ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါနေရသည်။ သူရင်ထဲတွင် ပြင်းပြသောဆန္ဒ
ဘစ်ခုသာရှိနေသည်။ ထိုဆန္ဒမှလွဲ၍ အခြား ဘာမှမရှိ။

ထိုဆန္ဒသည် သီချင်းရှင် မိန်းမပျိုကို တွေ့မြင်လိုခြင်းသာ
ဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့် ထိုမိန်းမပျိုကို တွေ့ချင်မြင်ချင်သည် ဟူ၍ လုံးဝ မစဉ်းစား။

မိန်းမပျိုနှင့် တွေ့လျှင် ဘာဖြစ်မလဲ သူ ကြိုတင် မသိ။ သူ၏ ခြေလှမ်းများသည် သီချင်းသံကြားရာ အရပ်မျက်နှာသို့ ရွေ့လျားနေသည်။ စေတီပျက်ကလေးရှိရာ ကျောက်တောင်ကုန်း၊ စေတီ ခြေရင်း၌ အိပ်မောကျနေသော အစ်ကိုဖြစ်သူ ဖော်မင်းထက်သည် သူ နောက်တက်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

သီချင်းသံသည် တစ်စတစ်စ ဝိုဝို ကျယ်လောင်လာသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် သီချင်းရှင်ရှိရာ နေရာနှင့် နီးလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျော်မင်းခက်သည် အိပ်မက်ထဲတွင် လမ်းပျောက်နေသူ ပမာ။ သူ၏ခြေလှမ်းများက ရှေ့သို့သာ တိုးသွားနေသည်။ သူ့လျှောက်ခံ သော လမ်းတစ်လျှောက်၌ သစ်ပင်တို့၏ ပင်စည်များ။ သစ်ပင်များ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ၊ ချိုင့်ခွက်များသည် သဘာဝအတိုင်း တစ် နေရာမဟုတ် တစ်နေရာ ရှိနေတတ်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်မှာ ကျော်မင်းခက်အနေနှင့် သူသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မည်သည့်သစ်ပင်ကိုမှ ဝင်မတိုးမိ

မည်သည့် သစ်ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ ဖြစ်စေ လေ့တ် မတိုက်မိ၊ မည်သို့သော ချိုင့်ခွက်ထဲကိုမှ လုံးဝ မကျခဲ့။

“ညတစ်ည * * * လသာသာ၊ ချမ်းအေးတဲ့ အချိန်အခါ၊ တစ်ကိုယ်တည်းသာ ခြေမရွှင်ပါ၊ အဖော်ကင်းမဲ့နေသူပါ၊ ကြင်နာမယ့်သူ ကိုသာ မျှော်မှန်းတမ်းတနေမိတာ”

ကျော်မင်းခက်၏ နားထဲတွင် သီချင်းသံ၏အဆုံး၌ ရှိက်သံ သို့သို့ကိုပါ ကြားလိုက်မိသည်ဟု ထင်သည်။ ထိုနောက် သီချင်းသံ လုံးဝ ရပ်တန့်သွားသည်။ ရှိက်သံက စည်းဝါးကျကျ ဆက်လက်ထွက် ပေါ်နေသည်။

သီချင်းသံ အဆုံးသတ်သွားသော်လည်း ကျော်မင်းခက် ရောက်ရှိနေသော နေရာသည် သီချင်းဆိုနေသော မိန်းမပျိုနှင့် ဆယ် ဘိုက်မျှသာ ကွာလှမ်းသည်။ သူက ခြေကွဲဖွဖွနင်းကာ ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့ သွင်းကပ်သွားသည်။

မိန်းမပျိုသည် လရောင်ရွန်းမြဲသော ညတစ်ညတွင် ကျောက် တုံးတစ်တုံးပေါ်၌ ထိုင်လျက် ခြေတွဲလောင်းချထားသည်။

ကျော်မင်းခက်သည် မိန်းမပျိုနှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း နီးကပ်လာ ခဲ့ပြီ။

အခန်း (၁၈)

မိန်းမပျိုသည် ငွေလမင်းရှိရာသို့ မျက်နှာလေးကို မော့ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဇော်မင်းထက်သည် သူမ၏ မျက်နှာကို ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့် ဝင်းပစ္စာ မြင်နေရသည်။

သူသည် မိန်းမပျိုနှင့် ဆယ့်တစ်ပေမျှ နီးကပ်စွာ တည်ရှိနေသော သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်နောက်တွင် ရောက်ရှိနေသည်။ ထိုမျှလောက်သော အကွာအဝေးတွင် ရွှန်းမြဲသော ငွေလရောင်ခြည်သည် မိန်းမပျို၏မျက်နှာကို မီးမောင်းထိုးထားသည့်ပမာ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့သူသွား။

ဝင်းမွတ်သန်စင်သော အသားအရေ၏ ကြည်လင်တောက်ပမှု ပြေစင်သော နဖူးပြင်နှင့် မျက်ရုံးနက်နက်၊ မျက်ရည်များပြည့်လှုံနေသော မျက်လုံးလက်လက်၊ မျက်ခဲတောင်သွယ်၊ ကော့ရွှန်းသော ပေါ်လွင်သောနှာတံ၊ ပုံပန်းကျနသည့် နားရွက်နှင့်၊ လှပသော နှုတ်ခမ်းသား အိအိထွေးထွေး၊ ပြည့်တင်းသော မေးစေ့၊ ကြော့ရှင်းသည့် လည်တိုင် စသည်တို့ကို ကျော်မင်းခက်က မျက်တောင်မခတ် တစ်စုံစီမိမ့်ကြည့်လျက် ပီတိဟုန် ဝဲစလုတ်တွင် နစ်မြုပ်နေသည်။

မိန်းမပျို၏ ဘေးတိုက်အနေအထားကကို အားမရ၊ မတင်းဘိမ်းစွာကြည့်နေရသော ကျော်မင်းခက်သည် သစ်ပင်အကွယ်မှ ထွက်၍ ရေသို့ တစ်လှမ်းတိုး၍ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူ၏ အမြင်အာရုံတစ်ခုလုံးက မိန်းမပျိုထံသို့သာ လုံးလုံးလျားလျား ရောက်ရှိနေသောကြောင့် သစ်ပင်ခြေရင်းရှိ သစ်ကိုင်းခြောက် သွယ်သွယ်လျှလျ တစ်ချောင်းကို အမှတ်မထင် နင်းလိုက်မိသည်။

ဖြောက်ခနဲ မြည်သောအသံသည် အလွန်တရာ မကျယ်လောင်ပါချေ။ သို့ရာတွင် တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်သန်းခေါင်ယံကို လွန်မြောက်ခါစ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိန်းမပျိုက ကျော်မင်းခက်ဘက်သို့ နှုတ်ပျာသလဲ လှမ်းကြည့်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ အကြည့်ချင်း ဆုံလိုက်ရသော ကျော်မင်း
ခက်အဖို့ အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိသည်။ ထို့နည်းတူ မိန်းမပျို
သည်လည်း လှိုက်ဖိုမောစွာဖြင့် ရှေ့ရင်ကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိကာ၊
ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို မပွင့်တပွင့် ဟလိုက်ရာမှ၊ ဆက်လက်၍
လည်ချောင်းထဲမှ အသံထွက်နိုင်မိ ကျော်မင်းခက်က ရှေ့သို့ သွက်
လက်စွာ လှမ်းလိုက်ပြီးလျှင် မိန်းမပျို၏ နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖဝါးဖြင့်ဖိကာ
ပိတ်ဆို့လိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တီးတိုးလေသံဖြင့် . . .

“ကျွန်တော် လူဆိုးမဟုတ်ပါဘူးချာ။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်
အချိန်မှာ ထူးထူးခြားခြား ခင်ဗျား သီချင်းဆိုသံကို ကြားလိုက်ရလို့ နား
ထောင်ရင်း ဒီနားရောက်လာတာပါ။ ခင်ဗျား မျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်
တွေကို မြင်ရတာနဲ့ စိတ်ထိခိုက်မိတယ်။ ဘာများ ကူညီရမလဲ မေးမလို့
ရှေ့တိုးလိုက်မိတာပါ”

ကျော်မင်းခက်က ဆက်တိုက် ပြော၍ တောင်းပန်နေသည်။

မိန်းမပျိုက သူ့လက်ဖဝါးကို အတင်းဆွဲဖယ်ရန် ကြိုးစားလျက်

“ကူညီပေးမယ့်လူက ပါးစပ်နဲ့ နှာခေါင်းကို ပိတ်ထားလိုက်
တော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အသက်ရှူရမလဲ။ မွန်းကြပ်လှပြီ။ ရှင်

လက်တွေကို ဖယ်ပေးစမ်းပါ”

မိန်းမပျိုသည် စကားသံ တလုံးတထွေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
ထိုအခါကျမှ ကျော်မင်းခက်က သူ့လက်ကို မိန်းမပျို၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ
ဖယ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အလန့်တကြား အော်လိုက်ရင် ပြဿနာတက်မှာ
ပိုးလို့။ ရုတ်တရက် အသံထွက်အောင် ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်တာပါချာ။
ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

ကျော်မင်းခက်က ဆက်လက် ရှင်းပြသည်။

မိန်းမပျိုက စူးစူးရှရှ တစ်ချက်ကြည့်၍ အကဲခတ်သည်။ ကျော်
မင်းခက်နှင့်သူမ တစ်ဧကမျှသာ တွေ့လိုက်ရသော်လည်း ထိုသူသည်
အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားနေသူ လူဆိုးလူကြမ်းတစ်ယောက် မဟုတ်
ကြောင်း အကဲဖြတ်နိုင်သည်။

အကယ်၍သာ လူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဤမျှ ရှည်
လျားစွာ ကြီးကြီးစားစား ရှင်းပြနေမည်မဟုတ်ပါချေ။ ယခုလောက်ဆို
လျှင် သူမကို တစ်စုံတစ်ရာ နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုလုပ်ရန် ကြိုးစားနေ
လောက်ပြီ။ ထို့ကြောင့် မိန်းမပျိုက ဖြည်းညင်းစွာ ထလိုက်သည်။

“ရှင် လူဆိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်

လူကောင်းဖြစ်စေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုချက်ချင်း ဒီနေရာက ထွက်သွား
စမ်းပါရင်။ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားတာဟာ ရှင့်အတွက် အန္တရာယ်ကင်းပါ
လိမ့်မယ်။ ဒီနေရာဟာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ကောင်းကျိုးပေးမယ့် နေရာ
မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

မိန်းမပျိုသည် အလောသုံးဆယ် နှင်လွှတ်နေသည်။

“ဒါဆိုရင် မင်းအတွက်လည်း ကောင်းကျိုးမပေးတဲ့ နေရာ
ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ဆက်နေဦးမှာလဲဗျာ။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါ။
အခုအချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့
သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်ပါပြီ။ ကဲ . . . လာ . . . လာ . . . အမြန်ဆုံး သွားကြ
ရအောင်။ နောက်တော့မှ ခင်ဗျားရဲ့ပြဿနာကို သေချာရှင်းပြပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျော်မင်းခက်က မိန်းမပျို၏ လက်ကို
ဆွဲကိုင်၍ အလျင်အမြန် ခေါ်သွားရန် ရည်ရွယ်လိုက်သည်။

မိန်းမပျို၏မျက်နှာပေါ်တွင် ငြင်းဆန်မည့် အရိပ်အယောင်ကိုမျှ
မတွေ့ရပါချေ။

သို့ရာတွင် ကျော်မင်းခက်၏ နောက်ကျောဘက်မှ တစ်စုံတစ်
ယောက်၏ ဟားတိုက်ရယ်မောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

မိန်းမပျို၏မျက်နှာက အကြီးအကျယ် ဖိုးရိမ်မကင်းဖြစ်သွားသည်။

ကျော်မင်းခက်က နောက်ကျောဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် နောက်ကျောဘက်သို့
တစ်ပတ်ပြည့်အောင် မလှည့်နိုင်မိ မာကျောသောအရာဝတ္ထု တစ်ခုက
ကျော်မင်းခက်၏ နောက်စေ့ပေါ်သို့ ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်လာသည်။

ကျော်မင်းခက်၏ ဦးခေါင်းထဲသို့ အနက်ရောင် တိမ်တိုက်ကြီး
တစ်ခု တိုးဝင်လိုက်သည့်ပမာ လုံးလုံးလျားလျား မှောင်အတိကျသွား
သည်။ သူ၏ ခူးနှစ်ဖက်သည် ရာဘာဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့်အလား
ပျော့ရွေကျသွားလေတော့သည်။

ကျော်မင်းခက် နောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရသည့် အသံမှာ . . .
“အမလေး . . . သူသေပါပြီရှင်”

ဟူ၍ သူ့အတွက် အလန့်တကြား စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်
သော မိန်းမပျို၏ အသံပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် သူ့ဘာမှ မမြင်၊ မကြား မသိပါတော့ချေ။
အသိစိတ်သည် ကျော်မင်းခက်ထံမှ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

အခန်း (၁၉)

ဇော်မင်းထက်သည် အရှက်တက်ချိန်တွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာလေသည်။

အိပ်ရေးဝဝ အိပ်လိုက်ရသောကြောင့် အားအင်ပြည့်ဖြိုး၍ စိတ်တဝင် လန်းဆန်းလာသည်။ မိုးကောင်းကင် တစ်ခုလုံးတွင် ရောင်နီ ပျံ့လာလေပြီ။

ထိုကဲ့သို့သော အရှက်တက်ချိန်၏ မိုးကောင်းကင် ရှုခင်းကို အသက်ကယ်လှေတစ်စင်းနှင့် ပင်လယ်ကြောတွင် မြောနေစဉ်က နေ့စဉ်

နှင့်အမျှ တွေ့ခဲ့ရဖူးပေါင်းများလေပြီ။ သို့ရာတွင် ခံစားမှုချင်း မတူပါလေ။

ကမ်းမမြင်၊ လမ်းမမြင် ပင်လယ်ရေပြင်နှင့် မိုးကောင်းကင်ကိုသာ အဆုံးအစမရှိ တွေ့မြင်နေရသဖြင့် တစ်နေ့တခြား စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့ရသော အရှက်တက်ချိန်များသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ယခု အရှက်တက်ချိန်သည် မိမိတို့ ညီအစ်ကို၏ အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ခဲ့ရသော ပြုပျက်နေသည့် စေတီလေးနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ရောက်ရှိနေကြသော ကျောက်တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ချမ်းသာ တက်ကြွနေသော အရှက်ဦး ဖြစ်သည်။

ဇော်မင်းထက်သည် တစ်ညလုံး အိပ်ပျော်ခဲ့ရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးရှိအကြောများ ညောင်းညာနေသဖြင့် လဲလျောင်းနေရာမှ ထလိုက်ပြီးနောက်၊ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ဆွန်တန်းလျက် တစ်မျိုး၊ ခါးကုန်း ခါးမတ်၍ တစ်ဖုံ၊ ခြေလတ်များကို လှုပ်ရှားခြင်း တစ်သွယ် အညောင်းပြေသည်။ ထို့နောက် လတ်ဆတ်သောလေကို အရောင်တွင်းသို့ ရောက်သည့်တိုင် တဝကြီးရှူသည်။

ထို့နောက် ညဉ့်ဦးယံအချိန်က သူနှင့်အတူ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် အိပ်စက်ခဲ့သော ညီဖြစ်သူ ကျော်မင်းခက်ကို မတွေ့ရသော်လည်း ပုပင်ကြောင့်ကြ မဖြစ်မိပါချေ။

ကျော်မင်းခက်သည် သူ့ထက်စော၍ နိုးသောကြောင့် အိပ်ရာ မျှ ထကာ တပိုတပါး သွားခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။ ဤကျောက်တောင် ကျန်းပေါ်တွင် ပူဇော်ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူသော စေတီမြတ် တစ်ဆူ (ပြိုပျက်သည်ဖြစ်စေ၊ အကောင်ပကတိ ရှိသည်ဖြစ်စေ) တည်ထား သည့် မြင့်မြတ်သောနေရာဖြစ်သည့် အလျောက် . . .

တောင်ကုန်းအောက်ခြေသို့ သွားရောက်၍ အလေး၊ အဖေ့ စွန့်နေခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောထားလိုက်သည်။ မကြာမီ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်တွက်ဆထားလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဇော်မင်းထက်သည် ရေအိတ်အတွင်းမှ ရေ အနည်းငယ်ဖြင့် မျက်နှာသစ် ပလုတ်ကျင်းပြီးနောက် စေတီဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်လေသည်။

ဇော်မင်းထက်သည် ဘုရားဝတ်ပြုပြီးနောက်၊ ကြည်လင် လန်းဆန်းသော စိတ်ဘဝင်ဖြင့် အာနာပါနု ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဆက်လက် ထိုင်လိုက်သည်။ စုစုပေါင်း နာရီဝက်မျှ ကြာသွားသောအခါ သူ၏ ရင်ထဲ

သို့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမ္မာတစ်ခု အလိုအလျောက် တိုးဝင်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ညီ . . . ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ဟူသော မေးခွန်းများသည် သူ့ဦးနှောက်တွင်းဝယ် ထင်ကာ တလဲလဲ စိုးရိမ်နေသော မေးခွန်းများ ဖြစ်လာသည်။ ထိုမေးခွန်း၏ အဖြေ ကို သူ သေချာမသိနိုင်ပါချေ။

ဇော်မင်းထက်သည် သူ့ညီ ကျော်မင်းခက်အဖို့ တစ်စုံတစ်ခု သော အန္တရာယ်နှင့်တွေ့နေပြီလား ဟူသော သံသယဖြင့် ကျောက် တောင်ကုန်းပေါ်တွင် တစ်ပတ်ပတ်လျက် ခပ်လှမ်းလှမ်းသစ် တောအုပ် ရှိရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သစ်တောအုပ်တွင်းမှ ငှက်ကျေးသာရကာတို့၏ အသံများကို ကြားစပြုနေလေပြီ။ နေ့သစ်တစ်ခု၏ အလင်းရောင်ဖြစ်ပေါ် လာမှုကို ကြိုဆိုကြသော ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်သံများနှင့် အလားသဏ္ဍာန်တူသည်။

သို့ရာတွင် ဇော်မင်းထက်သည် မပျော်နိုင်ပါချေ။

သူ့ရင်ထဲတွင် မွန်းကြပ်သော ဝေဒနာတစ်ခု ခံစားနေမိသည်။

အကယ်၍ ထိုခံစားမှုသည် သူ့ထံတွင် စတင်ဖြစ်ပေါ်ခြင်းမျိုး

မဟုတ်ဘဲ အမှာညီအစ်ကိုချင်း၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုအရ ဖြစ်ခဲ့သော်၊ ယခုအချိန်တွင် ကျော်မင်းခက် ဘေးအန္တရာယ်နှင့် တွေ့နေပြီဟူ၍ ယတိပြတ် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်ရုံသာ ရှိသည်။

လောလောဆယ် သူတို့ညီအစ်ကို သယ်လာခဲ့သော ပစ္စည်းအိတ်များကို စုဝိုထားသောနေရာတွင် မိမိ၏ ပွိုင့်တူးတူး ပြောင်းရှည်နှင့် ကျည်များ ရှိနေသည်။ ထိုနည်းတူ ကျော်မင်းခက်၏ လက်နက်ဖြစ်သော ဒူးလေးနှင့်မြားဘူး ရှိနေသေးသည်။ အမဲလိုက်စားမြောင်နှစ်လက်လည်း ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် ညီထံတွင် မည်သည့် လက်နက်မှ ပါမသွားကြောင်း သိသာထင်ရှားသည်။ သာမန်အားဖြင့် အိပ်ရာမှ ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် အဘယ့်ကြောင့် မည်သည့်နေရာသို့ သွားမည်ဆိုခြင်းကို မိမိအား မပြောခဲ့ခြင်းမှာ အစဉ်းစားရခက်နေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အနိင့်အထက် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားခြင်း ခံနေရသောအဖြစ်မျိုးကို ဇော်မင်းထက် ခံစားနေမိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ . . . ညီဖြစ်သူကို ရှာဖွေကယ်ဆယ်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။ မည်သည့်နေရာသို့ သွားရမည်ကို ကြိုတင်မသိနိုင်သော်လည်း မိမိတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် အကြီးအကျယ်

ဖြစ်ရင်တစ်ခုခု ကြံတွေ့ပါက TELEPATHY စိတ်အာရုံချင်း ဆက်သွယ်မှုအရ အလိုအလျောက် ညီရှိရာသို့ မြေဦးတည်မိလျက်သား ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်းရှိသည်။ ထိုကဲ့သို့သော ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် စိတ်အာရုံချင်း ဆက်သွယ်မှု ဖြစ်ရပ်များစွာကို မိမိတို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက မကြာခင် ကြုံတွေ့ခဲ့ကြဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် အလေ့အကျင့် ရရှိခဲ့ပေါင်း များလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ဇော်မင်းထက်သည် ဓားမြှောင်တစ်လက်၊ ပွိုင့်တူးတူးပြောင်းရှည်သေနတ်တစ်လက်၊ ကျည်ဘူးတစ်ဘူးနှင့် လောလောဆယ် စဉ်းစားမိသမျှ အသုံးဝင်မည့် ပစ္စည်းအချို့ကို ပတ္တုအိတ်တစ်အိတ်ဖြင့် စုပေါင်းပြုတ်သိပ်ထည့်၍ လွယ်လိုက်သည်။ ညီဖြစ်သူ၏ ဒူးလေးနှင့် မြားဘူးအပါအဝင် အခြားပစ္စည်းများကို စေတီတော်အနီးရှိ ရိုးတံကျဲကျဲ သစ်ခြောက်ပင် ခွကြားသို့ ထိုးတင်ထားလိုက်သည်။

“ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ တယ်သွားမလို့လဲဗျ”

ဟူသော အသံကို သူ၏ နောက်ကျောဘက်မှ ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဇော်မင်းထက် ရုတ်တရက် စိတ်လှုပ်ရှားသိားမိသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် လက်နက်အဆင်သင့်ရှိနေသောကြောင့် စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာ ထိန်းလျက် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏လက်ထဲရှိ ဝိုင်ဘူးတူး ပြောင်းရှည်
သေနတ်ပြောင်းဝသည် သူ့နောက်ကျောသက်သို့ ရောက်ရှိနေသလို
ထိုးချိန်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ . . . မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ မတော်တဆ ကျည်ဆန်တွေ ထွက်
သွားပါဦးမယ်”

လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကာလျက် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင်
ဖြင့် ပြောနေသူမှာ လွန်ခဲ့သောရက်က ပျောက်ဆုံးသွားသော ကိုမင်းဒင်
ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဇော်မင်းထက် အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွား
မိသည်။

သို့ရာတွင် သေနတ်ပြောင်းဝကို ထိုသူ၏ ရင်ဘတ်သို့ ထိုးချိန်
ထားခြင်းပင်။

“ခင်ဗျား လုံးဝ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ကိုမင်း
ဒင်။ ကျုပ်ညီကို ခေါ်သွားပြီး ဘယ်မှာချုပ်နှောင်ထားခဲ့သလဲ။ ခင်ဗျား
အကြံကို ကျုပ်မသိဘူးများ မှတ်နေသလား”

ဇော်မင်းထက်က ပြတ်သားတင်းမာစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဘာပြောတယ်။ ခင်ဗျားညီ ကျော်မင်းခက် မရှိတော့ဘူး
ဟုတ်လား။ သူ ဘယ်ရောက်သွားလဲ။ သူ့ကို ဘယ်သူခေါ်သွားတာလဲ။

ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ . . . ကျော်မင်းခက်က ခင်ဗျားနဲ့ အတူတူပဲ
မဟုတ်လား”

ကိုမင်းဒင်က မေးခွန်းများကို ဆက်တိုက်မေးလိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေသည်ကို သိသာ
ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့နေရသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ညီဖြစ်သူ ကျော်မင်းခက်
နှင့် ကိုမင်းဒင်သည် တက္ကသိုလ်တွင် တစ်တန်းတည်းအတူ စာသင်၊
အဆောင်၌လည်း တစ်ခန်းတည်း အတူအိပ်ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဇော်မင်းထက်သည် ထိုဖြစ်ရပ်ကို စဉ်းစားမိသော
အခါ ကိုမင်းဒင်အပေါ်၌ သံသယ ဖြစ်မှုက အတော်အတန် လျော့ပါး
သွားသည်။ သို့ရာတွင် လုံးလုံးလျားလျား စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်ခြင်း
မျိုး မဟုတ်ပါချေ။

“ကျုပ်နဲ့ ညက အတူတူ ဟောဒီသစ်ပင်အောက်မှာ အိပ်ကြ
ဘယ်။ ခရီးပန်းလာလို့ ကျုပ် တစ်ရေးမှ မနိုးဘူး။ နေအရုဏ်တက်ချိန်
မှာ နိုးလာတော့ ညှို့ကို မတွေ့ရဘူး။ တပိုတပါးသွားနေတယ်မှတ်လို့
တင့်နေတာ။ အခု နာရီဝက်ကျော်သွားပြီ။ ဒီအချိန်ထိ သွားစရာ
အကြောင်း မရှိဘူး။ ဘယ်သွားတာလဲ။ ဘယ်သူနဲ့ပါသွားတာလဲ စဉ်းစား
လို့မရဘူး။ ခင်ဗျားကို မြင်လိုက်ရတော့ ခင်ဗျား ခေါ်သွားတာဖြစ်မှာပဲလို့

ထင်လိုက်တာ”

“ဇော်မင်းထက်က ပြန်လည်ရှင်းပြနေရာမှ . . .

ရှုတ်တရက် ကိုမင်းဒင်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြန်လည်စဉ်းစားမိ

လိုက်သောကြောင့် . . .

“နေစမ်းပါဦး! . . . ခင်ဗျားက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရှုတ်တရက် ပျောက်ရင်းမလှ ပျောက်သွားရတာလဲ”

“အေးဗျာ . . . အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလို့ပဲ သဘော ထားလိုက်ပါတော့”

“ဘယ်လို . . . ဘာ . . . အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ”

ဇော်မင်းထက်က ဇဝေဇဝါနှင့် သဘောမပေါက်သောကြောင့် ပြန်မေးသည်။

ကိုမင်းဒင်က သက်ပြင်း တစ်ချက်ချပြီးမှ . . .

“တကယ်တော့ . . . ကျုပ်လည်း သေချာမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဖြစ်ရပ်တွေကို ပြန်လည် ဆက်စပ်ကြည့်တော့မှ မှန်းဆပြီး သိရ တာမျိုးပါ။ ကျုပ် ဆံ့ရှည်လူကြီးနဲ့တွေ့ထိပြီး ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရှုတ် တရက် လဲကျရာက ဘာမှ သတိမရတော့ဘူး။ ကျုပ်ထင်တာက ဒီလူ ကြီးဟာ မေ့ကြောနိပ်တဲ့ အတတ်ပညာကိုကျွမ်းကျင်တယ် ထင်တာပဲ”

“ဒါကို ခင်ဗျား အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သတိလစ်ပြီး မြော သွားတာ ဖြစ်ရမယ်။ သွားရင်းလာရင်း ခင်ဗျားအကြောင်းကိုပြောပြဖို့ပါ ကဲ . . . အခု ကျုပ်ညီကို ရှာဖွေသွားမယ်။ ခင်ဗျားလည်း လိုက်ခဲ့တော့။ ညီရဲ့ ခူးလေးနဲ့ပြားတံဘူးကို ခင်ဗျားယူခဲ့ပါ”

ဇော်မင်းထက်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သစ်ခြောက်ပင် ခွကြား မှ ခူးလေးနှင့်ပြားဘူးကို ယူပေးလိုက်ပြီး တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြ သည်။

“တစ်ညလုံး ကျုပ်ဘာမှ မသိဘူး။ မနက်မိုးလင်းတော့ ကျုပ် သတိရလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အနီးအနားမှာ ခင်ဗျားတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်လုံးကို မတွေ့ရဘူး။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကိုဟာ ဒီကျွန်း မှာရှိတဲ့ ဖေတီပျက်ကလေးရှာဖို့ သွားကြတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ စဉ်းစား မိတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ကျွန်းအတွင်းပိုင်းကို ဝင်သွားခဲ့တာ”

“ခင်ဗျား တစ်ညလုံး သတိလစ်ပြီး မြောနေရာက သတိရလို့ ထသွားတော့ တစ်နေ့ကုန် ဘာတွေ့စားခဲ့လဲ။ သောက်ရေကော အဆင် ပြေရဲ့လား”

“စားလို့ရတဲ့ သစ်သီး။ သစ်ရွက်မှန်သမျှ အားလုံးစားခဲ့တာ။ ရေကကော အဆက်မပြတ်စီးနေတဲ့ စမ်းရေချောင်းအနံ့ကို ဆတ်ခနဲ

တာပေါ့ဗျာ

"တော်သေးတာပေါ့ဗျာ။ ဒါထက် စားကောင်းတဲ့ သီးနှံနဲ့ စား
မကောင်းတဲ့သီးနှံ ဘယ်လို ခွဲခြားသိသလဲ"

ဇော်မင်းထက်က မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

"ဒါက သိပ်လွယ်ပါတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီ သီးပင်စားပင်တွေ
ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငှက်ကျေးသာရကာတွေနဲ့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ
စားထားတဲ့ အကြွင်းအကျန် တချို့တွေရင် စားကောင်းတဲ့သီးနှံပဲပေါ့။
ငှက်တွေနဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ စားကြွင်းစားကျန် မတွေ့တဲ့ သီးနှံကိုစားရင်
အဆိပ်အတောက် ဖြစ်တတ်သတဲ့။ အဲဒါ ကျုပ်တို့ မိဘဘိုးဘွားတွေက
လက်ဆင့်ကမ်း ပြောပြခဲ့လို့ သိရတာ"

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားပြောရင်း ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်
သွက် လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ လောလောဆယ် အချိန်ကာလတွင် ဇော်
မင်းထက်၏ ခြေလှမ်းများက ပိုမိုမြန်ဆန်နေသည်။

"ကျုပ်ညီကို မတရားသဖြင့် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ပြီး ညှဉ်းပန်း
နှိပ်စက်တဲ့ သတ္တဝါတော့ မရှုမလှခံရစေမယ်"

ဟူ၍ ဇော်မင်းထက်က စိတ်လိုက်မှာန်ပါ ပြောလိုက်လေသည်။

ကြီးဟာ မေ့ကြောနိပ်။ ❖ ❖ ❖

မြတ်စာပေ

အခန်း (၂၀)

ကျော်မင်းခက်၏ နားထဲတွင် သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်၊ သစ်ရွက်
နားအား လေတိုးသံကို ကြားနေရသည်။ အစ ပထမတွင် အလွန်ဝေးလံ
သော နေရာမှ ကြားရသောအသံ ဟူ၍ ထင်မိသည်။

သို့ရာတွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးလာသည်။ တစ်စတစ်စ ပိုမို
ကျယ်လောင်လာသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး တင်းကျပ်လျက် ညောင်းညာ
တက်ခဲ့နေသည်။ လွန်လူးလှုပ်ရှားကြည့်သည်။

သို့ရာတွင် တင်းကျပ်မှုမှာ ပြေလျော့မသွား။

ကျော်မင်းခက်က မိုတ်နေသော မျက်လုံးအစုံကို ဆတ်ခနဲ

မြတ်စာပေ

ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အလင်းရောင် မှန်စိုင်းတဝါးထဲတွင် သူ့ရောက်ခန
သော နေရာကို မြင်လိုက်ရသည်။

တံတစ်တံ၏ အခန်းတစ်ခန်းတွင်း၌ ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိ
သည်။ ခန့်အစိုးနှင့်အကာ၊ ဝါးလုံးများဖြင့် တိုင်များတန်းများ ပြုလုပ်၍
ဝါးကြမ်းခင်းထားသည်။ အခန်းကျဉ်းလေးမှာ ဆယ်ပေပတ်လည်ခန့်
ဖြစ်ပြီး အခြားအခန်းများလည်း တွဲလျက်ရှိမည်ဟု ယူဆရသည်။

သူ့ကို တိုင်လျက်အနေအထားဖြင့် အခန်း၏ အလည်တိုင်
တွင် လက်ပြန်ကြီးတုပ်ထားသည်။ သူက လက်များကို ရုန်းကြည့်သည်။
သို့ရာတွင် လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်သာ နာကျင်လာသည်။ ရည်
နောင်ထားသော လျှော်ကြိုးက ကျစ်လျစ်ခိုင်မြဲနေသည်။

ဇောဇောက သတိလစ်နေသည်ကမှ ကောင်းသေးသည်ဟူ၍
သူ့ရင်ထဲတွင် အတွေးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သတိလစ်နေချိန်တွင်
မည်သည့် ခံစားမှုမှ မရှိ။ ဆာလောင်ခြင်းမဖြစ်၊ ရေငတ်ခြင်းကိုပင် မသိ။

ယခု သတိရလာသောအခါ နာကျင်သော ဝေဒနာ၊ ဆာ
လောင်မှုနှင့် ရေငတ်ခြင်းတို့က အသည်းအသန် ဖြစ်လာသည်။ လျှာ
အာခေါင်နှင့် လည်ချောင်းထဲတွင် ခြောက်ကပ်နေသည်။

အကယ်၍ ယခုအချိန်တွင် ရေတစ်ပေါက် သောက်ရန်

အတွက်ဆိုလျှင် ဘာမဆို လုပ်တော့မည်ဟူ၍ သန္နိဋ္ဌာန်ချစ်သော အချိန်
ဖြစ်နေသည်။ ဤကျွန်းသို့ မရောက်မီက ပင်လယ်ကြော၌ အသက်
ကယ်လှေတစ်စီးနှင့်အတူ စီးပျောနေစဉ်တွင်လည်း ရေငတ်သော ခံစား
မှုကို ခံစားခဲ့ရသေးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်က ခံစားမှုနှင့် ယခုအချိန်
ခံစားရခြင်းတို့ မတူညီကြပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအချိန်အခါက ဆိုလျှင် မိမိ၏
အင်ကိုအရင်းခေါက်ခေါက်နှင့် ကျောင်းနေဖက် မိတ်ဖေ့ အပေါင်း
အသင်း ကိုမင်းဒင်တို့လည်း မိမိအနီးတွင် ရှိကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်
မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် အတိုင်းအဆမရှိ လွတ်လပ်
သော နေရာမျိုး ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ပြာနှင့် ကောင်းကင်ပြာတို့ကို အစအဆုံး မရှိ မြင်နေ
ရသည်။ အစာရေစာ ချွေတာမြီးမြဲ စားသောက်နေခြင်းမှအပ၊ တစ်
ညီညီစာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လူးလွန့်လွှဲရှားနိုင်သည်။ ကျဉ်းကြပ်
မည် ဟူသော ခံစားမှုမရှိပါချေ။

ထိုသို့ တွေးနေစဉ်၊ ဤနေရာသို့ မိမိ ဘာကြောင့် ရောက်လာ
မည်ကို စဉ်းစားကြည့်လိုက်သောအခါ လရောင်ရွန်းမြဲသော ညတစ်ည
အောက် တွေ့ရှိရသော မိန်းမဖျိုလေး၏ ဝင်းပသောမျက်နှာလေးကို ရှုရှု

တရက် မြင်ယောင်မိသည်။

ထိုမျက်နှာလေး၏ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ ဧရှသို့ တစ်လှမ်းတိုးလိုက်စဉ် . . .

“အခုချက်ချင်း ဒီနေရာက ထွက်သွားစမ်းပါရင်၊ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားတာ ရှင့်အတွက် အန္တရာယ်ကင်းပါလိမ့်မယ်။ ဒီနေရာဟာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ကောင်းကျိုးပေးမယ့်နေရာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

အသံည်းအသန် စိုးရိမ်မကင်းသော အမူအရာဖြင့် နှင်လွှတ် နေသည်။

သူ့အနေနှင့် တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းလွှင် လွတ် နိုင်ပါလျက်နှင့် မိန်းမပျိုကိုပါ အန္တရာယ်နယ်မြေမှ လွတ်မြောက်စေလို သော ဆန္ဒဖြင့် သူနှင့်အတူ လိုက်ပါရန် အရခေါ်သည်။

မိန်းမပျိုကလည်း လိုက်လိုသော ဆန္ဒရှိပုံရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် သူ့ကျောဘက်မှ မမျှော်လင့်သော ရယ်သံတစ်သံ။ သူ နောက်စေ့ပေါ်သို့ ကျရောက်လာ သော ပြင်းထန်သည့် ရိုက်ချက်တစ်ခု။ ထို့နောက် သူ၏ဦးခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသော အမှောင်တိမ်တိုက်ကြီး တစ်ခု။

ကျော်မင်းထက်၏ နားထဲတွင် ချိုးချိုးရွတ်ရွတ် အသံတစ်သံ ကို ခပ်သဲ့သဲ့မျှ တီးတိုးကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအသံသည် သူ့နောက် ဘက်မှ ကြားရသောအသံ ဖြစ်သည်။ ကျော်မင်းခက်က ဦးခေါင်းငုံထား လိုက်သည်။

မကြာမီ တံ၏ ဝင်ပေါက်ဓာတ်ကို မင်းတုပ်ဖွင့်၍ ဝင်လာသူ သည် ကျော်မင်းခက်၏ မျက်နှာချင်းဆိုင် ခြေတစ်လှမ်းစာ အကွာတွင် ရောက်ရှိသည်။ ထိုသူသည် ခြေနှစ်ချောင်းကို ချဲ့ကာလျက် ရပ်နေသည်။

ဦးခေါင်းငိုက်ငိုက် အနေအထားဖြစ်နေသော ကျော်မင်းခက်၏ မေးစေ့ကို ထိုသူက လက်ဖဝါးဖြင့် ပင့်မလျက် မျက်နှာကို မော့ကြည့်စေ သည်။ ကျော်မင်းခက်တို့ ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ရောက်ရောက်ချင်း ဝတင်တွေ့ခဲ့ရသူဖြစ်ကြောင်း ကျော်မင်းခက်က မှတ်မိလိုက်သည်။

“မင်းကံ အတော့်ကို စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ကောင်ပဲ။ လူမနေတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းရဲ့ လသာတဲ့ ညတစ်ညမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တည်း သီချင်းဆိုနေတာ တကယ် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အဲဒါမျိုးက စိတ်ကူး ယဉ်ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းထဲမှာပဲ တွေ့ရမှာကွ။ အခု . . . မင်း ဒုက္ခရောက်ပြီ မဟုတ်လား။ မင်းက ဇာတ်လိုက်လုပ်ပြီး ကယ်မယ်ဆိုတဲ့ မင်းသမီးလေး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

င်းခက်

“မင်းက တော်တော်ကို စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ကောင်ပဲ။ လူမနေတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းရဲ့ လသာတဲ့ညမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း သီချင်းဆိုနေတာ တကယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အဲဒါမျိုးက စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းနဲ့ ဘိုင်စကုတ်ထဲမှာပဲ ရှိမှာကွ။ ကဲ . . . အခု မင်းက ဇာတ်လိုက်လုပ်ပြီး ကယ်ချင်တဲ့ မင်းသမီးလေး တယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ လောလောဆယ် မင်းကိုယ်မင်း တယ်ဆယ်ဖို့ အရင်ကြိုးစားပေတော့”

ထိုဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် လူကြီးက ကျော်မင်းခက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တစ်ထွာသာသာခန့်အကွာမှ အားရပါးရ ပြောနေသည်။ အနိုင်ရသူ၏ မျက်နှာထားဖြင့် တင်းမာပြတ်သားစွာ ပြောနေခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ထိုသူ၏ ပါးစပ်တွင်းမှ အပုပ်နံ့များက တထောင်းထောင်းထနေသည်။

ဆံပင်ရှည်လူကြီးသည် မွေးကတည်းက ယခုလက်ရှိအချိန်ထိ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ သွားတိုက်ဖူးခြင်း ရှိပုံမရ ဟူ၍ ကျော်မင်းခက်က သိရှိနားလည်လိုက်မိသည်။

“ခင်ဗျား ပြောချင်တာ ဒါပဲလား။ ခင်ဗျား ပြောပြီးရင် ကျုပ်ပြောမယ်”

ကျော်မင်းခက် ရှုတင်းတင်းဖြင့် မေးလိုက်သည်။

အဖမ်းအဆီး၊ အချုပ်အနှောင်ခံနေရသူတစ်ဦးထံမှ ထိုကဲ့သို့သော စွန့်တံ့ပြန်မှုကို မြင်ရ၊ ကြားရလိမ့်မည်ဟု လူကြီးက လုံးဝမထင်။ ထိုလူကြီး မျှော်လင့်ထားသည်မှာ သူ့ကို ပြန်လွှတ်ရန် တောင်းပန်လိမ့်မည် ဟူ၍သာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူထင်ထားသည်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ . . . မင်း ဘာပြောချင်လဲ၊ ဘာသိချင်လဲ”

ထိုလူကြီးက မျက်နှာထားကို အတင်းမာဆုံး အမူအရာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား တယ်သူလဲ။ ကျုပ်ကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အခုလို ချုပ်နှောင်ထားတာလဲ”

“ငါ့နာမည် နန္ဒိယ။ ဒီ . . . မဟူရာကျွန်းမှာ အရှင်သခင်က ဝဲပဲ။ ငါ့အထက်မှာ ကျွန်းပိုင်မဟူရာအရှင်မ တစ်ဦးပဲရှိတယ်။ ဒီကျွန်းကို တျူးကျော်ရောက်ရှိလာတဲ့ မင်းတို့ကို ယစ်ပူဇော်ဖို့ အရှင်မဆီမှာ ငါ ခွင့်တောင်းပြီးပြီ။ ကဲ . . . ငါပြောတာ ရှင်းတယ်မဟုတ်လား။ နောက်ဆပ် ဘာသိချင်သေးလဲ၊ ဘာပြောချင်သေးလဲ”

ကျော်မင်းခက်သည် ထိုနန္ဒိယ ဆိုသော လူကြီးကို မျက်လုံးချင်းဆိုင်၍ စူးစူးရှဲရှဲ ကြည့်လိုက်သည်။ နန္ဒိယသည် ကျော်မင်းခက်

ရှေ့တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ကျောခိုင်းလျက်၊ ရှေ့သို့ ခြေသုံးလှမ်းမျှ လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ကျော်မင်းခက် ဘက်သို့ ပြန်လည် မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“ကဲ . . . ဘာပြောချင်သေးလဲ ပြောလေကွာ”

နန္ဒိယက မာမာထန်ထန် မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ဒီကျွန်းကို တမင်ကျူးကျော်လာတာ မဟုတ်ဘူး သဘောပျက်လို့ အသက်ကယ်လေ့တစ်စင်းနဲ့ ရောက်မိရောက်ရာ ဆိုက်ကပ်လာတာ။ အဲဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ စရောက်တဲ့ ညကတည်းက ပြောပြပြီးသားပဲ။ ခင်ဗျားဘာသာ သတ်ရင် သတ်၊ မသတ်ချင်နေ ခင်ဗျားသဘောပဲ။ ကျုပ်ကို သတ်ရင် ခင်ဗျား လည်း သေရမှာပဲဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား။ ကဲ . . . သတ်ပေတော့”

ကျော်မင်းခက်က ရဲရဲတင်းတင်းဖြင့် ရင်ကော့ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နန္ဒိယ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ အံ့အားသင့်မှုမှ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နေလေသည်။

“နေပါဦး . . . မင်းကို ငါတကယ် မသတ်ဘူးထင်လို့လား မင်းလိုကောင်တွေ ဒီကျွန်းပေါ်ကို ရေပျောက်မီးတပ် ရောက်လာသူတိုင်း

ဟာ သခင်နတ်ဖုရားမရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ကွပ်မျက်ခံခဲ့ရတာချည်းပဲ။ မင်းတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ရော၊ မင်းတို့နဲ့ပါတဲ့ ဟိုလူရော သုံးယောက်စလုံး ပြန်လမ်းမရှိတော့ဘူးဆိုတာ နားလည်လား”

နန္ဒိယက ပြူးတူးမြှင်ဖြင့် မြင်းခြောက်စကားပြောသည်။

“ဒါဖြင့် . . . ဘာဖြစ်လို့ အခုထက်ထိ မသတ်သေးတာလဲ။

ကျုပ်တို့ကို ခင်ဗျား အရင်တုန်းကသတ်ခဲ့တဲ့ဖူးတဲ့ လူတွေလို ထင်နေရင် မှားလိမ့်မယ်။ ကဲ . . . လာလေဗျာ။ သတ်လေဗျာ။ သတ္တိရှိရင် ကြီးဖြေ ပေးပါလား။ ယောက်ျားပီပီ သတ္တိချင်းယှဉ်ကြည့်ရအောင်”

ကျော်မင်းခက်က တစ်ခွန်းမှ အလျှော့မပေးချေ။ စင်စစ်အား ဖြင့် နန္ဒိယဆိုသော လူကြီးသည် မိမိတို့ကို သတ်မည်၊ ယဇ်ပူဇော်မည်၊ ကွပ်မျက်မည် ဟူသော စကားလုံးများကို ထပ်ကာတလဲလဲ ရေလဲဖြင့် သုံးစွဲ မြင်းခြောက်နေသည်။

အမှန်တကယ် သတ်မည်သူသည် ထိုကဲ့သို့ တဖွဖွ ပြောနေ စရာ အကြောင်းမရှိ။ လွန်ခဲ့သော ညဉ့်သန်းခေါင်ကတည်းက အသေ သတ်လိုက်ရုံသာ ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်ထိ မိမိကို ဝါးတိုင်တွင် လက်ပြန် ကြီးတုပ်ထားသည်။ ပျောက်ဆုံးနေသော ကိုမင်းဒင်နှင့် မိမိအစ်ကို ဇော် မင်းထက်တို့ကိုလည်း သတ်မည်ဟု ပြောသေးသည်။ အပြောကြီးသူ

မှန်သမျှ တကယ့်လက်တွေ့၌ အဖြစ်မရှိကြပါချေ။
 ကျော်မင်းခက်က ထိုသို့ နားလည်သဘောပေါက်ထားသည်။
 ထို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ရဲရဲတင်းတင်း ခွန်းတုံ့ပြန်နေခြင်း
 ဖြစ်သည်။

“အခုလို အသတ်ခံရခါနီးအချိန်အထိ မကြောက်မလန့်တဲ့
 မင်းရဲ့သတ္တိကိုတော့ နှမြောပါတယ်ကွာ။ ငါ အခုအချိန်အထိ မသတ်
 သေးတာက ဒီကျွန်းကို ရောက်လာကြတဲ့ မင်းတို့သုံးယောက်ထဲက
 ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကို မဖမ်းမိသေးလို့ဘဲ။ သူတို့လည်း မကြာခင် မှီ
 လက်ထဲကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာတော့မှာပါ။ မင်းတို့ သုံး
 ယောက်စလုံးကို ကျွန်းပိုင်မဟူရာအရှင်မ ရှေ့မှောက်မှာ စီရင်ရမှာဖြစ်
 တဲ့အတွက် အခုအချိန်ထိ မင်းကို အသက်ရှင်ခွင့် ပေးထားတာပါ။
 မသေခင် အတောအတွင်း စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေလိုက်ပါဦးကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နန္ဒိယဆိုသော လူကြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

တဲအခန်းတံခါးပေါက်ကို ပြန်ပိတ်သွားပြီး အပြင်မှ မင်းတုတ်
 ထိုးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ဝါကြမ်းခင်းပေါ်တွင် နင်းသွား
 သော ခြေသံသည်လည်း ပျောက်သွားသည်။

အခန်း (၂၁)

ကျော်မင်းခက်သည် ဝါးဝိုးတိုင်တွင် လက်ပြန်ကြိုးချည်ထား
 ခြင်း ခံနေရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဒူးညှတ်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ တစ်ည
 ပတ်လုံး ရပ်လျက်သား အနေအထားဖြင့် နေခဲ့ရသောကြောင့် ခြေ
 ထောက်နှစ်ဖက်စလုံး၏ ခါးနှင့် ဒူးဆစ်များက တောင့်တင်းကိုက်ခဲနေ
 သည်။ ယခုကဲ့သို့ ခြေဆင်းထိုင်လျက်သောအခါကျမှ အတော်အတန်
 နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

ထို့နောက် ကျော်မင်းခက်သည် ဘာလောင်ခြင်းနှင့် ရေငတ်

ခြင်းတို့ကို တစ်ပြန်ကျော့ တစ်လှည့်ပီ ခံစားနေရသည်။
မည်မျှကြာအောင် ဆက်လက်ခံစားနေရမည်ကို ကြိုတင်
မခန့်မှန်းနိုင်ဘဲ အိပ်ပျော်မှန်းမသိ။ အိပ်မောကျသွားလေသည်။

ကျော်မင်းခက်၏ နားထဲတွင် ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံတစ်သံကို
ခပ်သို့သို့မျှ ကြားလိုက်ရသည်။

သူ့နောက်ကျောဘက်မှ ကြားရသောအသံ ဖြစ်သည်။ တံ
တံခါးပေါက်၏ မင်းတုပ်ကို အသံမကြားရအောင်၊ သတိထား၍ ဖွင့်နေ
သည် ကျော်မင်းခက်က လက်ရှိအနေအထားအတိုင်း မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ
ဆက်လက်၍ ခြေဆင်းလှုံ့ ထိုင်နေလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် တဲခန်းထဲသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် တိတ်
တဆိတ် ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ခြေတစ်လှမ်းနှင်းလိုက်သည့်အခါ
တိုင်း စင်းထားသော ဝါးကြမ်းသည် ငြိမ်ခနဲ ငြိမ်ခနဲ ညွတ်သွားသည်။
ထိုခြေလှမ်းများသည် သူ့အနီးသို့ ရောက်လာ၍ နီးကပ်စွာ ထိုင်ချလိုက်
သည်ကို ကျော်မင်းခက်က သတိပြုမိလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် သူက မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်ဘဲ အသက်ရှူသံဖြင့်

ပြင်း မှန်မှန်ရှုနေသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် အနီးကပ် ရောက်ရှိနေသူ
၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ ထွက်ပေါ်နေသော ရနံ့သည် ကျော်မင်းခက်၏ အနံ့
အာရုံထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးဝင်ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုအခါ သူ့ရရှိနေသော ရနံ့သည် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏
ချိုနံ့သင်းဖြစ်ကြောင်း တိတိပပ သိလိုက်ရသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင်
ဝါးပိုးတိုင်နောက်ဘက်ရှိ လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက် ပူးတွဲလျက်ချည်
နောင်ထားသော လက်ပြန်ကြိုးကို ဓားဖြင့် ကြိတ်လှီး ဖြတ်တောက်
နေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျော်မင်းခက်က ကမန်းကတန်း မျက်လုံးဖွင့်၍
ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျော်မင်းခက်၏ လက်ကောက်ဝတ်
မှ ကြိုးပြုတ်သွားလေသည်။ မိန်းမပျိုက ခူးထောက်လျက်သားဖြင့် သူ
နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှောက်သို့ တိုးရွေ့လာသည်။

ပြစ်မျိုး မှည့်မထင်ဘဲ ပကတိ ညက်စင်ဝင်းမွတ်နေသော
မိန်းမပျို၏မျက်နှာလေးကို အနီးကပ် မြင်လိုက်ရသည်။ သူမ၏ မျက်နှာ
လေးပေါ်တွင် သောက၏ အရိပ်အယောင် သမ်းနေသည်ကို ကျော်မင်း
ခက်က သတိပြုမိလိုက်သည်။

“အစ်ကို့ဆီကို ညကတည်းက ညီမ လာမလို့ဘဲ။ အခြေအနေ

မပေးသေးလို့ နေ့ဘက်ဆိုလျှင် ဦးနန္ဒိယဟာ သူ့ဓမ္မထားတဲ့ ဝိပဿနာ တွေကို လှောင်အိမ်ထဲမှာထည့်ထားတယ်။ ညကျရင် လွှတ်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် မလာရတာ။ အစ်ကို အရမ်းခံစားနေရမှာပဲဆိုတာ တွေးမိပြီး ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး အစ်ကိုရယ်။ ဒါဟာ တကယ်တော့ ညီမကြောင့် အခုလို ခံစားရတာ မဟုတ်လား”

မိန်းမပျိုက ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ အသံလေးကတုန်ကယင်ဖြင့် ပြောနေရာသည်။

ကျော်မင်းခက်က ဖြည်းဖြည်းချင်း ထိုင်ရာမှ ထ၍ လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ချည်ဖြန့်ချည် လုပ်သည်။ ခြေနှစ်ဖက်ကိုလည်း ဖူးဆစ် ကွေးချည် ဆန့်ချည် ပြုလုပ်လိုက်သည်။

“အဲဒါတွေ စဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့ . . . မိန်းကလေးရယ်။ အခု ဟို နန္ဒိယဆိုတဲ့လူကြီး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“တဲရုက စမ်းချောင်းလေးမှာ ရေသွားချိုးနေတယ်”

“တော်တော် ဝေးလား”

“တစ်ခေါင်ကြီးလောက်ပဲ ဝေးတယ်”

မိန်းမပျို၏စကားကို ကျော်မင်းခက်က အမှတ်မထင် ပြုံးလိုက် မိသည်။ တစ်ခေါ်ဆိုသော အကွာအဝေးကို သူ မခန့်မှန်းတတ်သော

ကြောင့် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရောက်နေလိမ့် မည်ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူလိုက်သည်။

“အဲဒီလူကြီးက ညီမနဲ့ ဘာတော်လဲ”

“ဟင့်အင်း . . . ဘာမှ မတော်ဘူး”

မိန်းမပျို ဦးခေါင်းခါလျက် ပြောလိုက်သည်။ ကျစ်ဆံမြီးဖားဖား ကြီးသည် ဘေးဘယ်ညာ လှုပ်ယမ်းသွားသည်။

“ဒါဆို . . . ညီမအတွက် အန္တရာယ်ရှိနေပြီ။ အစ်ကိုနဲ့ လိုက်ခဲ့ တော့။ အခုလို အစ်ကို လွတ်သွားတာ။ ညီမကြောင့်လို့ သူ သေချာသိ မှာပဲ။ လာ . . . သူ ပြန်မလာခင် သွားကြစို့”

ကျော်မင်းခက်က အလောသုံးဆယ် ပြောလိုက်သည်။

မိန်းမပျိုက ဦးခေါင်းလေးငုံ့လျက် စေတ္တဗျူ စဉ်းစားလိုက် သည်။ ထို့နောက် ကျော်မင်းခက်၏မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ တစ်ချက်ကြည့် သည်။ ထိုအကြည့်တွင် “ထိုသူသည် မိမိအတွက် မည်မျှယုံကြည်စိတ်ချ ထိုက်သူ ဖြစ်နိုင်နည်း” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လွင်နေသည်။

မိန်းမပျိုသည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း သန္နိဋ္ဌာန်ချဖြစ်သွားသည်။ စေတောက ကြိုးဖြတ်ရန် ယူလာသောစားမြှောင်ကို ကျော်မင်းခက်၏ လက်ထဲသို့ ပေးအပ်လိုက်သည်။ ထိုစားမြှောင်ကို ကျော်မင်းခက်က

လှမ်းယူ၍ ခါးနောက်တွင် ခါးကြားထိုးလိုက်သည်။

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာ အစ်ကိုက မကျွမ်းကျင်ဘူး။ စေတီပျက်လေးရှိ တဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်ကို သွားကြရအောင် ညီမ . . . လမ်းညွှန်နော်”

ကျော်မင်းခက်က ကြိုတင်၍ အစီအစဉ် ပြောလိုက်သည်။

•ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး တံပြင်သို့ထွက်၍ တဲ၏ နောက်ဘက်မှ အပြေးအလွှား သုတ်ခြေတင်ခဲ့ကြလေသည်။

တောအုပ်သည် တစ်စတစ်စ ပိုမိုနက်ရှိုင်းသည်ထက် နက်ရှိုင်း လာသည်။

ကျော်မင်းခက်နှင့် မိန်းမပျိုတို့သည် တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်ခဲ့ ကြသောအခါ အပြေးခြေလှမ်းများကို လျော့၍ မှန်မှန်နှင့်မြန်မြန် ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ စုစုပေါင်းနှစ်ဆယ့်ငါး မိနစ်မျှ ကြာသောအခါ သူတို့၏ ခြေလှမ်းများက ပုံမှန်လမ်းလျှောက် သူတို့၏ နှုန်းသို့မသိမသာ ကျဆင်းလာလေသည်။

“ဒီအနီးအနားမှာ ရေသောက်လို့ရမယ့်နေရာ ရှိသလားဟင်”

ကျော်မင်းခက်က အသည်းအသန် ရေငတ်လာသည်ကို ထိန်း ထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟယ် . . . ဟုတ်ပါရဲ့။ အစ်ကို တစ်ညလုံး အစာလည်းမစား

ရ၊ ရေလည်း မသောက်ရတာကို ညီမ မေ့သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့တစ် ခေါ်လောက်မှာ စမ်းချောင်းလေး စီးဆင်းနေတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ချောင်းစပ်မှာ ကနစိုးပင်တွေ ရှိတယ်။ အဲဒီကနစိုးပင်က အသီးတွေက အရမ်းချိုနေတာပဲ။ အဆာပြေ စားလို့ ရမှာပါ”

မိန်းမပျိုက စဉ်းစဉ်းစားစား နှစ်သိမ့်စကား ပြောလိုက်လေသည်။

“မနေညတုန်းက ညီမရဲ့ သီချင်းဆိုသံကို ကြားလို့ တောင် ကုန်းပေါ်က အစ်ကို ဆင်းလာခဲ့တာ။ အခုလောက် မကြာဘူး။ ဆယ် မိနစ်၊ ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ကြာမယ်ထင်တယ်။ အခုဆိုရင် တဲက ထွက်လာခဲ့တာ နာရီဝက်လောက်ရှိပြီ။ အခုထက်ထိ မရောက်သေးဘူး။ မျက်စိလည် လမ်းမှားနေပြီ ထင်တယ်”

ကျော်မင်းခက်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလိုက်လေသည်။

“မမှားပါဘူး အစ်ကိုရဲ့။ အမှန်အတိုင်း တည့်တည့်မတ်မတ် တစ်ဖြောင့်တည်းသွားရင် စေတီလေးရှိတဲ့ တောင်ကုန်းကို အခုလောက် ဆို ရောက်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုက အရမ်းရေဆာနေလို့ တောင်ကုန်းကို မသွားသေးဘဲ စမ်းချောင်းလေးရှိတဲ့ နောက်ဘက်ကို ပြန်လှည့်သွားနေ ရလို့ပါ”

မိန်းမပျိုက ပြန်လည် ရှင်းပြသည်။

သူ့အတွက် စေတနာထားသောကြောင့် လမ်းကြောင်းပြောင်းလျက် ခရီးကြန့်ကြာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိန်းမပျိုအား အပြစ်တင်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“အစ်ကိုက ညီမကို အပြစ်တင်တာမဟုတ်ဘူးနော်။ တကယ်တမ်း မျက်စိလည် လမ်းမှားတာက ညီမ မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုပါ။ ညက သွားခဲ့တဲ့ လမ်းခရီးနဲ့ အခုသွားနေတဲ့ ခရီးလမ်းက လုံးဝ မတူတာကို အစ်ကို သတိထားမိလို့ ပြောမိတာပါ။ ဝိတ်မရှိနဲ့နော်”

ကျော်မင်းခက်က ချီသာစွာဖြင့် တောင်းပန်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ရပါတယ် အစ်ကိုရာ။ တကယ်တော့ ဟောဒီ တောအုပ်ကြီးထဲမှာဆိုရင် သွားနေကျ ညီမတို့တောင် လမ်းမှားဖူးတာပဲ။ အခု စမ်းရေစီးသံကို ကြားနေရပြီမဟုတ်လား အစ်ကို။ ဒါပေမဲ့ အချိန်သိပ်ကြာလို့ မဖြစ်ဘူးနော်။ အစ်ကို လွတ်သွားတာသိရင် ဦးနှုန်းယက သူမွေးထားတဲ့ ဝံပုလွေတွေနဲ့ ချက်ချင်း လိုက်လာမှာ”

မိန်းမပျို၏စကားကြောင့် ခေတ္တရပ်လျက် ကျော်မင်းခက် နားစွင့်သည်။ တာသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော စမ်းရေစီးသံသည် တောအုပ်တွင်းရှိ သစ်ပင်များပေါ်မှ မြည်ကြွေးနေကြသော ငှက်သံများကို ကျော်ဖြတ်လျက် ကြားလာရလေပြီ။

“ဟုတ်တယ် . . . ညီမ”

ကျော်မင်းခက်က ဝမ်းသာအယ်လဲ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ရေကို ဝဝလင်လင် သောက်ရတော့မည်ဟူသောအသိဖြင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသွားသည်။ “ထမင်းအသက် စုနစ်ရက်၊ ရေအသက် တစ်မနက်” ဟူသော ဆိုရိုးစကားရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းချောင်းလေးသို့ ရောက်လျှင် သူ့အနေနှင့် အားရပါးရ ဦးခေါင်းမှစ၍ ခြေဖျားအထိ တစ်ကိုယ်လုံး စမ်းရေစိမ်လိုက်တော့မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်မိတော့သည်။

အခန်း (၂၂)

ဇော်မင်းထက်သည် ပွိုင့်တူးတူး ပြောင်းရှည်သေနတ်ထဲတွင် ကျည်ထိုးပြီးသား။ မောင်းထိန်းခလုတ်ကိုသာ ပိတ်ထားသည်။ အချိန်မရွေး မောင်းထိန်းခလုတ်ဖွင့်၍ အလွယ်တကူ ပစ်ခတ်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်ထားသည်။

သူနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်လျက် လိုက်လာသော ကိုမင်းဒင်ကို တစ်ချက် တစ်ချက် သတိထား၍ ကြည့်မိသည်။

ဝင်စစ်အားဖြင့် ဇော်မင်းထက်သည် ကိုမင်းဒင်ကို ရာခိုင်နှုန်း

ပြည့် ယုံကြည်ခြင်းမရှိပါချေ။ ပင်လယ်ထဲတွင် အသက်ကယ်လှေတစ်စင်းနှင့် မျောခွဲသော အချိန်နောက်ပိုင်းမှစ၍ ထိုသူအပေါ်တွင် မရေမရာ သံသယတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ထို့ပြင် မိမိကြည့်ခဲ့ရသော စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ အင်္ဂလိပ် ဝတ္ထုများနှင့် နိုင်ငံခြားရှင်ရှင်ဇာတ်ကားအချို့ထဲမှ သွေးစုပ်စုတ်ကောင် အကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုမင်းဒင်အား အလစ်ပေး၍မရသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် ဇော်မင်းထက်က သတိထား၍ ဆက်ဆံနေရသည်။ ကိုမင်းဒင်ကို ရှေ့သို့တင်၍ သူက ကိုမင်းဒင်၏လက်ဝဲဘက်နောက် သွန်းယွန်းမှလိုက်ခဲ့သည်။ သူ၏ ပြောင်းရှည်သေနတ်ကိုလည်း ခါးတွင် တပ်လျက် အချိန်မရွေး ပစ်ခတ်နိုင်သော အနေအထားမျိုး အသင့်ဖြစ်နေသည်။

ကျော်မင်းခက်နှင့် ကိုမင်းဒင်သည် မျက်နှာမူရာဘက်တစ်ခုတည်းသို့ ခြေဦးတည့်ရာလမ်းကြောင်းအတိုင်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဆိတ်ဆိတ်စွာလျှောက်ခဲ့ကြသည်။

“ခင်ဗျား . . . သွေးစုပ်စုတ်ကောင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာများ ဆိုထားလဲ ကိုမင်းဒင်”

ဇော်မင်းထက်က သူ့တွေးနေသောအကြောင်းအရာကို နှုတ်
မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လက်လွတ်ပယ်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လည်။ စင်စစ်
အားဖြင့် သူသည် ထိုမေးခွန်းကို မေးရန် ကြိုတင်ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါ
ချေ။ လွတ်ခနဲ သူ၏ပါးစပ်ဖျားမှ ထွက်လာသောသဘောမျိုး ဖြစ်သည်။

ထိုမေးခွန်းသည် မထင်မှတ်ဘဲနှင့် ကိုမင်းဒင်၏အရှိုက်ကို
ရုတ်တရက်ထိုးနှက်လိုက်သည်နှင့်တူသည်။ ကိုမင်းဒင်က သူ၏ ဘယ်
ယွန်းယွန်း နောက်ဘက် ခြေတစ်လှမ်းစာအကွာမှ လိုက်ပါလာသော
ဇော်မင်းထက်ကို ဖျတ်ခနဲ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ လှည့်ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မေးတာလဲ ကိုဇော်မင်းထက်”

“ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အချိန်
မတော်ကြီးမှာ ကျွန်တော်ညီကို ခေါ်သွားတာဟာ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်
တစ်ကောင်များဖြစ်နေမလားလို့ တွေးမိလို့ပါ”

ဇော်မင်းထက်က ပြောရာပြောကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဇော်မင်းထက်၏ညာလက်ထဲမှ သေနတ်
ပြောင်းဝသည် ကိုမင်းဒင်၏နောက်ကျောနှင့် တည့်မတ်နေသည်။

“ခင်ဗျားသေနတ်ပြောင်းဝကို တခြားတစ်ဖက် လွတ်လွတ်
ကျွတ်ကျွတ် လှည့်ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ။ ကျွန်ုပ် ကျောယားလွန်းလို့”

ကိုမင်းဒင်က ကြက်သီးထလျက် ပခုံးတွန့်ကာ ဟန့်တားလိုက်
သည်။

“မောင်းထိန်းလေ့တ်ကို ပိတ်ထားသမျှ သေနတ်ပြောင်းဝထဲ
က ကျည်ထိပ်ဖူး ထွက်မလာနိုင်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ် အာမခံပါတယ်”

ဇော်မင်းထက်က လေးလေးနက်နက်ပြောလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်လာကြဆဲပင်
ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မူလအတိုင်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သွားနေကြခြင်း
မဟုတ်တော့ပါချေ။ ကိုမင်းဒင်က နောက်သို့ တစ်လှမ်းပြန်ထုတ်၍ ဘေး
ချင်းယှဉ်လျက် သွားနေကြသောအနေအထားမျိုး ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်မေးတာကို ဖြေပါဦး ကိုမင်းဒင်။ သွားရင်းလာရင်း
ပိတ်ဝင်စားစရာ ဗဟုသုတ တိုးတာပေါ့ဗျာ။ နောက်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး
တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကြီးသွားနေရတာ ခြောက်ကပ်ကပ်နဲ့”

ဇော်မင်းထက်က သူ့မေးခွန်းကို ပြန်လည်၍ အဝေဖော်သည်။

“ကျွန်တော် ဖတ်ထားတဲ့ မှတ်မိသမျှကို ပြောရရင် လွန်ခဲ့တဲ့
၁၄ ရာစုနှစ်လောက်က ပြင်သစ်ဗြိတိန်လေးတစ်ယောက်ပိုင်တဲ့ ခဲတိုက်
ကြီးတစ်ခုဝန်းကျင်ဒေသမှာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းလို့ ဖော်ပြ
ထားတယ်။ တကယ်တော့ စာရေးသူဟာ ပိတ်ချောက်ချောက်တာကို

အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တဖိုဖို ခံစားလိုတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် ဖြေဖျော်မှုတစ်ရပ်ပါ။ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ဆိုတာ အပြင်မှာ တကယ် မရှိပါဘူး”

ကိုမင်းဒင်က စကားကို ခေတ္တရပ်၍ ဇော်မင်းထက်မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်၍ အကဲခတ်သည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ...

“သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တွေဟာ နေ့အခါကျရင် ခေါင်းထဲမှာ နာရီပေါင်းများစွာ အိပ်စက်အနားယူပြီး ညဘက်ကျမှ သွေးစုပ်ဖို အသက် ရှင်ရတယ်ဆိုတာတွေဟာ အစွဲအလမ်းနဲ့ အယူသီးတဲ့ ယုံကြည်မှုသက် သက်တွေပါ။ နိုင်ငံခြားဘိုင်စကုတ်တွေထဲမှာ ပရိသတ်စိတ်လှုပ်ရှား အောင် ရိုက်ပြထားတာပါ”

ဟူ၍ ရှင်းပြလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဇော်မင်းထက်က ကျေနပ် ဟန်မဟူပါချေ။ ထို့ကြောင့် စောဒကတက်သည့်သဘောမျိုး ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ဖူးတဲ့ ဒရက်ကူလာဝတ္ထု ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ရဲ့ သွေးစုပ်ခြင်းခံရသူဟာ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်က ချွန်ထက်တဲ့သွားအစွယ်နဲ့ ထိုးဖောက်ချိန်မှာ ယစ်မူးတဲ့ခံစားမှုမျိုး၊ တစ်နည်းအားဖြင့် အိပ်မေ့ချွန်လိုက်ရသူတစ် ယောက်လို ဖြစ်သွားသတဲ့။ ပြီးတော့ သွေးစုပ်ခံရတာကိုတောင် အရသာ

တစ်မျိုးနဲ့ သာယာသလိုဖြစ်သွားတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အဲဒီလို ဂဏ ဂဏ သွေးစုပ်ခြင်းခံရသူက သူကိုယ်တိုင် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ဘဝကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားတော့တာပဲတဲ့”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါဒဏ္ဍာရီတွေပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ကိုဇော်မင်းထက် ရယ်။ အဲဒီဒဏ္ဍာရီတွေထဲမှာဆိုရင်လည်း သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ရဲ့ အဆုံး သတ်ဟာ အင်မတန် ဆိုးဝါးလှပါတယ်ဗျာ။ ရင်ဘတ်မှာ တံစို့နဲ့ ရိုက် သွင်းပြီး နိဂုံးချုပ်ပေးလိုက်ရတာပဲ မဟုတ်လား”

ကိုမင်းဒင်က ပြန်လည်ချေပနေရာမှ ရုတ်တရက် ရှေ့ ဝီတာ ၄၀၀ ကျော်အကွာအဝေးတွင် မြင်နေရသော မြင်ကွင်းထဲမှ လှုပ်ရှားမှု များကို အမှတ်မထင် မြင်လိုက်ရသည်။ သေချာမသဲကွဲသောကြောင့် ဇော်မင်းထက်ထံမှ မှန်ပြောင်းကို ဆွဲယူ၍ သေချာချိန်ကြည့်နေရာမှ ..

“ဟို ... ဟိုမှာ ရှေ့က ပြေးလာတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ကျော်မင်းခက်အကြောင်းကို ပြောပြ နိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟူ၍ ကိုမင်းဒင်က ဗလုံးဗထွေး ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် မှန်ပြောင်းကို ဇော်မင်းထက်လက်သို့ ပြန်ပေးလိုက်လေသည်။

အခန်း (၂၃)

ကျော်မင်းခက်သည် စမ်းချောင်းလေးထဲတွင် တစ်ကိုယ်လုံး စိမ်းလို့က်သည်။ စမ်းချောင်းအားကို လက်စပ်ဖြင့်စပ်၍ ဦးခေါင်းနှင့်မျက်နှာ တို့ကို တဖြတ်ဖြတ်ပွတ်သပ်နေသည်။ စိမ်းမြေသော စမ်းချောင်းအတွေ့ကြောင့် ပကတိ လန်းဆန်းသွားသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် စမ်းချောင်းလေး၏နံဘေးရှိ သစ်မြစ်စုပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မိန်းမပျိုက ရုတ်တရက် မတ်တတ်ထလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့ထွက်လာခဲ့ကြရာ လမ်းဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လျက် နားစွင့်လိုက်သည်။

“သိပ်ရက်စက်တဲ့လူကြီး။ အခု သူ့ ဝံပုလွေတွေနဲ့အတူ လိုက်

လာပြီ အစ်ကို။ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးသွားမှ ဖြစ်တော့မယ်”

မိန်းမပျို၏စကားကြောင့် ကျော်မင်းခက်က စမ်းချောင်းကြောင်းထဲမှ ထလာသည်။ သူ့အနေနှင့် ဦးနန္ဒိယနှင့် ဝံပုလွေများလက်မှ လွတ်မြောက်ရန် မည်သည့်လမ်းကို ဦးတည်ရမည်ဟူ၍ မသိနိုင်။ ထို့ကြောင့် မိန်းမပျိုအနားသို့ တိုးသွားသည်။ သူ့ဆံပင်များနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားများမှ ရေများသည် မြေပြင်သို့ စီးကျနေသည်။

“သွားရိုးသွားစဉ်လမ်းအတိုင်း သွားရင် အချိန်ကြာမယ်။ ဖြတ်လမ်းကို တစ်ခါမှ မသွားဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလမ်းက ပိုမြန်တယ်။ မြန်မြန်သွားမှ လွတ်မယ်။ လာ . . . အစ်ကို”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မိန်းမပျိုက ကျော်မင်းခက်၏လက်ကို ဆွဲကာ ဦးဆောင်၍ ပြေးလေသည်။ မိန်းမပျို၏ခြေလှမ်းများက သွက်လက်သည်။ သူ့ထက်ပို၍ မြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျော်မင်းခက်သည် သူမနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် အချိန်ဖြင့်ပြေးရသည်။ ထိုအခါ ကျော်မင်းခက်သည် ပြေးနေရင်းမှာပင် သူ၏နားထဲ၌ မြူးတူးစွာ အော်မြည်လျက် လိုက်လာကြသော ဝံပုလွေအုပ်စု၏အသံများကို ကြားလာရသည်။

“ဒါဆိုရင် သူတို့လည်း ဖြတ်လမ်းအတိုင်း လိုက်လာကြပြီ

မင်းစကြာ

ထင်တယ်နော်”

ကျော်မင်းခက်က မိန်းမပျိုဘက်သို့ တစ်ချက်ကြည့်၍မေးပြီး ဆက်လက်ပြောနေသည်။ သူသည် မိန်းမပျိုပေးထားသော ဓားမြှောင် တစ်လက်သာလျှင် လက်ဆဲတွင် ရှိသည်။

“ထိုဓားမြှောင်တစ်လက်တည်းနှင့် ဦးနန္ဒိယအပါအဝင် ဝံပုလွေ အုပ်စုကို တိုက်ခိုက်ရန် မလွယ်ကူပါချေ။ သွေးဆာနေသော ဝံပုလွေများ သည် မွေးရာပါဒီအတိုင်းပင်လျှင် တောရိုင်းသတ္တဝါများထဲတွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု၌ သရဖူဆောင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။

“ဟုတ်လိမ့်မယ် အစ်ကို။ အစ်ကို တစ်ကိုယ်လုံးဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေက တစ်စက်စက်ကျနေတဲ့ရေတွေဟာ ညီမတို့သွားနေ တဲ့လမ်းကြောင်းကို ဖော်ပြထားသလို ဖြစ်နေတယ် အစ်ကို။ အဲဒီရေစက် တွေကိုကြည့်ပြီး နောက်ယောင်ခံလိုက်လာကြပြီ”

မိန်းမပျိုက ရှင်းပြသည်။

သူ၏စကားသံတွင် ဖောသံ ရောထွေးပါလာသည်။ သူတို့ နှစ် ယောက် အားသွန်၍ ခြေကုန်သုတ်နေကြဆဲပင်။

နောက်မှ လိုက်လာကြသော ဝံပုလွေအုပ်စု၏ မာန်ဖီသံများ နှင့် တဟဲဟဲဖောသံများ၊ တောအုပ်တွင်းရှိ သစ်ရွက်ခြောက် သစ်ကိုင်း

ပဟူကု ဒိပါ

ခြောက်များကို နင်းလာကြသော ခြေသံများကိုပင် ကြားလာရလေပြီ။

“နှစ်ယောက် အတူတူပြေးရင် နှစ်ယောက်စလုံး မိသွားနိုင် တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တို့လမ်းခွဲပြေးကြရအောင်။ မင်းက ပိုမြန်တယ်။ တောင်ကုန်းပေါ်က စေတီပျက်လေးကို ရောက်အောင်သွားပါ။ အဲဒီအနီး တစ်ဝိုက်မှာ တို့အစ်ကို ဇော်မင်းထက်ရှိတယ်။ အကျိုးအကြောင်းပြောပြ ပြီး ခေါ်လာခွဲ။ သူ့မှာ သေနတ်နဲ့ ကျည်ဆန်တွေပါတယ်။ အဲဒါတွေနဲ့မှ ဝံပုလွေအုပ်စုကို အပြတ်ရှင်းနိုင်မှာ”

ကျော်မင်းခက်က အစီအစဉ်ပြောင်းလိုက်သည်။ မိန်းမပျိုက သူ့ကို စိတ်မချသောအသွင်ဖြင့် မြန်ကြည့်သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလားရှင်။ အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်းဆိုရင် မျက်စိ လည် လမ်းမှားနိုင်တယ်”

“အခုပြေးနေတဲ့လမ်းအတိုင်း တည့်တည့်မတ်မတ် ဆက်ပြေး ရုံပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ်ကိုမှ လွဲချော်ရောလမ်းမရှိဘူး။ ကျောက်တောင် ကုန်းနဲ့နီးလာရင် အဲဒီတောင်ကုန်းပေါ်က စေတီပျက်လေးကိုတောင် မြင် နိုင်တယ်။ ဒါဆို တို့ရဲ့အစ်ကိုဆီရောက်ဖို့ သေချာနေပြီ”

ကျော်မင်းခက်က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ။ ဒါဖြင့်လဲ အစ်ကိုသဘောအတိုင်းပါပဲ။ ဒါထက်

လူမမှားအောင် မေးရဦးမယ်။ အစ်ကို့ရဲ့အစ်ကိုက ဘယ်လိုအသွင် သဏ္ဍာန်မျိုးလဲ။ အစ်ကို့နာမည်က ဘယ်သူလဲ။ အဲဒီအစ်ကို့နာမည်ကို လည်း ပြောပြထားဦး။ အစ်ကို့နဲ့ရုပ်ချင်းထင်မှာပေါ့နော်။ ဟုတ်လား”

ကျော်မင်းခက်က မြုံစေ့စေ့အပြုံးဖြင့် ဦးခေါင်းကို ခပ်သွက် သွက် ချိပြသည်။

“လုံးဝ မတူဘူး။ တို့က ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်လျလျ ကျစ်ကျစ် လျစ်လျစ်နဲ့ အသားလတ်တယ်။ တို့အစ်ကိုက အသားညိုမောင်းပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ကြံ့ခိုင်ဖွံ့ဖြိုးတယ်။ တို့နာမည်က ကျော်မင်း ခက်။ တို့အစ်ကို့နာမည်က ဇော်မင်းထက်တဲ့။ မင်းနာမည်ကိုလည်း မသိရသေးဘူး”

မိန်းမပျို၏နာမည်ကိုပါ မေးလိုက်သည်။

“ညီမနာမည် မြသီတာပါ အစ်ကို။ ကဲ . . . ညီမ သွားမယ် နော်။ အစ်ကို လမ်းမမှားစေနဲ့။ ညီမ အခုပြေးတဲ့ ပြေးလမ်းကြောင်း အတိုင်းသာ တည့်တည့်လိုက်နဲ့ . . . ဟုတ်လား”

မြသီတာသည် အရှိန်အဟုန်ကို မြှင့်လျက် ကျော်မင်းခက်ရှေ့ မှ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားသည်။ လှစ်လှစ် လှစ်လှစ်နှင့် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း တောအုပ်တွင်းရှိ သစ်ပင်ကြီးများ၏ ပင်စည်များအကြားသို့ ဝင်ရောက်

ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကျော်မင်းခက်၏ ရင်ထဲ၌ ဟာတာတာကြီးဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် ကျန်းမာရေးလိုက်စားသူ မဟုတ် ပါချေ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အကြမ်းပတမ်း ခံနိုင်ရည်မရှိ။ သာမန်လူ ရွယ်တစ်ယောက်ထက်ပို၍ သက်သောင့်သက်သာ နေလေ့ရှိသည်။

ယခုကဲ့သို့ ရေရှည်အပြေးအလွှားမျိုး သူ့ဘဝသက်တမ်းတစ် ဇလျာကလုံး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မပြုလုပ်ခဲ့ဖူးပါချေ။ စောစောက မြသီတာ အား ငဲ့၍ သူမနှင့်တန်းတူပြေးနိုင်ရန် ကြိုးစားပမ်းစား အား ဆုတ်ခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် လုံးလုံးလျားလျား ရပ်နားလိုက်ချင်ပြီ။

ယခုအချိန်တွင် ရပ်နားလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နောက်မှ လိုက်လာသော ဝံပုလွေအုပ်စု၏ အစာ ဖြစ်သွားနိုင်ကြောင်း သိထား သည်။ မြသီတာပြောခဲ့သော စကားထဲတွင် မိမိတစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဝတ် ဆင်ထားသော အဝတ်အစားမှ ရေစက်လက်ကျန်နေသည်ကို နောက် မှောင်ခံ၍ လိုက်လာခြင်းဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဟူ၍ ပါသည်။

ထို့ကြောင့် တောအုပ်ထဲတွင် မိမိတစ်ယောက်တည်းရှိနေစဉ် ဘာဆင်ထားသော အဝတ်အစားများကို ချွတ်၍ စွတ်စိုနေသော ရေများ

ကို ညွှန်ချသည်။ ထို့နောက် ပြန်ချပြီးမှ ပြန်လည်ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဝတ်ထားရသည်မှာပင် အတော်အတန် ပေါ့ပါးသွားသည်။ သူ ဝတ်ဆင်ထားသောအင်္ကျီနှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီတို့မှာ ရေစက်လက်ကျပ်ရာ အကြောင်းမရှိတော့ ဟူ၍ သဘောပေါက်မိသည်။

ထိုအခါကျမှ ကျော်မင်းခက်သည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ပြုစီတာ ပြေးသွားခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်း အပီလိုက်ရန် အားသွန်ခွန်စိုက် ပြေးထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

သို့ရာတွင် နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်မျှပြေးခဲ့သောအခါ ကျော် မင်းခက်၏ နားထဲတွင် ဝံပုလွေများ၏ မာန်ဖီသံများကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလာရသည်။ သစ်ရွက်မြောက်များကို ဝံပုလွေအုပ်စု နင်းလာသံများ ကိုပါ ဆက်တိုက်ကြားလာရသည်။

ထို့ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့နောက်ဘက် ကိုက် ၂၀၀ အကွာတွင် သူ့စီသို့ ဦးတည်၍ ပြေးလာသော ဝံပုလွေတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုဝံပုလွေ သည် အုပ်စုထဲတွင် ရှေ့ဆုံးမှဦးဆောင်သူဖြစ်ဖွယ်ရာရှိသည်။ ခွန်အား အပြည့်ဝဆုံးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် လူသားအာဟာရကို ဦးဦးဖျားဖျား တားရင်

ဝါးချင်စိတ် အပြင်းထန်ဆုံးလည်း ဖြစ်နိုင်သေးသည်။ ထိုဝံပုလွေစားပြီး မှသာ ကျန်ဝံပုလွေများက လက်ကျန်လူသားကို စားကြရမည်။

ထို့ကြောင့်သာလျှင် ဝံပုလွေအုပ်စုထဲမှ ခွဲထွက်၍ ရှေ့ဆုံးသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤဝံပုလွေ ရှေးဦးစွာ စားတော့မည့် လူသားအာဟာရသည် မိမိသာလျှင် ဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရသော ကျော်မင်းခက်သည် အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

ထိုစိတ်လှုပ်ရှားမှုသည်ပင်လျှင် ကျော်မင်းခက်၏ ခြေလှမ်းများ ကို အဆပေါင်းများစွာ ပိုမိုသွက်လက်စေရန် တွန်းပို့ပေးမည်။ ကမ္ဘာ ဘာတို့ ချန်ပီယံအပြေးသမားသည်ပင်လျှင် ယခု ကျော်မင်းခက်ပြေးနေ သော ဝံချိန်ကို ဝီနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တာတိုအပြေးသမားချန်ပီယံ၏ မျှော်မှန်းချက်သည် ပထမဆုရွတ်ဆိပ်ရရှိရေးများ ဖြစ်သည်။ သို့ရာ တွင် ပစ္စက္ကကာလ၌ ကျော်မင်းခက်၏ မျှော်မှန်းချက်မှာ သူ၏အသက် ခြင်္သေ့သန်ရေးဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်တွင် သူ့အသက်ထက် မည်သည့်အရာ ကိုမှ ပို၍တန်ဖိုးမရှိ ဟူသော ပဟနအကျဆုံး သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။ ဤနောက် ဖမ်းနှံ့တစ်ပါး တစ်သားတည်းကူးအောင် ပြေးနေလေတော့သည်။

အခန်း (၂၄)

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ မိန်းကလေး”

ကိုမင်းဒင်သည် သူတို့နှင့် ဆယ်ကိုက်အကွာသို့ အပြေးအလွှားရောက်လာသော မိန်းမပျိုကို ဆီးကြို၍ မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ သူများ သေလုပြောပါးအသည်းအသန်ပြေးလာရတာ အမောဖြေပါစေဦး။ နောက်ပြီးတော့မှ မေးရင်လည်း ရပါတယ်ဗျ”

ဇော်မင်းထက်က အပြစ်တင်လိုက်သည်။

ကိုမင်းဒင်က ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ . . . ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်ဆန္ဒစောသွားမိ

တယ်။ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

မြသီတာသည် သူတို့နှင့်လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် အပြေးရပ်၍ စေတ္တနာပြုံးမှ ဇော်မင်းထက်နှင့် ကိုမင်းဒင်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုဇော်မင်းထက်ဆိုတာ ဒီက အစ်ကိုကြီးထင်ပါတယ်”

မြသီတာက ဇော်မင်းထက်ကို မျက်လုံးအကြည့်ချင်းဆိုင်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မိန်းကလေး။ ရော့ . . . ဟောဒီရေကို သောက်လိုက်ပါဦး။ နောက်ပြီးတော့မှ မင်းပြောစရာရှိတာကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောနိုင်ပါတယ်”

ဇော်မင်းထက်က ရေထည့်ထားသော ပတ္တမြားအိတ်ကို လှမ်းဝေးသည်။ မြသီတာက ရေအိတ်ကိုဖွင့်မော့လျက် တစ်ဝိုက်မျှသာ ငုံ့လိုက်သည်။ ထိုနောက် နဖူးဆံစပ်နှင့် လည်ပင်းတွင် သီးနေသော ဈေးဥများကို အင်္ကျီလက်ဖျားဖြင့် ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။

မြသီတာ၏မျက်နှာလေးသည် ပန်းနုရောင်အသွေးကြွနေသည်။

“ကျွန်မနဲ့အတူ အစ်ကိုကျော်မင်းခက် ပြေးလာကြတာပါ။

ဦးနန္ဒိယနဲ့ သူပွေးထားတဲ့ ဝံပုလွေတွေက နောက်က လိုက်လာကြပါပြီ။

အစ်ကိုကျော်မင်းခက်က သိပ်မပြေးနိုင်လို့ နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မပြေးလာခဲ့တဲ့ဟောဒီလမ်းအတိုင်း သူ လိုက်လာမှာပါ။ အစ်ကိုကြီးတို့ အမြန်ဆုံးသွားပြီးကယ်ကြပါ။ အဲဒီဝံပုလွေတွေဟာ လူသားစား ဝံပုလွေအမျိုးအစားတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အခု ချက်ချင်းသွားကြပါရင်၊ နည်းနည်းလေး နောက်ကျတာနဲ့ အစ်ကိုကျော်မင်းခက်တော့ ဝံပုလွေ ဇာဖြစ်တော့မှာပဲ။ အစ်ကိုကြီးတို့ မြန်မြန်သွားကြမှဖြစ်မယ်။ ကျွန်မ ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်လာခဲ့ပါမယ်”

“အေး . . . အေး . . . ဟုတ်တယ်။ မိန်းကလေးက တောက်လျှောက်ပြေးလာတာဆိုတော့ နားပြီးမှ လိုက်လာခဲ့ပေါ့။ ဒါထက် အဲဒီ ဦးနန္ဒိယဆိုတဲ့လူကြီးက အင်မတန်ဆိုးသွမ်းတဲ့ ဝံပုလွေတွေကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မွေးထားတာလဲ။ ဘယ်နှကောင်လောက် မွေးထားလဲ ကလေးမ သိလား”

ကိုမင်းဒင်က စပ်စုလိုက်သည်။

“ဦးနန္ဒိယက ဝံပုလွေတွေနဲ့ အကျင့်ချင်းတူတယ်။ ဟိုဘဝ တုန်းက သူလည်း ဝံပုလွေဖြစ်ခဲ့ဖူးလား မသိဘူး။ သူ မွေးထားတုန်းက အဲဒီဝံပုလွေလေးသုံးကောင်ဟာ နို့စို့အရွယ်ပဲရှိသေးတယ်။ ဦးနန္ဒိယ ကိုယ်တိုင် နွားနို့တိုက်ပြီး မွေးလာတာ။ အခု အကောင်တွေက ကြီး

လာပြီဆိုတော့ သားစိမ်းငါးစိမ်းတွေလောက်နဲ့တင် မဝတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဝံပုလွေသုံးကောင်ကို အမဲလိုက်ခွေးလိုမျိုး အသုံးချပြီး တောအုပ်ထဲကို အမဲရှာဖို့ သွားတယ်။ ဝံပုလွေတွေရလာတဲ့အမဲကို ဦးနန္ဒိယက ခွဲတမ်းချပြီး . . .”

မြသီတာက ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှင်းပြနေသည်။ သို့ရာတွင် မြသီတာ၏ စကားမဆုံးမီ ဇော်မင်းထက်က ကိုမင်းဒင်အား စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်။

“ခင်ဗျားမလိုက်ချင်လဲ နေခဲ့တော့ဗျာ။ ကျုပ်တစ်ယောက် တည်း သွားရှင်းတော့မယ်”

ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ကိုမင်းဒင်သည် မြသီတာနှင့် စကားဖြတ်၍ ပြေးလိုက်လာသည်။ သူတို့သည် မြသီတာ လာခဲ့သော လမ်းကြောင်းကို မှန်းဆ၍ပြေးသွားကြသည်။ ဇော်မင်းထက်သည် တောလိုက်ဖူးသူမဟုတ်သော်လည်း ဝံပုလွေအကြောင်း ဖတ်ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ပြောင်းရှည်သေနတ်၏ မောင်းထိန်းလှေကို ဖွင့်ထားလိုက်သည်။

ဝံပုလွေနှင့်တွေ့လျှင် လက်ဦးမှုရယူမှဖြစ်မည်။

တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တိုင်းသည် အများအားဖြင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တတ်ကြသည်။ ဝံပုလွေကဲ့သို့သော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်သည်

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ရုံမျှမက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတတ်သေးသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဝံပုလွေနှင့်ရှင်ဆိုင်သူတိုင်းသည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ နောက်ကျခဲ့ပါက အသက်ဆုံးရှုံးခြင်းမှ အပ အခြားရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိပါချေ။

ဝံပုလွေကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျော်မင်းခက်သည် အကြီး အကျယ်စိတ်ချောက်ချားသွားသည်။ သူ၏လက်နက်ဖြစ်သော ဒူးလေး နှင့် မြားဘူးကို လွန်ခဲ့သောညက စေတီပျက်ကလေးအနီးတွင် ထားပစ် ခဲ့သည်။ လောလောဆယ်အားဖြင့် သူ့လက်ထဲတွင် မြသီတာပေးခဲ့ သော ဓားမြှောင်တစ်လက်သာ ရှိနေသည်။

ထိုဓားမြှောင်သည် သေနတ်၊ ဒူးလေးတို့ကဲ့သို့ အဝေးပစ် လက်နက်အဖြစ် အသုံးမဝင်သော်လည်း ဝံပုလွေအား အနီးကပ်တိုက် ခိုက်ရာတွင် ထိထိရောက်ရောက် အသုံးချနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျော် မင်းထက်က အသားကုန်ပြေးနေရသည်ထက် တတ်နိုင်သမျှ ရင်ဆိုင်ရှုန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ယခု သူရောက်နေသောနေရာသည် တောင်ကုန်းတစ်ခု၏ အစွန်းတစ်နေရာဖြစ်သည်။ ဝံပုလွေသည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့တက်လာ

ချေပြီး အကွာအဝေးအားဖြင့် ကိုက်တစ်ရာမျှ နီးကပ်လာချေပြီး ဤ ဝံပုလွေကို ပြတ်ပြတ်သားသား ထိုက်ခိုက်ပြီးလျှင် ခြေရာဖျောက်ရမည် ဟူ၍ ကျော်မင်းခက်က သန့်ဌာန်ချလိုက်သည်။

နောက်ထပ် ဝံပုလွေများနှင့်အတူပါလာဦးမည့် ဦးနန္ဒိယတို့ မရောက်မီ ရှေ့ပြေးရောက်ရှိလာသော ဝံပုလွေကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ကျော်မင်းခက်က ဓားမြှောင်အရိုးကို ဖြန့်ထားသောလက်ဖဝါးပေါ်တွင် တင်၍ တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

သူသည် ဓားမြှောင်ကို ပက်ဓားအဖြစ် အသုံးပြုရန် ရည်ရွယ် ထားသည့်ဓားသွားအဖျားကို ပင့်၍ ထိုးခွဲရန် ရည်ရွယ်ထားလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ဝံပုလွေသည် သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် သုံးပေအကွာမှ တစ်ရိန်ထိုးရန်အုပ်လိုက်သည်။ ဝံပုလွေ၏ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး လေထဲသို့ မြောက်ကြွ၍တက်လာသည်။ ရှေ့လက်နှစ်ဖက်သည် ကျော်မင်းခက်၏ ဦးခေါင်းအထက်ကိုပင် ကျော်လွန်အုပ်မိုးသွားသည်။

အကယ်၍သာ ထိုလက်နှစ်ဖက်၏ကုတ်ခြစ်မှုသည် ထိရောက် မှုရှိပါက ကျော်မင်းခက်၏မျက်လုံးနှစ်လုံးသည် ဝံပုလွေ၏ လက်သည်း များဖြင့် ထိုးဖောက်လိုက်သည့်အလား ဟောက်ပက်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

သို့ရာတွင် ကျော်မင်းခက်သည် ကြိုတင်၍ အသင့်ပြင်ဆင်

ထားသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ခါးကို အနည်းငယ်ညွတ်လိုက်သည်။ တင်းကြပ်စွာ ဆုခံကိုင်ထားသော ဓားသွား၏အဖျားကို ဝံပုလွေ၏ ဝမ်းဗိုက်တွင်းသို့ အထက်ပင့်၍ ထိုးသွင်းလိုက်ပြီးနောက် အထက်သို့ ရင်ညွန့်အထိ ခွဲချလိုက်သည်။

ထိုသို့ဆောင်ရွက်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ဝံပုလွေ၏ကိုယ်လုံးကြီးတစ်ခုလုံး သူ့အပေါ်သို့ ပစ်ကျမလာမီ လက်ျာဘက်ဘေးသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ထွက်လိုက်ရသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ လွတ်ရုံကလေး လွတ်သွားသည်။

ဝံပုလွေ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ဘိုင်းခနဲ ပစ်ကျသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဝမ်းဗိုက်မှ ရင်ညွန့်အထိ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်သွားသောကြောင့် ဝံပုလွေ၏သွေးများသည် ထိုနေရာဝန်းကျင်တွင် ရဲသွားသည်။

ကျော်မင်းခက်၏နားထဲတွင် နောက်ထပ် ဝံပုလွေအော်သံများနှင့် "လိုက်စမ်း... လိုက်ကြစမ်း၊ အဲဒီကောင်ရော... ကောင်မရော နင်တို့အစာတွေပဲဟေ့" ဟူသော ဦးနန္ဒိယ၏ ကျယ်လောင်သော ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် အော်ဟစ် ကြားဝါးပြောဆိုသံမှာ သည်းဖိုစရာ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျော်မင်းခက်သည် နောက်ထပ် ဝံပုလွေများနှင့်

ဦးနန္ဒိယကို ရင်ဆိုင်နိုင်ခြင်း မရှိတော့သဖြင့် မူလ ဦးတည်ချက် လမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလိုက်သည်။ လက်ျာဘက်ဘေးရှိ တွင်းစပ်တစ်ခုဘက်သို့ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ပြေးဆင်းသွားသည်။

ထိုတွင်းစပ်၏ အကျယ်မှာ ကိုက်တစ်ရာ ပတ်လည်ခန့် ရှိမည်။ ကွင်းစပ်ပတ်ပတ်လည်တွင် မြင့်မား၍ အကိုင်းအခက်၊ အရွက်အလက်များ သိပ်သည်းထူထပ်သော သစ်ပင်အုပ်များ ဝိုင်းရံနေသည်။ ထိုသစ်ပင်များတွင် လုံးပတ်အားဖြင့် လက်မောင်၊ လက်ဖျံအရွယ်အစားရှိသော နွယ်ပင်၊ နွယ်ကြိုးများ တန်းလန်းကျလျက် တစ်မျိုး၊ ဓွေရစ်၍တစ်ဖုံ၊ အပျိုးပျိုးအစုံတိုင်းစပ်အထက်မှိုလျက် သဘာဝအလျောက်ဖြစ်တည်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့် အကယ်၍သာ ကွင်းစပ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးပါက ထိုသစ်ပင် နွယ်ပင်တို့၏ အကွယ်အကာကြောင့် နောက်မှလိုက်လာသော ဦးနန္ဒိယနှင့်ဝံပုလွေတို့က သူ့ကိုမြင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။ ထို့ကြောင့် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် လွတ်မြောက်နိုင်သည်။

ထိုအချိန်အခါ အခြေအနေကို အသုံးပြုလျက် မူလ ဦးတည်ချက် လမ်းကြောင်းဘက်သို့ ပြန်လည် ခြေဦးလှည့်ရမည်။ သို့မှသာလျှင် ပြုပျက်နေသော စေတီရှိရာ တောင်ကုန်းသို့ ရောက်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ကျော်မင်းခက်သည် သူ၏ ရည်မှန်းချက်ကို လက်တွေ့

အကောင်အထည်ဖော်ရန် သစ်ပင်နွယ်ပင်ရှိ ကွင်းစပ်သို့ ပြေးသွားသည်။ ကွင်းစပ်မှ ခြေနှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းမျှ လှမ်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ တစ်ရပ် အမှားအယွင်းရှိပြီ ဟူသော အတွေးမျိုး ဦးခေါင်းထဲသို့ အမှတ် မထင် တိုးဝင်လာသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ၏ ခြေလှမ်းများသည် ရုတ်တရက် အရှိန် အဟုန်ကို တိစန့် ရပ်တန့်၍ မရနိုင်ပါချေ။ ထို့ကြောင့် အရှိန်ဖြင့် လေး၊ ငါး ဆယ်လှမ်းမျှ ဆက်လှမ်းသွားမိသည်။

ဆယ်လှမ်းမပြည့်မီကတည်းက တစ်စတစ်စ ဖြည်းဖြည်းချင်း တအိအိမြုပ်ဆင်းသွားသော ခြေလှမ်းများသည် ဆယ်လှမ်းပြည့်သည် အချိန်တွင် သူ့ခြေသလုံးနှစ်ဖက်စလုံး ထက်ဝက်မျှ မြုပ်ဆင်းသွားသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ရပ်တန့်လိုက်မိသည်။ ထိုသို့ ရပ်တန့်သည့်တိုင်အောင် မြုပ်ဆင်းမှုမှာ ရပ် တန့်ခြင်းမရှိ၊ ဆက်လက်၍ မြုပ်ဆင်းနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

မကြာမီ ဒူးဆစ်နှစ်ဖက်စလုံး တအိအိ မြုပ်ဆင်းနေလေပြီ။ အကယ်၍ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားလိုက်ပါက ရုန်းလေ မြုပ်လေ ပိုမို အခြေ အနေ ဆိုးဝါးနိုင်ကြောင်း သူ နားလည်သဘောပေါက်မိသည်။ စင်စစ်အား ဖြင့် သူသည် QUICK SAND ထဲသို့ ရောက်ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၂၅)

ဇော်မင်းထက်နှင့် ကိုမင်းဒင်တို့သည် တောအုပ်ထဲတွင် ဆက် လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် မိန်းကလေး လာခဲ့သော လမ်းအတိုင်း ဖြောင့်တန်းစွာ သွားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဘာမျှမတွေ့ရ၍ စိတ် စနောင့်စနင်း ဖြစ်နေမိသည်။

မိန်းကလေး ညွှန်ပြသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် မိန်းကလေး၏နောက် မှ ထက်ကြပ်မကွာ တစ်ဖြောင့်တည်း လိုက်ပါသော ကျော်မင်းခက်အား မလွှဲမသွေ တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုထက်တိုင် မတွေ့ရသေး။

မင်းစကြာ

သူတို့သွားသည့် လမ်းကြောင်းသည် အကျွေးအကောက်၊ အရစ် အပတ် မရှိသဖြင့် လမ်းမှားစရာ အကြောင်း မရှိပါချေ။

“မိန်းကလေးလည်း နောက်က လိုက်လာနေပြီပဲ။ ဂဏလောက် စောင့်နေရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ် ကိုဇော်မင်းထက်။ ဒီအတိုင်း ရှေ့ ဆက်သွားနေလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ ဂဏလောက် စောင့်ကြည့်ရအောင်”

ကိုမင်းဒင်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဇော်မင်းထက်သည် ညီဖြစ်သူ အန္တရာယ်တွေ နေပြီဟူသော ဇောဖြင့် ရှေ့သို့သာ ဒရောသောပါး လှမ်းခဲ့သည်။ အခြား မည်သည့် ရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိ။

ထို့ပြင် ဦးနန္ဒိယ ဆိုသော လူကြီးက သူမွေးထားသော ဝံပုလွေ သုံးကောင်နှင့်အတူ မိမိ၏ညီ ကျော်မင်းခက်အား အမဲတစ်ကောင် သဘော ထားကာ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေသည် ဆိုခြင်းကြောင့် ထိုအန္တရာယ် ကောင်များကို ဖြစ်စေ၊ အန္တရာယ်ကောင်များကို အားပေးအားမြှောက် ပြုသူ ဦးနန္ဒိယကို ဖြစ်စေ...

ပြတ်ပြတ်သားသား နှိပ်ကွပ်ရန် ဖွင့်တူးတူး ပြောင်းရည်သေနတ် ကို မောင်းတင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ကိုမင်းဒင်၏ အကြံပြုချက်မှာ လိုက်နာသင့်သော

ပဟူတု ဒို့ပါ

အကြောင်းတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်... ကိုမင်းဒင်။ ကျွန်တော်လည်း ညီလေးအတွက် ဆန္ဒတေပြီး ကမူးရှူးထိုး ဖြစ်သွားမိတယ်။ ကဲ... ဟော့ဟိုရှေ့နားက စေရ ပင်အောက်မှာ ဂဏလောက် စောင့်ကြရအောင်”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် ကိုဇော်မင်းထက်ရယ်။ ကျော်မင်းခက်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အမြှာညီဆိုတော့ သူ့နောက်ကို ဝံပုလွေသုံး ကောင် လိုက်နေပြီဆိုတာ ကြားရချိန်မှာ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်အထိ စိုးရိမ်သောက ရောက်နေမလဲလို့ နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တောင်မှပဲ ကျောင်းနေဖက် အရင်းနှီးဆုံး ဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်လောက်နဲ့တောင်မှ ကျော်မင်းခက်အတွက် အရမ်းစိုးရိမ်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းမသိဘဲ ရှေ့ ဆက်ဇွတ်တိုးနေရင် ပိုပြီး နက်ရှိုင်းတဲ့ တောအုပ်ထဲရောက်တော့မှာပဲ ဆိုတာ စဉ်းစားမိလို့ ပြောရတာပါ”

နှစ်ယောက်သား သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ခေတ္တနားကြစဉ်

“ဟော့ဟိုမှာ ကျုပ်တို့နောက်ကို လိုက်လာတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်လား”

ဇော်မင်းထက်က လက်ညှိုးညွှန်၍ အားရကျေနပ်စွာ မေးလိုက် သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ကိုဇော်မင်းထက်ရယ်။ လောလောဆယ် အခြေအနေမှာ ကျုပ်တို့ပတ်ဝန်းကျင် အနီးတစ်ဝိုက်ကိုရောက်လာနိုင် တာ အဲဒီမိန်းကလေးက လွဲလို့ တခြားတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား မြင်ရတာဟာ သိပ်သေချာပါတယ်”

• ကိုမင်းခင်က ထောက်ခံပြောဆိုလိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မိန်းကလေး ရောက်လာသည့် အချိန် အထိ စောင့်မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ။ မိန်းကလေး လာနေသောလမ်းကို အရောက် ကြို၍ သွားရောက် ဆုံတွေ့လိုက်ကြလေသည်။

ဦးနန္ဒိယသည် ကုန်းမြင့်လေးပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေ သော သူ၏ဝံပုလွေကြီးကို စပ်လှမ်းလှမ်းကတည်းက လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အခြေအနေကို သူ တိတိပပ သဘောပေါက်လိုက်ရ သည်။ သူ့မွေးမြူထားသော ဝံပုလွေ သုံးကောင်ထဲတွင် တိုက်ရည်ခိုက် ရည် အမြင့်မားဆုံးမှာ ထိုဝံပုလွေကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ကျန်နှစ်ကောင်မှာ ထိုဝံပုလွေကြီး၏ နောက်လိုက်အဆင့်မျှသာ ရှိသည်။

ထိုဝံပုလွေကြီး တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ဘေးမှ ဝင်ရောက် ကိုက်ဆွဲ

ကုတ်ဆွဲကြသောအမျိုးစားမျှသာ ဖြစ်သည်။ ယခု သူ့အားကိုးရသော ဝံပုလွေကြီးကို ဆုံးရှုံးရလေပြီ ဟူသော အတွေးက သူ့စိတ်နှလုံးကို ညှိုးရုံး စေသည်။

ဦးနန္ဒိယသည် အပြေးအလွှား သွားကြည့်သည်။

ဝံပုလွေကြီး၏စမ်းခိုက်မှ ရင်ညွန့်အထိ ဓားဒဏ်ရာဖြင့် ပွင့်ထွက် နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဦးနန္ဒိယ၏ ရင်ထဲတွင် အခဲမကျေသော ဒေါသ အစိုအခဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ယူနားထဲသို့ အော်ဟစ် ညည်းတွား လျက် အကူအညီတောင်းသံ တစ်သံကို စပ်သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ကျန် ဝံပုလွေနှစ်ကောင်ကို ဦးဆောင်၍ အသံကြားရာသို့ ပြေးသွားသည်။

ထိုအသံသည် သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ထူထပ်ပေါများသော ကွင်း စပ်တစ်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို သူ့သေချာ သိသည်။

ထိုနေရာတွင် နွံနစ်၍ သေဆုံးသွားကြသော သက်ရှိသတ္တဝါ များကိုလည်း မကြာခင်က သူတွေ့ဖူးခဲ့သည်။ ထိုနွံထဲသို့ ရောက်သူတိုင်း မည်သည့်အခါမှ အသက်ရှင်နိုင်စရာ လမ်းမရှိကြောင်း သူနားလည် သဘောပေါက်ထားသည်။

သူကြိုတင်ယူဆသည့်အတိုင်း နွဲ့ထဲတွင် နှစ်နေ့သူမှာ အသက် ကယ်လေ့တစ်စင်းဖြင့် ဤကျွန်းသို့ ရောက်လာသူ သုံးယောက်အနက်၊ သူ ကိုယ်တိုင် ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ထားခဲ့သော လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေ သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

• ဦးနန္ဒိယ ဝိတ် ဖြစ်သွားသည်။

သူထံမှ လွတ်မြောက်သွားသော ဤသားကောင်ကို မိမိ ကိုးကွယ်အားထားရာ ကာလီနတ်ဗုရားမက ပြစ်ဒဏ်ခတ်လိုက်ပြီဖြစ် ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

လူငယ်၏ မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှမ်းလျက် အသနားခံနေသော အသွင်သဏ္ဍာန်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအသနားခံမှုကို တွေ့နေရသော ဦးနန္ဒိယ၏ စိတ်ဘဝတွင် မည်သို့သော သနားကြင်နာမှု မှ မဖြစ်ပေါ်ဘဲ ကျေနပ်အားရမှုသာ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကောင်းတယ်... သိပ်ကောင်းတယ်။ ငါပေးမယ့် အပြစ်ဒဏ် က လွတ်အောင်ပြေးခဲ့ပေမယ့် အရှင်မ.ပေးတဲ့ ပြစ်ဒဏ်က ပိုပြီးလေးနက် တယ်။ ဒေသ... ဒေသလိုက်စမ်း မသေခင်မှာ အကြီးအကျယ် စိတ် ရောက်ချားတဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားရဦးမယ်။ ကြည့်လိုကောင်းလိုက်တာ... ဟာ...ဟာ...ဟာ...ဟာ...ဟိ...ဟိ...ဟိ”

ဦးနန္ဒိယသည် လူသားအချင်းချင်း စာနာထောက်ထားတတ် သော စိတ်ဓာတ်လုံးဝမရှိတော့။ ပကတိ ရူးသွပ်သွားသူတစ်ယောက်ပမာ သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်နေသည်ကို ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသည်မှာ သာမန် စိတ်နေသဘောထားမျိုး မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ကျော်မင်းခက်၏ ဓန္ဒာကိုယ်သည် QUICK SAND ထဲသို့ ခါးအထိပင် နစ်မြုပ်နေလေပြီ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆက်လက် နစ်မြုပ်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။

ကျည်ထိပ်ဖူးသည် ဦးနန္ဒိယ၏ ညာဘက်ပါးကို ရှုပ်လျက်သား ဖြတ်သန်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးနန္ဒိယက ပူစနဲ ဖြစ်သွားသော သူ့ပါးကို လက်ဖဝါးဖြင့် ရုတ်တရက် ပွတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့လက်ဖဝါးတွင် စေးထန်းထန်း ဖြစ်သွားကြောင်း သတိပြုမိ လိုက်သည်။

ဦးနန္ဒိယသည် ကမန်းကတန်း လက်ဖဝါးကို ကြည့်လိုက်သော အခါ သွေးစအနည်းငယ်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ထိတ်ထိတ် ပျာပျာ ဖြစ်မိသွားသည်။ သူတစ်ပါး နွဲ့နှစ်၍ သေဆုံးတော့မည်ကို စည်းစိမ် ခံ၍ ကြည့်နိုင်သော ဦးနန္ဒိယသည် သူ၏ ပါးပြင်တွင် အခြင်ရာ အစင်းရာမျှ

မင်းစကြာ

သော ဒက်ရာမှ စို့ထွက်လာသော သွေးစလေးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်သောက ဖြစ်သွားမိသည်။ သူ့ဘေးတွင် ရှိနေသော ဝံပုလွေတစ်ကောင်သည်လည်း မြားတန်းလန်းဖြင့် ပုံလျက်သား လဲကျ သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

* ထို့ကြောင့် ကျည်ထိပ်ဖူးတစ်စုံနှင့်မြားတစ်စင်း ရောက်ရှိစေရန် ပစ်လွှတ်လိုက်သော အရပ်မျက်နှာသို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုအခါ ကိုက်သုံးဆယ်ခန့်အကွာအဝေးမှ သူ့အား ပြောင်းရည် သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားလျက်၊ နောက်တစ်ချက် ထပ်မံ ပစ်ခတ်ရန် ကြိုးစား နေသော ဇော်မင်းထက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဇော်မင်းထက် သေးချင်း ယှဉ်လျက် ရပ်နေသော ကိုမင်းဒင်သည်လည်း လက်ထဲမှ ဒူးလေး၏ လေးညှို့တွင် နောက်ထပ်မြားတစ်ချောင်းကို ထပ်၍ ပစ်လွှတ်ရန် အဆင် သင့် ဖြစ်နေလေပြီ။ မြသီတာဆိုသော မိန်းမပျိုသည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ နောက်ကျောဘက်တွင် ရပ်နေလေသည်။

ဦးနန္ဒိယအတွက် လုံးဝ အခြေအနေမလှတော့။

သူနှင့် လက်ကျန် ဝံပုလွေတစ်ကောင်သည် လောလောဆယ် ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာနိုင်မှသာ အသက်အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်း ပေတော့မည်ဟူ၍ သဘောပေါက် နားလည်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်

ပဟူရာ ဒိပါ

နန္ဒိယသည် သူတို့ကို ကျောပေး၍ ဘေးကင်းရာသို့ ပြေးရန် ခြေလှမ်းပြင် လိုက်လေသည်။

သို့ရာတွင် နောက်ထပ် မြည်တိန်းလာသော သေနတ်သံနှင့် အတူ ခဲတောင့်ပူတစ်ခုသည် လေကို တိုးခွဲ၍ သူ့နောက်သို့ လိုက်လာ သည်။ ထိုကျည်ထိပ်ဖူးသည် နန္ဒိယ၏ လက်ျာဘက်ပေါင်ကို ထွင်းဖောက် သွားပြီးနောက် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ မှောက်လျက်သား ပစ်ကျ သွားသည်။

ဒူးလေး၏ လေးညှို့မှ ထွက်လာသော နောက်ထပ် မြားတံသည် လည်း နောက်ဆုံးကျန် ဝံပုလွေ၏ ဇီဝိန်ကို ခြေလိုက်လေသည်။ ဦးနန္ဒိယ နှင့် ဝံပုလွေသည် မြေကမ္ဘာလားပေါ်သို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် မှောက်လျက် သား ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။ ကံဆိုးသော ဦးနန္ဒိယသည် မှောက် လျက်သားကျသွားစဉ်၊ မြေပြင်ပေါ်၌ ဝေထွက်နေသော ကျောက်သားရွှန် တစ်ခုက သူ၏ ရင်ညွန့်ကို နက်ရှိုင်းစွာ စူးဝင်သွားလေသည်။ ဦးနန္ဒိယ သည် လက်နှစ်ဖက်ထောက်၍ အားယူလျက် ပက်လက်အနေအထား ပြောင်းလဲလိုက်သည်။

အခန်း (၂၆)

ဇော်မင်းထက်သည် ဦးနန္ဒိယနှင့်ဝံပုလွေတို့ တုံးလုံးပက်လက် ဖြစ်နေကြသောနေရာသို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိသွားသည်။ သူ၏ နောက်မှ ကိုမင်းဒင်လည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာသည်။ ဝံပုလွေ အနေနှင့် ဖိစိန်ကြော့နေပြီဖြစ်သော်လည်း ဦးနန္ဒိယက အသက်ရှူမရပ် သေးချေ။ သူ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး သွေးခြင်းခြင်းနီနေသည်။ မျက်လုံးအစုံ ကို ဖွင့်ထားသည်။

“ကျုပ်ညီ... ဘယ်မှာလဲ။ ခင်ဗျား သူ့ကို ဘာလုပ်လိုက်သလဲ”

ဇော်မင်းထက်က ဦးနန္ဒိယဘေးတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချ လျက် အလောတကြီး မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးနန္ဒိယက ဇော်မင်းထက်နှင့်ကိုမင်းဒင်ကို ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ

စွာဖြင့် နှုတ်ခမ်းထောင့်ကို တွန့်လျက်ပြုံးပြသည်။

“မောင်ရင့်ညီကို... ကျုပ် ဘာမှ လုပ်စရာ မလိုပါဘူး။ သခင်မ ဗုရားက ဒဏ်ခတ်လိုက်လို့ အခုလောက်ဆိုရင် နွဲ့ထဲမှာ တစ်ကိုယ်လုံး မြုပ်လောက်ပြီ။ သူ့ကို သင်္ဂြိုဟ်စရာတောင် မလိုတော့ဘူး။ မောင်ရင့်တို့ နှစ်ယောက်လည်း မကြာခင် သူ့လမ်းအတိုင်း လိုက်ရတော့မယ်။ ဝမ်း... သာ... လိုက်တာ”

ဦးနန္ဒိယသည် သူပြောချင်သော အကြောင်းအရာကို အားခဲ လျက် နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ကြိုးစားပမ်းစား ပြောသွားသည်။ ဝင်စစ်အားဖြင့် ဇော်မင်းထက်ကို စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေစေရန် တမင် သတ်သက် ကလိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စကားအဆုံးတွင် ဦးနန္ဒိယ၏ နှလုံးရန်ခြင်း ရပ်တန့်သွားလေသည်။

လောလောဆယ်အားဖြင့် ဇော်မင်းထက်သည် အကြီးအကျယ် ကြေကွဲဝမ်းနည်းသွားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ခံစားမှုသည် ရင်ထဲ၌ တင်း ကျပ်စွာဖြင့် ပင်ပင်ပန်းပန်း အသက်ရှူနေရသလိုဖြစ်နေရာမှ အနည်းငယ် သက်သာသလို ဖြစ်လာမိသည်။

သူက ရှေ့တူရူသို့ မြေဦးတည်ရာ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ထိုနေရာတွင် နွယ်များ ရစ်ရွေပတ်လည်ဖြင့် တန်းလန်းကျနေသော

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိနေသည်။ ထိုသစ်ပင်ကြီးနှင့် ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းတမျှအကွာတွင် နွံနစ်နေသော ကျော်မင်းခက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ကျော်မင်းခက်သည် နွံသံတွင် ခါးအထိ မြုပ်နေရာမှ အနီးတွင် တွဲလောင်းကျနေသော နွယ်ကြီးကို အားပြုဆွဲခို၍ အပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဇော်မင်းထက်က သူ့ညီကို ကူညီကယ်တင်ရန် နွံထဲသို့ ဆင်းလိုက်လျှင် သူပါ နစ်မြုပ်သွားနိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်သည်။

“ခင်ဗျား... မဆင်းလိုက်နဲ့နော်။ ကျုပ်... သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး သူ ခိုထားတဲ့ နွယ်ကြီးကို ဆွဲတင်ပေးမယ်”

ကိုမင်းဒင်က တတွတ်တွတ် သတိပေးပြီးနောက် သစ်ပင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ အပင်ပေါ်သို့ တက်ရန် လေ့လာသည်။ သို့ရာတွင် ပင်စည်၏ လုံးပတ်မှာ ပေနှစ်ဆယ်သာသာမျှ ရှိသောကြောင့် ပင်စည်ကို ဖက်တက်ရန် မလွယ်ကူ။

ဇော်မင်းထက်က တန်းလန်းကျနေသော နွယ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နွယ်ကြီး၏လုံးပတ်မှာ လက်ဖျံအရွယ်အစားခန့် ရှိသည်။ ထိုနွယ်ကြီး၏တစ်ဖက်အဆုံးရှိရာ သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် လှုပ်ရှားနေသော အသွင်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင်

အခြားသစ်ခက်၊ သစ်ရွက်များ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖုံးကွယ်နေသောကြောင့် ထိုအသွင်သဏ္ဍာန်ကို သိသိကွဲကွဲ မမြင်နိုင်ပါချေ။

သို့ရာတွင် ထိုသဏ္ဍာန်သည် ကျော်မင်းခက် အားပြုဆွဲခိုလျက် တရွေ့ရွေ့တက်နေသော နွယ်ကြီးကို တတ်နိုင်သမျှ အထက်သို့ရောက်အောင် ကူညီဆွဲတင်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

ဇော်မင်းထက်က ထိုသဏ္ဍာန်ကို သေချာမြင်နိုင်ရန် အခြားတစ်ဖက်သို့ နေရာရွေ့၍ ဟောကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

ညီဖြစ်သူ ကျော်မင်းခက် ဆွဲခိုတက်နေသော နွယ်ကြီးကို တစ်ဖက်မှ အကူအညီပေးလျက် ကြိုးစားဆွဲတင်နေသူမှာ လူသားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါချေ။ သို့ရာတွင် လူသားနှင့် နီးနီးစပ်စပ် အသိဉာဏ်ရှိသည်ဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုထားကြသော မျောက်တစ်ကောင် ဖြစ်သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ထိုမျောက်သည် အထီးမဟုတ်ဘဲ မျောက်မကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါကျမှ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကျွန်းအတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်ခဲ့စဉ် ညီဖြစ်သူက ဒူးလေးဖြင့် ပစ်ရန်ရည်ရွယ်ခဲ့သော မျောက်မကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဇော်မင်းထက်က အမှတ်ရလိုက်သည်။

အစပထမတွင် ကျော်မင်းခက်သည် မျောက်မကြီးအား ဒူးလေး

ဖြင့် ပစ်ရန် ချိန်ရွယ်ပြီးမှ မိမိ၏ဖျောင်းဖျူဖြင့် မပစ်တော့ဘဲ အသက်ချမ်းသာပေးခဲ့သည်။ ထိုကျေးဇူးကို တိရစ္ဆာန်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား မျောက်မကြီးက တုံ့ပြန်ကျေးဇူးဆပ်သည့် အနေဖြင့် သစ်ပင်ကြီးတွင် ရစ်ပတ်နေသော နွယ်ကြီးကို ချပေးပြီး ရှိစုမဲ့စုစွန့်အားလေးဖြင့် ကူညီဆွဲတင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

ထိုသို့ မျောက်မကြီး၏ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှုကို နောင်သောအခါတွင် ကျော်မင်းခက်က ပြန်လည်ပြောပြခဲ့သည်။

“ညီရဲ့... တစ်ကိုယ်လုံး QUICK SAND ထဲမှာ နွံနစ်ပြီး မွန်းကျပ်သေဆုံးရတော့မယ်အချိန်မှာ မျောက်မကြီး သစ်ပင်ပေါ်က ချပေးတဲ့ နွယ်ကြီးကြောင့် အသက်ရှင်ခဲ့ရတာပါ... အစ်ကို။ တကယ်တော့ အဲဒီ မျောက်မကြီးဟာ ညှိအသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ပါပဲဗျာ”

“ဒါပေါ့ကွာ... တကယ်လို့များပထမအကြိမ်စတွေ့တုန်းကသာ အဲဒီမျောက်မကြီးကို မင်းဒူးလေးနဲ့ပစ်ပြီး သတ်ဖြတ်မိခဲ့ရင် အခုလို မင်းကို အသက်ရှင်လျက်တွေ့ဖို့ မဆိုထားနဲ့။ မင်းရဲ့ ဓန္ဒာကိုယ်ကိုတောင်မှ တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ တိရစ္ဆာန်တွေကို သက်ညှာခဲ့တဲ့ အကျိုးကျေးဇူး ရလဒ်တစ်ခုပဲဆိုတာ သင်ခန်းစာယူရမယ်”

• ဇော်မင်းထက်က လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း (၂၇)

ဇော်မင်းထက်၊ ကိုမင်းဒင်နှင့် ကျော်မင်းခက်တို့သည် လူသားအချင်းချင်း စာနာထောက်ထားသော သဘောမျိုးဖြင့် ဦးနန္ဒိယ၏ သက်မဲ့ ဓန္ဒာကိုယ်ကြီးကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြသည်။ ဇော်မင်းထက်က သူပြုခဲ့သမျှသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုအဖို့ကို တမလွန်ဘဝသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သော ဦးနန္ဒိယအား အမျှပေးဝေခဲ့သေးသည်။

သို့ရာတွင် ဦးနန္ဒိယကဲ့သို့သော ဆိုးသွမ်းသူတစ်ယောက်၏ သွားရာလမ်းသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကောင်းရာသုဂတိသို့ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ သူပြုခဲ့သော အကုသိုလ်များ၏ ဆိုးကျိုးများကိုသာ မလွဲမသွေခံစားရပေလိမ့်မည်။

ဇော်မင်းထက်ဦးဆောင်၍ သုံးယောက်သာ၊ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် လျှောက်လာကြစဉ် မကြာမီ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

“ကဲ...ညို့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရိက္ခိသမျှ ရွံ့နွံတွေကို အဲဒီစမ်းချောင်းမှာ ဆေးကြောသန့်စင်လိုက်တော့”

ဇော်မင်းထက်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒါမှ ဖြစ်မယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ လူ့စာပိယောက်နဲ့ မတူဘူး။ ရွံ့နွံနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ရုပ်တုကြီး လမ်းလျှောက်နေသလိုမျိုး ထင်ရတယ်”

ကိုမင်းဒင်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် မှတ်ချက်ချသည်။

ကျော်မင်းခက်သည် သူ့အစ်ကို၏ စကားအတိုင်း စမ်းချောင်းတွင် တစ်ကိုယ်လုံးစိမ်လျက် နဖူးဆံစပ်မှ ခြေဖျား အထိ ပွတ်တိုက်ဆေးကြော သန့်စင်လိုက်သည်။ သူဝတ်ဆင်ထားသော အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီပွကြီးကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ လျှော်ဖွပ်လိုက်သေးသည်။

ဇော်မင်းထက်နှင့် ကိုမင်းဒင်တို့က စမ်းချောင်းလေးနံဘေးတွင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထိုင်စောင့်နေကြသည်။ မကြာမီ ကျော်မင်းခက်သည် စမ်းချောင်းမှ ထလာသည်။

“အခုမှပဲ ပီပီပြင်ပြင် လူနဲ့သူနဲ့တူတော့တယ်”

ဟူ၍ ကိုမင်းဒင်က ရယ်ရယ်မောမော ပြောချလိုက်လေသည်။

ဇော်မင်းထက် ဦးဆောင်လျက် ကျောက်တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ စေတီပျက်ရှိရာသို့ ခြေဦးလှည့်လာကြသည်။ ကိုမင်းဒင်နှင့်ညီဖြစ်သူ ကျော်မင်းခက်တို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ အထူးတလည် ဖက်လွဲတကင်းပွင့်လင်း ရင်းနှီးနေကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုမင်းဒင်အပေါ်တွင် ထားရှိခဲ့သော သံသယစိတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဇော်မင်းထက်က လုံးလုံးလျားလျား ပယ်ဖျက်လိုက်ရလေတော့သည်။

ကျောက်တောင်ကုန်းသို့ အပြန်လမ်းတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဘက် အဝေးမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာနေသော မြသီတာကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

“အဲဒီ မိန်းကလေးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ညို့အပေါ်မှာ ဒီလောက်တောင် အသည်းအသန် သံယောဇဉ်ရှိသွားကြသလဲဆိုတာ အစ်ကို စဉ်းစားလို့ မရဘူး”

ဇော်မင်းထက်က ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါကတော့... သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ဘဝတုန်းက

အတူတူကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုခဲ့ကြဖူးတဲ့ ရေစက်ကြောင့် ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ”
ကိုမင်းဒင်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်နော် . . . လွန်ခဲ့တဲ့ ညတစ်ညမှာ စပြီးတွေ့ဆုံကြ
တယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို လက်ပြန်ကြီးတုပ်ပြီး ချုပ်နှောင်ထား
တဲ့နေရာက လာကယ်တယ်။ အစ်ကိုတို့ဆီကို အပြေးအလွှားနဲ့ မမောနိုင်၊
မပမ်းနိုင်၊ သူ့မယျာ သွားပြောခဲ့ရသေးတယ်။ အဲဒီလိုသာ မြသီတာ မကယ်
ခဲ့ရင် အခုလောက်ရှိ ဦးနန္ဒိယလက်နက်နဲ့ အသက်ဆုံးရှုံးနေမလား မပြော
ထုတ်ဘူး”

ကျော်မင်းခက်က စဉ်းစဉ်းတားတား ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ ဦးနန္ဒိယက ဘယ်လိုပတ်သက်နေကြသလဲ
မသိဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် . . . အစ်ကို၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအကြောင်းကို
သိချင်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သေချာမေးကြည့်ဖို့ အချိန်မရခဲ့ဘူး”

“ဒါဆိုရင် . . . အဲဒီမိန်းကလေးကို အခု မေးလို့ရတာပဲ”

ကိုမင်းဒင်၏ စကားအဆုံးတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာနေသော
မြသီတာနှင့် ခြေလှမ်းသုံးဆယ်မျှသာ ကွာဝေးသည်။ တစ်လှမ်းပြီးတစ်
လှမ်း နီးသထက် နီးလာသည်။

“ဟယ် . . . အစ်ကို ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ
အစ်ကိုရယ်”

မြသီတာက ကျော်မင်းခက်အား စူးစူးရဲရဲကြည့်လျက် လိုက်
လိုက်လှဲလှဲ ပြောလိုက်သည်။ သူမ၏ စကားလုံးများသည် နှုတ်ခမ်းဈေးမှ
ထွက်လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရင်တွင်းမှ ဖြစ်ပေါ်လာကြောင်း သိသာထင်ရှားသည်။

မြသီတာက ကျော်မင်းခက်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ဆက်
လျှောက်လာခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ကိုမင်းဒင်က သူတို့ရှေ့တွင် ဦးဆောင်
နေသော ဇော်မင်းထက်နှင့်အတူ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ မြသီတာနှင့်ကျော်
မင်းခက်က ခြေလှမ်းကို အရှိန်လျော့၍ နောက်ဘက်ဆယ်လှမ်းကွာမှ
ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့လေသည်။

“အခုလို အစ်ကို အန္တရာယ်က လွတ်ကင်းခဲ့တာ ညီမရဲကျေးဇူး
ပါပဲ။ ညီမကျေးဇူးကို အစ်ကို တစ်သက် ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး သိလား”

ကျော်မင်းခက်က မြသီတာ ကြားလောက်ရုံမျှ တီးတိုးပြောသည်။

“ဒါကတော့ . . . အစ်ကိုကလည်း မြသီတာကို တွေ့တွေ့ချင်း
လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ကူညီပေးဖို့ ပြောခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါ့ထက်အခု
ဦးနန္ဒိယနဲ့ သူဝံပလွေသုံးကောင် ဘယ်ရောက်သွားကြပြီလဲ အစ်ကို”

ကျော်မင်းခက်က ဦးနန္ဒိယနှင့် ဝံပလွေသုံးကောင်၏နိဂုံးကို

ပြည်ပြည်စုံစုံ ပြောပြလိုက်သည်။

သူတို့လေးယောက်လုံး ကျောက်တောင်ကုန်းနှင့် နီးလာသည်နှင့်အမျှ ပြုပျက်နေသော စေတီလေးကို ပီပီပြင်ပြင် သံသံကွဲကွဲ ဖြင်လာကြရလေပြီ။

“အဲဒီ ဦးနန္ဒိယနဲ့ ညီမက ဘယ်လိုတော်စပ်ခဲ့ကြတာလဲဟင်”
ကျော်မင်းခက်က အသံမှန်ဖြင့် မေးသည်။

မြသီတာ၏ ဖြေသံကို ရှေ့မှသွားနေကြသော ဇော်မင်းထက်နှင့် ကိုမင်းဒင်တို့က နားစွင့်နေကြသည်။

“ညီမရဲ့ ဘဝနစ်ပါးဟာ ဒီကျွန်းမှာ ပေါက်ဖွားခဲ့ကြတာပါ။ ညီမလည်း ဒီကျွန်းမှာပဲ ပေါက်ဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေဟာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်နဲ့ ကြုံတွေ့ရမှန်း မခပ်ဘဲ သေဆုံးသွားကြတယ်။ သေဆုံးသူတွေရဲ့ ဓမ္မာကိုယ်ဖြစ်စေ၊ ဒါမှမဟုတ် ပျက်နာမှာဖြစ်စေ၊ ဂ-ငယ်သဏ္ဍာန်အခြင်ရာအစင်းရာလိုလို အကုတ်ခံထားရသလို ဒဏ်ရာမျိုး တစ်ခုကလွဲလို့ တခြားဘာမှ မတွေ့ကြရဘူး။ အဖေ... အဲဒီလိုမျိုး ဒဏ်ရာနဲ့ ကွယ်လွန်ပြီး အမေနဲ့ညီမ အားကိုးရာမဲ့ ကျန်နေတဲ့အချိန်မှာ ဦးနန္ဒိယဟာ ကတ္တူတစ်စင်း ကျောက်ဆောင်နဲ့ တိုက်မိလို့ မြှုပ်နေတုန်း သူ့ကိုယ်သူ ပျဉ်ချပ်တစ်ခုနဲ့ ချည်နှောင်လျက်သား သတိလစ်ပြီး ဒီကျွန်းကို ပျောက်ပါလာ

တယ်။ ကမ်းခြေမှာ သတိလစ်နေတဲ့ ဦးနန္ဒိယကို အမေက မိန်းမသားတန်မဲ့ထမ်းပြီး သယ်ခဲ့တယ်။ တတ်နိုင်သမျှ ကုသကျွေးမွေးခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်သူ့ အသက်ရှင်လာခဲ့တယ်။ အမေ့ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ညီမတို့ဆီမှာ နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း ပြောရရင် ညီမနဲ့အမေက သူ့ကို ရှာဖွေချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးခဲ့ကြရတာပါ။ ဒီလိုနဲ့ ညီမအရွယ်ရောက်လာချိန်မှာ အမေက ရုတ်တရက်ကြီး ဆုံးသွားတယ်။ အမေ့ပျက်နာမှာလည်း ဂ-ငယ်သဏ္ဍာန် ဒဏ်ရာလေးတစ်ခု တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ညီမဟာ ဦးနန္ဒိယနဲ့အတူ နေခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ညီမ အမြဲမပြတ် ဓားမြှောင်တစ်လက်ဆောင်ပြီး သတိထားနေခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ တစ်လနီးပါကြာခဲ့တဲ့ ညတစ်ညမှာ အစ်ကိုနဲ့ စတွေ့ခဲ့ကြတာပါပဲရှင်”

မြသီတာက သူမ၏ ဖြစ်ရပ်ကို အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။

“ဒါဆိုရင် အစ်ကိုနဲ့အတူ ဒီကျွန်းမှာ ဆောင်ရွက်စရာ ကိစ္စလေးတွေ ပြီးရင် ညီမကို ခေါ်သွားမယ်။ လိုက်မှာလား... ဟင်”

ကျော်မင်းခက်က တီးတိုးလေသံဖြင့် မေးသည်။

“ညီမ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မိဘကလွဲလို့ တခြားဆက်ဆံခဲ့ရတဲ့ လူတွေ ရှိပေမယ့် အစ်ကိုအပေါ် ထားမိတဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချမှုမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး။ အဲဒါ အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ”

“အစ်ကိုလည်း ညီမလိုပါပဲကွယ်။ တွေ့ကြုံထုံစည်းရတဲ့အချိန်
လေးက တာမမှကြာလိုက်ပေမယ့် သိပ်ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်မိတယ်။
ဒါကြောင့် အစ်ကိုတို့ပြန်ရင် တစ်ခါတည်းခေါ်သွားဖို့ သန့်ဌာန်ချမိလိုက်
တာပေါ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ . . . အစ်ကိုရယ်။ ညီမ ဝမ်းသာတာကို
ပြည့်စုံအောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲတောင် မသိတော့ပါဘူး။ အခုလို ညီမ
တစ်ယောက်တည်း . . .”

မြသီတာ၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် ပီတိမျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လှုံရာမှ
ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာသည်။ ကျော်မင်းခက်က အတိုင်းမသိကြင်နာစိတ်
ယိုမိတ်လျက် လက်ညှိုးဖြင့် အသာအယာတို့သုတ်ပေးမိသည်။ ထို့နောက်

“ကဲ . . . ဟိုမှာ အစ်ကိုတို့ တောင်ကုန်းပေါ်ကို တက်တော့မယ်။
အမီလိုက်ကြစို့။ တောင်ကုန်းပေါ်က စေတီပျက်လေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
အစ်ကိုတို့တာဝန်အကြောင်းကို အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ရမှ ရှင်းပြ
မယ် . . . သိလား”

ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျော်မင်းခက်သည်
မြသီတာကို အားပေးသည့် သဘောဖြင့် လက်ဆွဲလျက် နှစ်ယောက်သား
အပြေးအလွှားလိုက်သွား ကြလေသည်။

အခန်း (၂၈)

အချိန်အားဖြင့် ဆည်းထားချိန်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး အေးချမ်းသာယာ ချမ်းမြေ့လှဝနေ
သည်။ မြသီတာသည် ဇော်မင်းထက်တို့တွင် ရှိနေသော ရိက္ခာခြောက်
လေးများကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စားချင့်စဖွယ် ဖြစ်စေရန် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး
ခဲ့သည်။

“ခါတိုင်းဆိုရင် ညီရဲ့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဟင်းလျာနဲ့ စခန်းသွား
ခဲ့ရတာ။ အခုမှပဲ တကယ့်အရသာရှိရှိ စားရတော့တယ်”

ဇော်မင်းထက်က လှိုက်လှဲစွာ မျိုးမွမ်းထောပနာ ပြုသည်။

ထို့နောက် စားသောက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်ယောက် တစ်ခွက်ကိုယ်စီကိုင်လျက် ပြုသောက်နေကြသည်။ ဤစေတီနှင့်ပတ် သက်၍ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း မက်ခဲ့ကြ သော အိပ်မက်မှ အစပြု၍ ဤကျွန်းသို့ ရောက်ရှိလာပုံကို အချင်းချင်းဆွေး နွေးကြသည်။

ထို့ကြောင့် အမြှာညီနောင်၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်သောဖြစ်ရပ် ကို ကိုမင်းဒင်နှင့်မြသီတာတို့က သိသွားကြသည်။

“ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ဒီစေတီရဲ့ အောက်ဘက် ကျောက်လိုက်ဂူထဲမှာ ရတနာတွေရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ၊ ကျုပ် တို့ညီအစ်ကိုက မြို့ကိုပြန်ရောက်တာနဲ့ ဘုရားတည်ဖို့အတွက် ကျွမ်းကျင် တဲ့ ပညာရှင်တွေ၊ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ရှာဖွေ၊ ဝယ်ယူစုဆောင်း ပြီး တစ်ခေါက် ပြန်လာကြမယ်။ မူလ စေတီရဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်အတိုင်း အမြန်ဆုံးပြန်လည် တည်ဆောက်ကြဖို့ သန္နိဋ္ဌာန် ချလိုက်ပြီးပြီ”

ဇော်မင်းထက်က လေးနက်စွာ ပြောလိုက်သည်။

သူ၏ စကားအဆုံးတွင် ယောဂီရောင် သင်တိုင်းရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ရှည်လျားဖြူစင်သော ဆံကောသာတို့ကို ကျပ်လျစ်စွာ

လျှောင်ထုံးထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာ သည်ကို သူတို့အားလုံး မြင်လိုက်ကြရသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏လက်ထဲတွင် ဝါးကျစ်တောင်ဝှေးတစ်လက် ပါ သည်။ ဇော်မင်းထက်တို့လေးယောက်လုံးက တိုင်ပင်ထားသည့်အလား အလိုအလျောက် တညီတညာ ကန်တော့လိုက်ကြသည်။

“အေး... အေး... အချိန်တန်တော့ မင်းတို့အားလုံး စုံစုံလင် လင် ရောက်လာကြမှကိုး။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမပေါ့ကွယ်။ မင်းတို့ ဘယ်သူတွေ လဲ ဆိုတာကတော့ ကိုယ့်အကြောင်းကို သိကြပုံမရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ အစဖော်ပေးလိုက်ရင် မှတ်မိကြမှာပါ”

“လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာက ဒီကျွန်းမှာ အခြေချပြီး နယ်ချဲ့ ဗြိတိသျှတွေကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ဖို့ ညီနောင်နှစ်ယောက် ရောက်လာ ကြတယ်။ သူတို့ဟာ မျိုးချစ်စိတ် ထက်သန်လှတဲ့ လှေသင်းမင်းကြီး၏ လက်ျာကျော်ခေါင်ရဲသားတွေဖြစ်တယ်။ ဒီကျွန်းမှာ စခန်းချပြီး လက်နက် တွေ ထုတ်လှုပ်တယ်။ စစ်ပညာတွေ လေ့ကျင့်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပေါ့ကွယ်။ သူတို့မှာ ရွှေငွေရတနာတွေ များများစားစား ပါခဲ့ကြတယ်။

သူတို့အထဲမှာ ကနောင်ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ လက်ရင်းတပည့်ဖြစ်တဲ့ ကိုအောင်မာန်လည်း ပါသကဲ့။ အဲဒီ ကိုအောင်မာန်ဟာ ကနောင်ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ လက်နက်ထုတ်လုပ်တဲ့ အတတ်ပညာသင်ဖို့ ဘိလပ်ကို ပညာသင်လွှတ်လိုက်တဲ့ ထက်ထက်မြက်မြက် ရဲမက်နှစ်ကျိပ်ထိမှာ အပါအဝင်ဖြစ်တယ်။

ဒီကျွန်းပေါ်ကို သူတို့ရောက်ပြီး ကိုးလအကြာမှာ ထိုက်သင့်တဲ့ တိုးတက်မှုတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဖြစ်ထွန်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ လှေသင်းမင်းကြီးရဲ့ စာတစ်စောင် ရောက်လာချိန်မှာ သူတို့ညီနောင်ဟာ အကြီးအကျယ်စိတ်ဓာတ်တွေ ကျသွားခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီစာဟာ ခိုစာနဲ့ပို့လိုက်တာ စာထဲမှာ ရေးထားတာက သီပေါကိုယ်တော်လေးကို နယ်ချဲ့တွေ နန်းချပြီး အင်္ဂလိပ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားပြီ ဆိုတဲ့အကြောင်းပဲ။

ယောဂီဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက စကားကို စေတ္တရပ်တန်လိုက်သည်။

“နောက်ပြီး... မြန်မာပြည်တစ်ဝန်းလုံးမှာ ရှိကြတဲ့ မျိုးချစ်စိတ် ထက်သန်တဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေနဲ့ မင်းညီမင်းသားရဲမက်တွေက နယ်ချဲ့ကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နေကြပြီဖြစ်လို့ မြန်မာပြည် ပြန်လာရင်တဲ့ စစ်သည်တွေ ပြန်လာနိုင်ကြောင်းနဲ့၊ လက်ရှိ အစီအစဉ်ကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ကြောင်း။ ဒါပေမဲ့ လှေသင်းမင်းကြီးရဲ့ သားတော်နှစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ဝေယျထက်

မြက်နဲ့ ကျော်စွာမင်းခက်တို့ကိုတော့ ဒီကျွန်းမှာ စေတီတစ်ဆူတည်ဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်ကြောင်း ပါဝင်တယ်”

“ဒါကြောင့် သူတို့ညီနောင်ဟာ ဖခင်ဖြစ်သူ လက်ျာကျော်ခေါင်ရဲ့ အမိန့်အတိုင်း မြန်မာပြည်ပြန်ချင်သူတွေကို ရွှေငွေရတနာအချို့နဲ့ဝေပေးပြီး ဒီကျွန်းမှာ နေချင်သူတွေကို နေခွင့်ပြုခဲ့တယ်။ စေတီတည်ရာမှာ ကျပ်ကို ဦးဆောင်ဦးရွက် ပြုစေခဲ့တယ်။ အဲဒီစေတီတည်နေတဲ့အခိုက်အတန့်မှာ ညီဖြစ်သူ ကျော်စွာမင်းခက်ဟာ ဒီကျွန်းမှာ နေခဲ့တဲ့ ရဲမက်မိသားစုထဲက မြသီတာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ကြတယ်”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ စကားကြောင့် ကျော်မင်းခက်က မြသီတာ၏ မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်လျက် လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ဖျပ်ညှပ်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အပြုံးကိုယ်စီ ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဆက်လက်ပြောပြရာတွင် စေတီတည်မင်းနောက်ပိုလှုံသော ရွှေငွေကျောက်မျက်ရတနာများကို ကျွန်းသေတ္တာကြီးသုံးလုံးနှင့်ထည့်၍ ဂူတစ်ဂူထဲတွင် လျှို့ဝှက်မြှုပ်နှံခဲ့ကြကြောင်း၊ အကယ်၍ သူတို့တည်ခဲ့ကြသော စေတီသည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာမြင့်၍ ပျက်စီးယိုယွင်းပါက သူတို့ညီနောင်ကိုယ်တိုင် ပြန်လည်ပြုပြင်မည်ဟု သစ္စာပြုခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကွယ်လွန်သောအခါတွင် သူတို့ လျှို့ဝှက်မြှုပ်နှံခဲ့ကြ

သော ဂူထဲမှ ရွှေငွေကျောက်မျက်ရတနာများကို စွဲလမ်းမှုကြောင့် ထို ရတနာများကို ပြန်လည်၍ အစောင့်အရှောက်ဘဝဖြင့် နေခဲ့ရာမှ ကုသိုလ် အကျိုးပေးကြောင့် လူ့ဘဝသို့ အမြှာညီနောင်အဖြစ် ရောက်ခဲ့ကြောင်း။ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်သော အမြှာညီနောင်ထံသို့ မိမိကိုယ်တိုင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အားထုတ်ခဲ့သော ပါရမီဖြင့် စိတ်စွမ်း အင်ကို စေစားခဲ့ကြောင်း။ ထို့ကြောင့် သူတို့ညီအစ်ကို ပြန်လည်ရောက် ရှိခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြည့်စုံစွာ ရှင်းပြလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သောအခါ ဣယာဂီသူတော်စင်ကြီးက ဇော်မင်းထက်တို့ သွားရမည့်လိုက်ဂူရှိရာ ချက်နာကို ညာလက်ဆန်တန်းလျက် ညွှန်ပြသည်။

“ကျုပ်က... ဒီစေတီအနီးတစ်ဝိုက်မှာပဲ နေရစ်ခဲ့မယ်။ လူသား တွေ မက်မောစွာ တန်ဖိုးထားကြတဲ့ ရွှေငွေကျောက်မျက်ရတနာတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီမှာပဲ နေခဲ့တာ။ တကယ်လို့ စေတီတည် တဲ့အခါကျရင်တော့ ကျုပ်အတတ်နိုင်ဆုံး ဦးဆောင်ကွပ်ကဲဆောင်ရွက်ဖို့ မယ်။ ကဲ... တကာလေးတို့ သွားကြပေတော့။ ဘေးရန်ခပ်သိမ်းအန္တရာယ်

ခပ်သိမ်းကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ သာသနာတော်အကျိုးကို ထွန်းထွန်းပေါက် ပေါက်ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေ”

ဟူ၍ ဆုတောင်းပတ္တနာပြုသည်။ ထို့နောက် စေတီပျက်လေး ရှေ့တွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လျက် အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းနေလေသည်။

ဇော်မင်းထက်၊ ကျော်မင်းခက်၊ မြသီတာနှင့် ကိုမင်းဒင်တို့သည် ယောဂီဝတ်သူတော်စင်ကြီး ညွှန်ပြသည့် အရပ်မျက်နာသို့ ဦးတည်လျက် လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် လက်နက်ကိုယ်စီ ပါကြသည်။

ထိုလိုက်ဂူများထဲတွင် မည်သို့သော အသက်အန္တရာယ်ပေးနိုင် သည့် သတ္တဝါများ ခိုအောင်းနေမည်ကို မသိနိုင်ကြပါချေ။ ထို့ကြောင့် လိုရ မယ်ရ လက်နက်များကို အဆင်သင့်ယူဆောင်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဇော်မင်းထက်ထံတွင် ပွိုင့်တူးတူး ပြောင်းရှည်သေနတ်။ ကိုမင်း ဒင်အတွက် ခူးလေးနှင့်မြားဘူး။ ကျော်မင်းခက်က သစ်ကိုင်းနှစ်ဖက်ရွှန် နှစ်ခုပြုလုပ်၍ ကိုင်ဆောင်ခဲ့သည်။ မြသီတာ၏ လက်ထဲတွင် ဓားမြှောင် တစ်လက်ပါသည်။

ကျောက်လိုက်ဂူ၏ အပေါက်ဝတွင် ရှုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ပိတ် သို့ပေါက်ရောက် နေကြသောကြောင့် အချိန်ကုန်ခံ၍ မရှင်းတော့ဘဲ လူ

တစ်ယောက်စာ ဝင်နိုင်ရုံမျှ ဖယ်ရှားလျက် ဝင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့အားလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တစ်ယောက်နောက်မှ တစ်ယောက် ဝင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်သွားသူမှာ ကိုမင်းဒင် ဖြစ်သည်။

* သူ၏ လက်ထဲတွင် မီးညှိထားသော မီးတုတ်တစ်ခု ကိုင်ထား သည်။ သူ့နောက်တွင် ဖော်မင်းထက်၊ ထို့နောက် ကျော်မင်းခက်၊ နောက်ဆုံးတွင် ပြုသီတာက မီးတုတ်ကိုင်လျက် လိုက်ပါလာသည်။

ကျောက်သားလိုက်ဂူမှာ လူနှစ်ယောက် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ဝင်နိုင်လောက်အောင် မကျယ်ဝန်းပါချေ။ တစ်ယောက်ချင်း ဝင်လျှင် အနေတော် ချောင်ချောင်ချိချိ ဖြစ်သည်။

အတွင်း၌ အမှောင်ထု လွှမ်းခြုံနေသော်လည်း မီးတုတ်နှစ်ခု၏ အလင်းရောင်ဖြင့် သူတို့ဝန်းကျင်နှင့် ရှေ့ဘက်၊ နောက်ဘက် တစ်လံနီးပါး အကွာအဝေးအထိ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် လိုက်ခေါင်း လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် ဖုတ်ဖျံ့ခွက်များကို ရှောင်ရှားနိုင်သည်။

လေးယောက်သား တိတ်ဆိတ်စွာ သွားနေကြစဉ် ရုတ်တရက် ကျောက်သားလိုက်ခေါင်း၏ မျက်နှာကြက်ပက်ကြားအက်များကြားမှ ပုဂံခနဲ အသံတစ်သံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်

တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အသွင်သဏ္ဍာန်ကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသော်လည်း ထိုသဏ္ဍာန် သည် လှုပ်ရှားမှု မြန်ဆန်စွာဖြင့် ရှေ့ဆုံးမှ ကိုမင်းဒင်၏မျက်နှာကို လျှင် တစ်ပြက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ သတိထားနေသော ကိုမင်း ဒင်သည် သူ့မျက်နှာကို ထိလျှင်ထိချင်း ထိုသဏ္ဍာန်ကို လက်ထဲမှ မီးတုတ် ဖြင့် သိမ်း၍ ရိုက်ချလိုက်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကိုမင်းဒင်သည် နာကျင်စွာ ညည်းတွား လျက် လဲကျသွားသည်။ လွတ်ကျသွားသော မီးတုတ်သည် သူ့မျက်နှာ အနီးတွင် ရောက်ရှိနေသောကြောင့် ကိုမင်းဒင်၏ ညာဘက်ပါးပေါ်တွင် ဂ-ငယ်သဏ္ဍာန် ကုတ်ခြစ်ရာတစ်ခုကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။

ကိုမင်းဒင်က မီးတုတ်ဖြင့် ရိုက်လိုက်သော မည်းမည်းသဏ္ဍာန် သည် သူ့လဲကျသောနေရာနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်နှင့် သေလုမြောပါး လှုပ်ရှားနေသည်။ ဖော်မင်းထက်က မီးတုတ် ကိုကောက်ယူလျက် ထိုသတ္တဝါကို အနီးကပ်မီးရောင်ဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အား... ပါး... ပါး... မွေးကာစ ခွေးပေါက်စမျက်နှာမျိုးနဲ့ လင်းနီအကြီးစားတွေပဲ။ သူတို့လက်သည်းတွေက ဂ-ငယ်သဏ္ဍာန်ရုံးရုံး လေး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီလက်သည်းထဲက လိုက်ခေါင်းထဲမှာ

သဘာဝအလျောက် ဓာတ်ပေါင်းတွေ ရောနှောနေတဲ့ ရှုံ့အိုင်ထဲမှာ အဆိပ် အဖြစ် ရှိနေကြတယ်။ အဲဒီအဆိပ်တွေဟာ လင်းနို့တွေရဲ့လက်သည်းက တစ်ဆင့် လူ့အရေပြားကို ဖောက်ထွင်းပြီး သွေးကြောထဲရောက်သွားလို့ အသက်အန္တရာယ် တွေတာပဲ ဖြစ်မယ်”

ဖော်မင်းထက်က သေချာကြည့်ရှုလျက် ရှင်းပြနေစဉ် ကျော်မင်း ခက်နှင့် မြသီတာတို့က ထိုလင်းနို့ကြီးကို အနီးကပ်၍ ကြည့်လျက် နား ထောင်နေကြသည်။ ထို့နောက် ကျော်မင်းခက်က ကိုမင်းဒင်၏ နှာခေါင်း အနီးသို့ လက်ညှိုးကပ်ကြည့်သည်။ အသက်ရှူရပ်တန့်နေလေပြီ။

ကျော်မင်းခက်က သူ၏နှစ်ဖက်ရွှန်တို့ကို မြသီတာအား လှမ်း ပေးသည်။ ထို့နောက် ကိုမင်းဒင် လွတ်ကျခဲ့သော ဒူးလေးနှင့် မြားဘူးကို ကော့ကုန်ယူ၍ လေးညှို့တွင် မြားတံတစ်ချောင်း အဆင်သင့် တပ်ထား လိုက်သည်။

“သတိထားကြဟေ့... အဲဒီ အဆိပ်လက်သည်းနဲ့ လင်းနို့ကြီး တွေဟာ ဒီလိုက်ခေါင်းတွေထဲမှာ အစုလိုက်၊ အအုပ်လိုက် နေကြလိမ့် မယ်။ ဒါကြောင့် လိုက်ခေါင်းထဲကို ဝင်မိခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေ သေကုန်ကြတာ။ တိုက်ခိုက်ဖို့ အဆင်သင့် ပြင်ထားပေတော့။ မကြာခင် အဲဒီလင်းနို့ကြီးတွေ နောက်ထပ် ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ညှာညှာတာတာ

တိုက်ခိုက်လို့ မရဘူးနော်။ သူသေကိုယ်သေ အနိုင်ရယူ ဖြစ်မှာ”
ဖော်မင်းထက်က သတိပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သုံးယောက်စလုံး လိုက်ခေါင်းနံရံတွင် ကျောနှင့် တစ်သားတည်း ကပ်ထားလိုက်ကြသည်။ လိုက်ခေါင်းအတွင်းဘက် အမှောင်ထဲသို့ အာရုံစိုက်၍ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေကြလေသည်။

သူတို့သုံးယောက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကိုမင်းဒင်တစ်ယောက် ငြိမ်သက်စွာ တည်ရှိနေသည်။

အခန်း (၂၉)

သူတို့ ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားကြသည့်အတိုင်း စတ္တန်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးများသည် အုပ်လိုက်၊ အစုလိုက် သူတို့သုံးယောက်ထံသို့ တိုးဆင်းလာကြသည်။

သူတို့၏ အဆိပ်လက်သည်များဖြင့် တုတ်ရန် အတောင်များဖြင့် ရိုတ်ခတ်ရန် ခွေးပေါက်နှင့် အလားတူသော သွားစွယ်များဖြင့် ကိုက်ရန် တစ်ဟုန်ထိုးရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖော်မင်းထက်၏ ပျိုင့်တူးတူးသေနတ်ပြောင်းဝမှ ထွက်သွား

သော ကျည်ထိပ်ဖူးများသည် လင်းနို့ကြီးများအုပ်ထဲသို့ တိုးဝင်ရောက်ရှိကာ ဖိစိန်ခြွေကြသည်။

ထိုနည်းတူ ကျော်မင်းခက်၏ လက်ထဲမှ ခူးလေးမြားတံများကလည်း လင်းနို့ကြီးများ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုမှတစ်ခု ဆက်လက်ထွင်းဖောက်နေကြသည်။ လင်းနို့အုပ်ကြီးထဲသို့ နှစ်ဖက်ချွန်များဖြင့် ပစ်ခတ်ရသည်ကို အားမရဘဲ မြသီတာသည် မီးတုတ်နှစ်ခုကို ဘယ်ညာလက်တစ်ဖက်စီကိုင်ကာ သူမထံသို့ ဝင်လာသမျှ လက်လှမ်းမီရာ အကောင်များကို အမြင်းအထန်ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခိုက်နေလေသည်။

စုစုပေါင်း နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် လင်းနို့ကြီးများနှင့် လူသားသုံးယောက်တို့၏ တိုက်ပွဲမှာ ရပ်နားသွားကြသည်။ လိုဏ်ခေါင်းလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် လင်းနို့အသေကောင်များသည် ရှာ၊ ဂဏန်းမကထောင်ဂဏန်းနီးပါး တင်းကြမ်းပြည့်နက်သွားသည်။ သူတို့အနေနှင့် ကျွန်းသူကျွန်းသူများအပေါ်တွင် အနိုင်ယူခဲ့ကြသော်လည်း သေနတ်ကျည်ထိပ်ဖူးများ၊ ခူးလေးမြားတံများနှင့် မီးတုတ်နှစ်ခုမှ ထွက်ပေါ်နေသော မီးတောက်မီးလျှံများ၏ လောင်ကျွမ်းမှုများကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာ အရှုံးပေးသွားကြဟန် တူသည်။

လောလောဆယ် သေဆုံးသွားကြသော လင်းနို့အကောင်များ

၏အရေအတွက်ပမာနရှိသည့် အင်အားကို နောက်ထပ် လပေါင်းများစွာ ကြာသည့်အခါကျမှ ပြန်လည် ဖြည့်စွမ်းနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အင်အားယုတ်ပျော့သွားကြသော လင်းနီများသည် ဤလိုက်ဂူတွင်းမှ အဝေးသို့ ရှောင်တိမ်းပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

လိုက်ခေါင်း၏အတွင်းပိုင်းတွင် အိပ်မက်ထဲ၌ မြင်မက်ခဲ့ရသည့် အတိုင်း တည်ရှိနေသည်။ ပွင့်နေသော ကျွန်းသေတ္တာကြီးထဲမှ ရတနာများ သည် နောက်ထပ်ပိတ်ထားသော ကျွန်းသေတ္တာနှစ်လုံးထဲမှ ရွှေငွေများနှင့် အတူ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်းသေတ္တာကြီးများ၏ အနီးနားရှိ ရွှေရောင်အကွက်ကြီးများ နှင့် မြွေရုပ်တု နှစ်ခုမှာ အသက်ဝင်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ စင်စစ် အားဖြင့် ထိုမြွေရုပ်ကြီးများသည် ပင်လျှင် ဘုရားတည်ရန် ရည်စူးထား သော ရွှေငွေရတနာများကို စောင့်ရှောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပိတ်ထား သော ကျွန်းသေတ္တာကြီးအတွင်းရှိ ရတနာများ၏အပေါ်တွင် ရွှေပေလ္လာ တစ်ရွက်ကို တွေ့ရသည်။

“ကျောက်တောင်ကုန်းပေါ်တွင် တည်ထားကိုးကွယ်သော

စေတီတော်ကို ပြုပြင်မွမ်းမံ တည်ထားရန် ရည်စူးထားသော ဤရွှေ ငွေရတနာ များကို ဖောက်ထွင်း ခိုးယူ အသုံးပြုသူသည် ဘဒ္ဒကမ္ဘာတွင် နောင်ပွင့်တော်မူလတ္တံ့ ဖြစ်တော်မူသော အရိပေတ္တယျ ဘုရားရှင်ကို မဖူးမတွေ့ရဘဲ မဟာ အဝီစိဝရံ၌ သစ်ဝတ်ဖြစ်စေသတည်း”

ဟူ၍ ရေးခြစ်ထားသည်ကို ဖတ်ရှုလိုက်ရသည်။

နောက်ထပ် ဆယ့်တစ်လမျှ အကြာတွင် မဟူရာကျွန်း၏ ကုန်း မြင့်ပိုင်းရှိ ကျောက်တောင်ကုန်းထက်၌ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် တင့်တယ် သပ္ပာယ်နေသော စေတီတစ်ဆူကို ပင်လယ်ခရီးသွားသဘောအမျိုး မြတ်သန်း/သွားခိုက် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့နိုင်ကြသည်။

အကယ်၍ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိကြသော ခရီးသွားအမျိုးက အနီးကပ် ဖူးမြော်ရန် ကျွန်းပေါ်သို့ ဆင်းသက်ခဲ့ကြသောအခါ “ရန်အောင်မြင်ဦး စေတီ” ၏ အရှေ့တောင်ထောင့်၌ စိုက်ထူထားသော ကမ္မည်းကျောက်စာ တိုင်ကို မြင်တွေ့ဖတ်ရှုကြရပေလိမ့်မည်။

“ဖခင် လှေသင်းမင်းကြီး လက်ျာကျော်ခေါင်နှင့် မိခင် သုခဝတီ တို့ကို အမှူးထား၍ သူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဦးနာယက ဦးဆောင်လှူတ်

မင်းစကြာ

သားကြီးသရဿ ဇော်မင်းထက်၊ သားငယ် ကျော်မင်းခက်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူ
မြသီတာတို့က ၁၂ ရနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၈ ရက်နေ့တွင် စေတနာ
သုံးတန်ဖြင့် တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သည်။ လောက အလုံးရှိ သတ္တဝါ
ဝေနေယျအပေါင်းတို့ သာဓု အနုမောဒနာ ခေါ်ကြပါစေသော်င် ...

အမျှ...အမျှ... အမျှ

အမျှ...အမျှ... အမျှ

အမျှ...အမျှ... အမျှ

ကုသိုလ်ဝေငှ အမျှဝေပါသည်။

ဝေငှကုသိုလ် ရမှုဆို...

သာဓု...သာဓု... သာဓု

ဟူ၍ ကျောက်ဖြူသားပေါ်တွင် ထင်ရှားစွာ ထွင်းထုထားလေ
သည်။

ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ ကြပါစေသတည်း။

မင်းစကြာ